

တောကုန်း

(၁၆၀၀၀)

အောင်ကျော်စွာ

အောင်ကျော်စွာ

BURMESE
CLASSIC

ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်သိန်း

အိတ်မက်နန်း စာပေနှင့် အနုပညာ

တိုက် (၂၅) အခန်း (၃၀၄) ၅လမ်း

အိ-ဘလောက်၊ လှိုင်လှိုင်လှိုင်မြို့နယ်

ပြည်ထောင်စု (ဆိပ်ကမ်း) မြို့နယ်

မုန် - ၅၅၃၀၄၂

မျက်နှာပြင် အတွင်းပိုင်း

ဦးအောင်မောင်လွင်

ကပ်လှည့်စာ ပုံနှိပ်တိုက်

၂၀၄ လမ်း ၃၀ ပန်းမဲတန်း

မုန် - ၅၅၃၀၄၂

ပြည်ထောင်စု

အောင်မောင်လွင်
(ပေးပို့သူ)

အောင်မောင်လွင်
ဦးအောင်မောင်လွင်

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၀၃၀၅၀၄
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၄၀၃၀၅၀၄
၂၀၀၅ ခု
ပထမအကြိမ်
စာမူရက် ၃၀၀ကျပ်
အုပ်စု ၅၀၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးဝါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်စွာ မပြိုကွဲရေး
အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်နိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ ဖာဖျက်သမားများအား တိုက်ခိုက်မှုအပြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုဖွံ့ဖြိုးအားသည့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ခံ့ရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်တင်ရေး၊
- ★ အမျိုးဂုဏ် ဓာတ်ဂုဏ်မြှင့်တင်ရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး တျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဝညာရည် မြှင့်တင်ရေး။

www.burmeseclassic.com

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

အောက်ချင်းရင်ကွဲ ဇွယ်တော်အသည်း

* ဇင်ဇင်ကလည်း နောက်ကျလိုက်တာ၊ ကားထွက်ခါနီး

ဇွဲ

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မင်းခန့်က စိုးရိမ်ကင်းစွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ လင်းအရက်မသေမကွဲအောက်မှာပင် 'ညီညီစိုး' မျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေပြီ။ အားတင်းပြီး ညီညီစိုးတစ်ယောက် ဖြေပြောပြောလိုက်ရသည်။

* ဇင်ဇင်ရောက်လာမှာ သေချာတယ် မင်းခန့်၊ ဒီဘဝမှာ သူနဲ့ ငါပေါင်းရဖို့က ဒီတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်လေ'

ဇင်ဇင်တို့ ညီညီစိုးတို့အားလုံးမှာ ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွေဖြစ်၏။ ညီညီစိုးနှင့် ဇင်ဇင်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့ ဝထမဆုံး သူငယ်ချင်းအသိုင်းအဝိုင်းက လူတွေ သိခဲ့ကြသည်။ ဒီနောက်ပိုင်း နယ်မြို့လေး၏ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဆင့်စကား၊ တစ်ဆင့်နားဖြင့် လူကြီးတွေဆီ ပေါက်ကြားသွားတော့၏။

'ဇင်ဇင်ဘက်က တင်းတင်းမာမာမဖြစ်ရဘဲ၊ မင်း မေမေမင်းအစ်မတွေကြောင့် အခုလို ခိုးပြေးဖို့ဖြစ်လာရတာ။ ဒါကြောင့် မင်းနောက်ကို အရဲစွန့်ပြီး ဇင်ဇင် လိုက်ရတာပေါ့'

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ စိုးထက်ကလည်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း ညီညီစိုးတို့အဖြစ်ကို ဝေဖန်ပြသည်။

ဇင်ဇင်ကိုခိုးပြေးဖို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူများနှင့် တိုင်ပင် စာနားကတော့ အတွေးဖြင့် အတော် ပျော်စရာကောင်းခဲ့၏။ လက် တွေ့ကြုံလာရတော့ မိခင်နှင့်အစ်မ မျက်နှာများကို ပြေးမြင်မိပြီး သနားသလို၊ ကြောက်သလိုလိုမျိုး ညီညီစိုး ခံစားရတော့၏။

ချစ်သောသူ ဇင်ဇင်တစ်ယောက် အနားမှာရှိနေတာကို သိလျက်နှင့်ပင် စိုးရိမ်နေမိသည်။

‘မင်းတို့နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရန်ကုန်အထိ အဖော်လိုက်ခဲ့ပေးပါလား’

ညီညီစိုး၏စကားကြောင့်ပင် မင်းခန့်ရော စိုးထက်ပါ အံ့ဩသွားကြ၏။

မင်းခန့်က...

‘ငါတို့တွေပါ မြို့ကနေပျောက်သွားရင် ဘယ်လွယ်မလဲ မင်းတို့အသိုင်းအဝိုင်းက ပြဿနာရှာမှာ သေချာတယ်’

‘ဘာလဲ... စီစဉ်တုန်းက စီစဉ်ပြီး အခုတွေးကြောက်နေ တာလား ညီညီစိုး’

ရှေ့ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲဆိုတာကို ဘယ်သူမှ အတတ် မပြောနိုင်။ မှန်ရာကို ဝန်ခံရကြေးဆိုရင်တော့ ညီညီစိုး ကြောက်နေ မိသည်။

‘ဆိုက်ကားတစ်စီးတော့ လာတာတွေ့တယ်၊ ကားထဲ လည်း ထွက်တော့မှာ’

ရင်မောရင်းကပင် ညီညီစိုးနှုတ်မှ ရှေ့တံမိ၏။

ဇင်ဇင်တစ်ယောက် အဝတ်အစားတွေဘာတွေ ပြည့်ပြည့် စုံစုံ ပါပါ့မလားမသိ။ ညီညီစိုးတော့ ပိုက်ဆံသာအလုံအလောက်ပါ ပြီး အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုပင်။

‘ဇင်ဇင် လာပြီကွ’

ဝမ်းသာအားရဖြင့် မင်းခန့် အော်ပြောလိုက်သည်။

ဇင်ဇင်မျက်နှာကို တွေ့ရပြန်တော့ စောစောက ပူပန်ရ ခြင်းတွေ၊ အလိုလို ကွယ်ပျောက်သွားပြန်၏။

‘အလစ်မနည်းထွက်ခဲ့ရတာ၊ ကားပေါ်မြန်မြန်တက်ရ အောင် စိုးစိုး’

ခရီးဆောင်အိတ်ကို လတ်တစ်ဖက်ကကိုင်ပြီး ညီညီစိုး လက်ကို လှမ်းညွှဲကာ ဇင်ဇင်က ပြော၏။ ညီညီစိုး လက်ဖျားတွေ အေးစက်နေတာကို ဇင်ဇင် သတိထားမိသည်။

‘စိုးစိုး၊ အရမ်းကြောက်နေလားဟင်’

‘ကားကလည်း စောစောကတော့ ထွက်တော့မလို့ တပြင်ပြင်နဲ့၊ အခုကျတော့လည်း မထွက်နိုင်တော့ဘူး။ မတော် လို့ မေမေတို့သိသွားပြီး လိုက်ရှာကြရင် မလွယ်ဘူး ဇင်ဇင်’

ညီညီစိုးပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ဇင်ဇင် မျက် နှာလေးငယ်သွားရှာသည်။ ကားစက်နှိုးသံကြောင့်ပင် အားကိုး ရသွားသလိုမျိုး နှစ်ယောက်စလုံး ခံစားလိုက်ကြရ၏။

‘ဇင်ဇင်နဲ့ ညီညီစိုး၊ ငါတို့ပြောထားသလို မြို့ကထွက်ဖို့ အဓိကပဲ၊ ရှေ့မှာကားပြောင်းစီးနော်၊ ဒီကားနဲ့ ရန်ကုန်ထိအောင် လိုက်မသွားနဲ့၊ သူတို့တွေက နောက်ကနေ အားချင်းလိုက်ကြမှာ’

‘ဖြစ်နိုင်ရင် နှစ်ဆင့်၊ သုံးဆင့်ပြောင်းစီးပြီးမှ စိတ်အေး

အေးနဲ့သွားကြ

မင်းခန့်နှင့် စိုးထက်တို့ကလည်း စိတ်မချစွာဖြင့် တဖွဖွမှာ သည်။

ကားဘီးစလှိုင့်တော့ ညီညီစိုး ရင်ခွင်ထဲသို့ ဇင်ဇင် ခေါင်း ဝှက်ထားလိုက်၏။ အရုဏ်ကလည်း လင်းလူပြီပဲလေ။

* * *

ကားပေါ်မှာ မျက်နှာသိတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စ ပါလာသည်။ လက်ဖက်ရည်သောက် နားသည်နှင့် ကားပေါ်ဖြန့် မတက်တော့ဘဲ နောက်ကားတစ်စီးကို နှစ်ယောက်သား ပြောင်းစီး လိုက်ကြသည်။

ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ချင်းမှာတော့ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာ ဧည့်သည်များ ပြီး ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာကို နှစ်ယောက် စဉ်းစား ကြတာပေါ့ ဇင်ဇင်

တကယ်တော့ ဇင်ဇင်က ညီညီစိုးတို့မြို့ ဇာတိတော့ မဟုတ်။ ဇင်ဇင်က ရန်ကုန်ဇာတိဖြစ်သည်။ ညီညီစိုးတို့မြို့ကို အစိုးရအလုပ်ဖြင့် ရှစ်တန်းနှစ်လောက်မှာ ဇင်ဇင်တို့မိသားစု ပြောင်း ရွှေ့လာခြင်းဖြစ်၏။

ဇင်ဇင်ဖခင်က သစ်တောအရာရှိ။ ဇင်ဇင်ကလည်း တစ် ဦးတည်းသော သမီးဖြစ်၏။

‘ဇင်ဇင်မှာ စိတ်ကူးတစ်ခုရှိတယ် စိုးစိုး’

‘ဘယ်လိုစိတ်ကူးမျိုးလဲ ဇင်ဇင်’

‘ရန်ကုန်ကနေ လာလည်တဲ့ ဇင်ဇင်အဒေါ်အပျိုကြီးနစ်

ယောက်ကို စိုးစိုးဆုံဖူးလိုက်တယ်မဟုတ်လား၊ ဇင်ဇင်တို့အကြောင်း တိုရော စိုးစိုးတို့ မိဘတွေက ပြဿနာရှာတာကိုပါ အားလုံးသိ တယ်။ သူတို့မှာ သားသမီးမရှိကြဘူး။ အဲဒီအိမ်ကိုတန်းသွားတာ ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် စိုးစိုး’

ဇင်ဇင်ကိုတော့ ညီညီစိုး သနားမိသည်။ မိခင်နှင့်အစ်မ များက ဇင်ဇင်နှင့် လုံးဝသဘောမတူ။ ညီညီစိုးတို့၏ ထုံးစံအရ လက်ထပ်ရမည့်သူက အဆင်သင့်ရွေးချယ်ပြီးသား။ ဇင်ဇင်နှင့် တတွဲတွဲဖြစ်ပြီး အနေနီးမှာကို စိုးရိမ်ပြီး ကန့်ကွက်လာ၏။ ညီညီစိုး ကို ပြောမရဆိုမရဖြစ်လာတော့ ရည်ရွယ်ထားသော မိန်းကလေး နှင့် လက်ထပ်ပေးဖို့အထိ ကြံစည်လာကြသည်။

‘ဇင်ဇင် အိမ်ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်လို့ မေမေတို့ သိသွားရင် ခက်မယ် ဇင်ဇင်’

‘စိတ်ချ စိုးစိုး၊ အခုလို သတ္တိရှိတာမျိုးကို အပျိုကြီးတွေက သဘောကျမှာ၊ စိုးစိုးတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို မခံမရပ်တွေဖြစ်ပြီး ဇင်ဇင်ကို အမြဲမြှောက်ပေးခဲ့တာလေ’

ညီညီစိုးတို့နှစ်ယောက် တိုင်ပင်နေကြစဉ်မှာပင် မောင်း နေသောကားက ကစဉ့်ကလျားဖြင့် လမ်းဘေးသို့ အတင်းထိုးဆင်း သွားသည်နှင့် ကြုံလိုက်ရ၏။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ဘုရားတ၊သံတွေ၊ ရေရွတ်ကြိမ်း မောင်းသံတွေ ဆူညံပြီး ထွက်လာတော့သည်။

‘တို့ငါ့ရော ပြုတ်သွားတာတဲ့၊ ကံကောင်းလို့ မမှောက် တာ’

‘ဘုရားမ၊တာပဲနေမှာ’

ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကားပြောင်းစီးမှ ဖြစ်တော့မယ်
ကြုံလိုက်ရသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူတို့အတွက်
နိမိတ်မကောင်းဟု ညီညီစိုး စိတ်ထင်မိသည်။

ကားပျက်ရာ နေရာသို့ ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး ထိုးရင်
လာ၏။

ရန်ကုန်အထိ ရောက်မယ်၊ ကြိုက်တဲ့သူသုံးယောက်
ကျန်တော့ကားနဲ့ လိုက်လို့ရတယ်၊ လမ်းကြိုလို့ အကူအညီပေးတာ
နော်

သဘောကောင်းသော ကားမောင်းသူကြောင့်ပင် လူအ
ကြီးက ဘာပြန်ပြောရမုန်း မသိအောင် ဖြစ်နေခိုက်မှာ...

‘သမီးတို့နှစ်ယောက် ဦးကားနဲ့ လိုက်ပါရစေ’

‘ကောင်းပြီ သမီး၊ နောက်တစ်ယောက်ပါ လိုက်ခဲ့လို့
တယ်နော်’

ညီညီစိုးလက်ကိုဆွဲပြီး နောက်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်ကာ ဇင်
ဇင် ကားပေါ်တက်လိုက်၏။ ခရီးသည် ဦးလေးကြီးတစ်ယောက်
ကလည်း ရှေ့ခန်းမှာဝင်ထိုင်၏။

‘အဆင်မပြေတဲ့ကြားကပဲ အဆင်သင့်လိုက်တာလို့ ပြော
ရမယ် စိုးစိုး၊ ဒီကားနဲ့ဆိုတော့ ဇင်ဇင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ပိုပြီး
စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားတာပေါ့’

အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်အောင် တွေးတတ်သောဟု
ဇင်ဇင်အား ညီညီစိုး ချီးကျူးမိသည်။

ကိုယ့်သောကနှင့် ကိုယ်မို့ ကားမောင်းဆရာအဖြစ်ကို
ညီညီစိုးတို့နှစ်ယောက် သတိမထားဖြစ်ပေ။

ရှေ့မှာထိုင်သော ခရီးသည်ဦးလေးကြီးနှင့် စိတ်ရင်း
တောင်းသော ကားမောင်းဆရာတို့ အခြေအတင် ပြောဆိုတော့မှ
သဘောပေါက်တော့၏။

‘မောင်ရင်က မူးပြီး မောင်းရုံတင်မဟုတ်ဘူး၊ သောက်ပြီး
တော့ မောင်းတဲ့သူကိုး၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ရှေ့ဂိတ်မှာပဲ
ရပ်ပေးပါတော့။ မောင်ရင်စေတာနာကို စော်ကားတာတော့ မဟုတ်
ဘူးနော်။ အသက်ကို ဉာဏ်စောင့်တယ်ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း
ဆက်ပြီးမစီးရဲလို့ပါ’

‘ရပါတယ်၊ လူတိုင်းဟာ သူ့လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ သူ့ရွေးချယ်
ပိုင်ခွင့် ရှိကြပါတယ်၊ နောက်က ချာတိတ်နှစ်ယောက်ရော တစ်ခါ
တည်းဆင်းကြမှာလား’

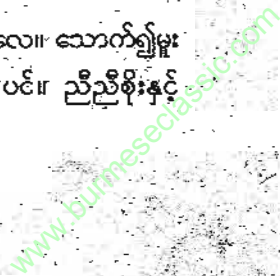
ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကားရပ်ပေးလိုက်၏။ တစ်ယောက်
က ဆင်းသွားပေမယ့် ညီညီစိုးတို့နှစ်ယောက်ကတော့ အူလည်
လည်...။

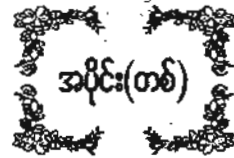
‘ရန်ကုန်အထိ လိုက်မယ်လို့ ပြောပြီးသားပဲ၊ သမီးတို့
ဆက်လိုက်မှာပါ’

‘ကြိုက်သွားပြီ သမီး၊ ဦးကို ယုံကြည်တဲ့ သမီးတို့နှစ်
ယောက်ကို ဘေးမသိ ရန်မခဘဲ သွားမယ့်နေရာအထိ ရောက်
အောင်ပို့ပေးမယ်’

သိပ်ကြာကြာတော့ မစောင့်လိုက်ရပါလေ။ သောက်၍မူး
၍မောင်းတတ်သော ကားမောင်းဆရာကြောင့်ပင်။ ညီညီစိုးနှင့်
ဇင်ဇင်တို့ ဆေးရုံပေါ် ရောက်ခဲ့ကြရ၏။

* * *

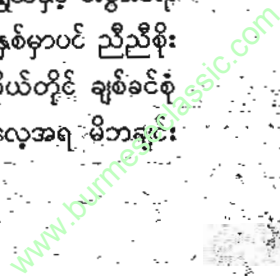
ကြွလို့လည်းဆုံ
လုံလို့လည်း ငုံခဲ့တယ်...
သတိရခြင်းကနေ
အောက်စေ့ခြင်းက ညရယ်ပါ...။
သူမိန်းအသည်းနဲ့
စိမ်းရဲ့တော့မယ်ဆိုရင်...
ရင်နှလုံး...
တစ်တောလုံးကြွ
ဝန်းတော့ပွင့်ရစေမယ်...။

သူ့ရှေ့မှာပင် သေရည်ယစ်မူးပြီး စကားပြောနေသူမှာ ညီညီစိုး မှ ဟုတ်ပါလေစဟု ထင်မှတ်မှားမိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ထင် မူးယစ်ချင်နေတာလည်း ပါမည်။

တကယ်လွမ်းစရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပဲ။ နားရှိလို့ ဘာ ငါကြားရတယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တာ။ ဒီလို ခံစားဖူးလည်တတ် တဲ့ အချစ်နဲ့ အကျွမ်းတဝင် ရှိခဲ့ဖူးတဲ့လူလို့ ငါ မထင်ခဲ့ဘူး။

သူနှင့် ညီညီစိုးက ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တော့ မဟုတ်ပေ။ ထွက်သိုလ်မှာ မေဂျာတူ၊ အခန်းတူမို့ တွဲဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင်။

ကျောင်းတက်မမှန်သူ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စီးပွားရေး နဲ့ လုပ်ကိုင်တတ်သူဟု မြင်ခဲ့သည်။ ဒုတိယနှစ်မှာပင် ညီညီစိုး ထိုင်ထောင်ကျသည်။ ဒါကလည်း ညီညီစိုးကိုယ်တိုင် ချစ်ခင်စုံ ဖော်ပြီး ယူခဲ့တာမဟုတ်။ ညီညီစိုးတို့၏ မလေ့အရ မိဘနှင်း ဘေးတူ၍ မိန်းမရသွားခြင်းမျိုးသာဖြစ်၏။

‘ငါလည်း နှလုံးသားရှိတဲ့လူပါ။ ခံစားတတ်တယ်။ လွန်ဆွေးတတ်တယ်။ အချစ်ဟာဖြူတာ၊ မည်းတာ၊ ဆင်းရဲချမ်းသာတာနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး။ ဇင်ဇင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီနေ့အထိ ခံစားနေရတယ်။ တွေးဖြစ်တဲ့အခါတိုင်း သတိရစိတ်က မပြယ်ချင်သေးဘူး ‘မင်းလက်ျာ’။

သူမိဘတွေက သာမန်ဝန်ထမ်းမျိုးရိုးတွေ။ ပြီးတော့ သူ့ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဒီမြေဒီရေမှာ ကြီးပြင်းခဲ့သော မြန်မာစစ်စစ်များ ဖြစ်ကြ၏။

ညီညီစိုးတို့၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကတော့ ဒီမြေဒီရေနှင့် မဆိုင်သလို။ ဒီနိုင်ငံဖွားများ မဟုတ်ကြ။ ညီညီစိုးတို့ အဘိုးမှာ သူတို့နိုင်ငံနှင့် ကပ်နေသော ကမ္ဘာလူဦးရေအများဆုံး နိုင်ငံကြီးမှ လူမျိုးဖြစ်၏။ ရှေ့ကြည့်ရာ မြက်နုရာ ပြောင်းရွှေ့လာပြီး စီးပွားရေးကို လုပ်ကိုင်တတ်ကြသောကြောင့် ကြီးပွားချမ်းသာသော သော ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်များ ဖြစ်ကြ၏။

‘ဒီစကားမှ မူးမှ ဒီနေ့ပြောဖြစ်တာ၊ မင်းနဲ့ စတွေ့ကတည်းက ငါ့စိတ်ထဲမှာ အကြွင်းမဲ့ချက်ချင်း ခင်ခွဲတာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ ငါတို့လူမျိုးရဲ့ စိတ်အခံပဲလို့ ပြောရမလား မသိဘူး။ ဒီမြေကို မှီပြီး စီးပွားရေးမျက်နှာစာမှာ ရှေ့တန်းကရောက်နေကြတဲ့ နိုင်ငံခြားသားတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်က လိုလိုချင်ချင်ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ပေါင်းရင်းသင်းရင်းကလည်း မင်းစိတ်ကြောင့် ဒီနေ့အထိ ဖြစ်သွားတာပဲ’ သူ့စကားတွေက ကျေးဇူးမဲ့ရာများ ကျသွားသည်လား မသိ။ ကျောင်းတက်စဉ်အခါကလည်း ညီညီစိုး၏ ကျေးဇူးတွေ

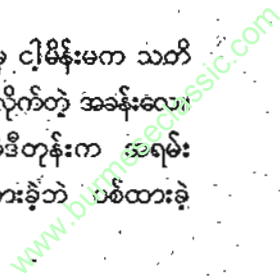
ရှိခဲ့ဖူးသည်။ အခုလည်း သူ့အရာရှိငယ်ဖြစ်ပြီး အလုပ်ဝင်တော့ ညီညီစိုးတို့ပိုင်သော တိုက်ခန်းမှာနေဖို့ လိုလိုလားလား ခွင့်ပြုခဲ့သည်ပဲ။

‘ငါ ဘယ်လိုမှ သဘောထားပါဘူး မင်းလက်ျာ၊ ငါ့ရဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်က ဒီမြေက မဟုတ်ပေမယ့် ငါ့မိဘနဲ့ ငါကတော့ ဒီမြေမှာမွေးပြီး ဒီမြေရဲ့နိုင်ငံသား တရားဝင် ဖြစ်နေပြီပဲကွာ’

မူးယစ်ခြင်းကြောင့်ပင် အသည်းကွဲစာတ်လမ်းမှ သွေဖယ်ပြီး အခြားအကြောင်းတွေဆီ စကားရောက်သွား၏။ ဒီအဖြစ်ကို သူ့ရော ညီညီစိုးပါ သတိမထားဖြစ်ခဲ့ကြပေ။

‘မင်းလက်ျာဆိုတဲ့ကောင်က အမျိုးသာချစ်တတ်တာကွ၊ မင်းလိုတော့ အစွမ်းအစရှိတာ မဟုတ်ပြန်ဘူး။ ငါ့မိဘ စဉ်ဆက်က ဝန်ထမ်း လုပ်ခဲ့တာဆိုတော့ ငါလည်း မင်းမူထမ်းပဲဖြစ်တာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့မိသားစုနေတဲ့ အင်းစိန်ကနေပြီး ပဲခူးမြစ်ကမ်းနံ့မနီးမဝေးမှာ ရှိတဲ့အလုပ်နေတိုင်းလာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ငါ့အလုပ်နဲ့ နီးတဲ့ ဒီဥယျာဉ်မြို့တော်ကြီးမှာ မင်းပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းက ရှိနေတော့၊ ငါ့လို အရာရှိပေါက်စအတွက် အများကြီး အဆင်ပြေသွားတာပေါ့ ညီညီစိုးရာ’

‘မင်းရဲ့အလုပ်အကြောင်း ပြောဖြစ်မှ ငါ့မိန်းမက သတိရတာ၊ ဒီအခန်းက အပေါင်ဆုံးပြီးရလိုက်တဲ့ အခန်းလေး တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်ဖူးတာ။ အဲဒီတုန်းက အရမ်းခြောက်ကပ်တော့ သိပ်စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘဲ ပစ်ထားခဲ့

ကြတာ။ ဒီအခန်းက ကြီးဖုန်းပါ ရှိနေတာဆိုတော့ မင်း အသင်ပြောတာပေါ့ မင်းလက်ျာ

‘မင်းတို့လူငှားတင်ထားတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီလခ အတိုင်း မင်းတို့ယူရမှာနော် ညီညီစိုး’

‘ပြောပြီးပါရော၊ ဒီအခန်းကိုရော ရတဲ့လခကိုပါ ငါတို့မေ့ထားခဲ့ကြတာ။ အိမ်ငှားစာချုပ်တွေ ဘာတွေသာ လုပ်ပေးလိုက်တာ၊ ရတဲ့လခရဲ့ တစ်ဝက်ကို အခန်းအပ်ထားတဲ့ လူတွေလက်ထဲ အမြဲပြန်ပေးဖြစ်ခဲ့တာချည်းပဲ၊ စောင့်ရှောက်ခ သဘောပေါ့ကွာ၊ ငါ့မိန်းမကတောင် ငါတို့အိပ်ခန်းခံခဲ့တဲ့ဈေးအတိုင်း မင်းကို ပြန်ပေးလိုက်တဲ့။ မင်းမိန်းမယူတဲ့အခါ အိမ်ပိုင်ရာပိုင် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား’

ညီညီစိုးကတော့ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကောင်းလွန်းသူ ဖြစ်နေပြန်၏။ ညီညီစိုးနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ အရင်းမဆုံးဟု ပြောရမလို့ ဖြစ်နေတော့၏။

‘အေးကွာ၊ မင်းတို့ရဲ့စီးပွားရေး ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ နှိုင်းယှဉ်လိုက်ရင် ဒီအခန်းရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုက ဘာမှ မပြောပလောက်ဘူး၊ အခုမှ အရာရှိပေါက်စဖြစ်တဲ့ ငါ့အတွက်တော့ တရင်းတနှီးပါပဲ’

မူးယစ်ပြီး ရောက်တတ်ရာရာတွေ သူပြောနေဖြစ်သည်။

ညီညီစိုးပြောချင်သည့် စကားတွေက ဒါတွေမဟုတ်မှန်းကိုလည်း သူ မရိပ်စားမိ။

သူအိမ်သစ်တက်ပွဲသို့ ညီညီစိုးတို့လင်မယား ရောက်

ဘာသည်။ ညီညီစိုးမိန်းမက ပြန်သွားပြီး သူနှင့်စကားမပြောရတာ ကြာပြီဆိုပြီး ညီညီစိုးက ညအိပ်ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

* * *

မူးလာပြီဆိုတော့ သွေးဆူချင်လာပြီ။ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထွက်လျှောက်ဖြစ်သည်။ တိုက်ခန်းများကိုကျော်ပြီး လျှောက်ကောင်းကောင်းနှင့် လျှောက်ခဲ့ကြတာ၊ ပဲခူးမြစ်ကမ်းပါးအထိ ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

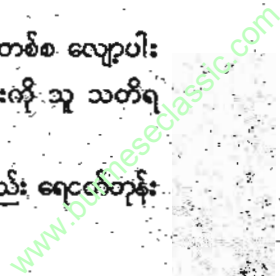
‘လွတ်လပ်ကျယ်ပြောတဲ့ ကောင်းကင်ကြည့်ရတဲ့ အရသာကို မခံစားရတာ ကြာပြီပဲ။ ဇင်ဇင်ကို ငါ အရမ်း သတိရတာ မင်းလက်ျာ’

ဒီစကားတွေကို ညီညီစိုးမိန်းမ သိသိဆွေသာ ကြားသွားရင်တော့ ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်မှာ သေချာသည်ပဲ။ ညာဘက်ခပ်ဆေးဝေးဆီကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်တော့ သန်လျင်တံတားကြီး၏ မီးဆောင်များကို မြင်တွေ့ရ၏။

‘နေပါဦး ညီညီစိုး၊ မင်းနဲ့ဇင်ဇင်တို့အနေကြောင်းက ကားမှောက်တဲ့နေရာမှာပဲ ဒီတိုင်းရပ်ထားခဲ့ပြီး စကားပြတ်သွားတယ်၊ ဘာတွေဆက်ဖြစ်ကြသေးလဲဆိုတာကို ပြောပြဦးလေ’

ဘီယာ၏ မူးယစ်ခြင်းကတော့ တစ်စတစ်စ လျှော့ပါးသောကြောင့် ညီညီစိုးနှင့် ဇင်ဇင်အကြောင်းကို သူ သတိရဖြစ်သွား၏။

ပြောပြချင်နေသော ညီညီစိုးအတွက်လည်း ရေငတ်တုန်း

ရေတွင်းထဲ ကျသလိုမျိုး ဖြစ်သွားသည်ထင်၏။

‘ကားဒရိုင်ဘာကတော့ တော်တော်လေး ဒဏ်ရာပြင်းတယ်၊ ငါနဲ့ ဇင်ဇင်တို့လည်း ဒဏ်ရာရတယ်၊ ငါသတိရတော့ ဆေးရုံပေါ် ရောက်နေပြီ၊ ငါ့အနားမှာလည်း ငါ့မိဘတွေ ငါ့ဆွေ မျိုးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်၊ ဆေးရုံက လှမ်းအကြောင်းကြားလို့ သူတို့တွေ ရောက်လာကြတာလေ’

‘ဇင်ဇင်ကရော အဲဒီဆေးရုံမှာပဲလား’

‘ဟုတ်တယ် မင်းလက်ျာ၊ နောက်နေ့မှာပဲ ငါ့ကို ရန်ကုန်ကို အရခေါ်ပြီး ဆေးရုံပြောင်းတင်တယ်၊ ဇင်ဇင်ကတော့ ပဲခူးဆေး ရုံမှာပဲ ကျန်နေခဲ့တယ်၊ အဲဒီကတည်းက ငါလည်း မြို့ကိုပြန်ခွင့် မရသလို ဇင်ဇင်နဲ့လည်း ဒီနေ့အထိ ထပ်တွေ့ခွင့်မရတော့ဘူး’

ညီညီစိုး၏ အတိတ်မှ အသည်းကွဲဇာတ်လမ်းအဆက်ကို ပဲခူးမြစ်ကမ်းပေါ်မှာပင် သူ နားထောင်လိုက်ရ၏။ ဇာတ်လမ်းကတော့ ပြီးဆုံးသွားပြီပဲ။ မေးချင်စိတ်ကြောင့်ပင် ညီညီစိုးအား မေးခွန်းထုတ်မိ၏။

‘မင်းကရော သတင်းတွေဘာတွေ မစုံစမ်းဘူးလား၊ ဇင်ဇင်ကရော အခုထိ အဲဒီမြို့မှာ ရှိနေတုန်းပဲလား’

‘အဲဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းထွက်တော့ ငါက အောင်တယ်၊ ဇင်ဇင်က ကျတယ်၊ ဇင်ဇင် ကျောင်းဆစ်တက်တယ်ဆိုတာ ကြားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နှစ်ဝက်လောက်မှာ သူ့အဖေ အလုပ်ပြောင်းလို့ တောင်ငူဘက် ရောက်

သွားတယ်။ ငါ့ကို စိတ်နာ သွားပုံရတယ်။ ရည်းစားတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထားတယ်လို့ ကြားတယ်။ တောင်ငူမှာနေတာ နောက်ဆုံးသတင်းရတာ၊ တောင်ငူကနေ သူ့အဖေ အလုပ်ထပ်ပြောင်းသွားတယ်။ ဘယ်နေရာဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ မသိဘူး။ သူ ဆယ်တန်းအောင်သလား ကျသလားဆိုတာလည်း ငါ မသိရဘူး’

‘မင်းနဲ့ဇင်ဇင်တို့အကြောင်းကို သိသိဆွေ သိသလား’

သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရင်မောသလို လှမ်းသလိုလို ဖြစ်လာရ

သည်။

ညီညီစိုး အသည်းငယ်တာမြင်တော့ သူ့ပါ အသည်းငယ်

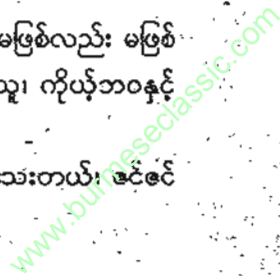
နိုင်လာသည်။ ပဲခူးမြစ်ရေပြင်မှာတော့ လရိပ်စွန်းနေပြီလေ။

‘ပြည့်စုံစွာ မဟုတ်ရင်တောင် အနည်းအကျည်းလောက်တော့ သိသိဆွေ သိလိမ့်မယ်ထင်တယ် မင်းလက်ျာ၊ ငါနဲ့တော့ စကားစပ်ပြီး ဒီအကြောင်းကို တစ်ခါမှ မပြောဖြစ်ဘူး’

‘အေးလေ... မင်းနဲ့တွဲခဲ့ပေမယ့် ငါတောင်မှ ဒီနေ့မှ မင်းရဲ့ ဇင်ဇင်တို့အကြောင်းကို သိရတာပဲ၊ နေပါဦး၊ အခုနေ့များ ဇင်ဇင်နဲ့ မင်းတွေ့ရင် ဘာများပြောမလဲ ညီညီစိုး’

သူ့အမေးက ဖြစ်လည်းဖြစ်နိုင်သလို၊ မဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်ပေ။ အခုပြန်တွေ့ကြရင်လည်း သူ့ဘဝနှင့်သူ၊ ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် ဖြစ်နေကြပြီပဲ။

‘မဆုံနိုင်ပေမယ့် မြင်ချင်တွေ့ချင်ပါသေးတယ်၊ ဇင်ဇင်

ထတော့ ငါ့ကို နာကျည်းမုန်းမေ့မှာဖြစ်ပေမယ့်
ငါတော့ အဲဒီလို သဘောထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး
နို့ကောင်းကင်ရဲ့ တစ်နေရာမှာ တော့ ဇင်ဇင် ရှိနေမှာပဲ
ကိုယ်တိုင် မကြုံကြိုက်ပေမယ့် ကိုယ်ချင်းစာသလိုလဲ

ခံစားမိသည်။

သူ့ရင်ထဲသို့ ဇင်ဇင်နှင့် ညီညီနိုးတို့၏ အတိတ်အကြောင်း
တွေက အလိုလို ဝင်ရောက်နေရာယူခဲ့ပြီပဲ။

ပဲခူးမြစ်ကမ်းပါးမှာ အကြာကြီးထိုင်ဖြစ်ကြပြီး သူတို့နှစ်
ယောက် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြ၏။

* * *

သူ့မိသားစုက ငါးယောက်ရှိ၏။ ဖေဖေကတော့ အငြိမ်း
စား ပင်စင်ယူခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ မေမေကတော့ အိမ်မှထိန်းသိမ်းသော
သူ။ အစ်ကိုကြီးဖြစ်သူကလည်း အိမ်ထောင်ကျပြီး သူတို့အိမ်မှာပဲ
အတူနေ၏။ ညီမလေးကတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူ။

တစ်ယောက်တည်း အိမ်ခွဲပြီးနေတာ၊ သီတင်းတစ်ပတ်
မပြည့်ခင်မှာပင် မိသားစုအသိုက်မြုံကို လွမ်းဆွတ်သလို ခံစားရ၏။

အေးစိမ့်ခြင်းကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးထဖြစ်သည်။ နာရီကို
လှမ်းကြည့်တော့ (၇)နာရီပင် မိထိုးတတ်သေး။ အိပ်ရာထဲမှာ
ဆက်တွေးမနေတော့ဘဲ မျက်နှာသစ်ပြီး လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့
ပြင်လိုက်သည်။

တိုက်ခန်းမှထွက်သည်နှင့် အပြင်မှာ နှင်းမှုန်နေသည်ကို
တွေ့လိုက်ရသည်။ မနက်လင်းမှပင် နှင်းက သိပ်သည်းလွန်းလှ
သည်။

ဒုတိယထပ်မှ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာရင်းကပင် နှင်း
ငွေ့လေကို အားပါးတရ ရှုရှိုက်မိသည်။

လမ်းပေါ်မှာတော့ နှင်းတွေကြောင့် လူလုံးမကွဲတတ်
သေးပေ။

သူနေရာ ငါးလမ်းမှနေပြီး ကုံ့ကော်လမ်းမအတိုင်း
ဥယျာဉ်မြို့တော်၏ အနောက်ဘက်အပေါက်သို့ လျှောက်လာဖြစ်
သည်။

နှင်းသည် အဖြူဆွတ်ဆွတ်ဖြင့် ဝန်းကျင်ကို သိုင်းမြို့
ထား၏။ နှင်းအောက်မှာပင် ရုံးသွားသူ ကျောင်းသွားသူ လှုပ်ရှား
နေသူများက အရောင်စုံစွာ။

အဖြူဆွတ်ဆွတ် နောက်ခံဖြင့် နံ့သာရောင်ကို မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

လူလုံးမကွဲခင်ကပင် သူ့စိတ်အာရုံကို ဖမ်းစားလွန်းသော
နံ့သာရောင်လေး။

ကွဲကွဲပြားပြားနှင့် နီးကပ်လာသည်နှင့်အမျှ နံ့သာရောင်
လေးက သူ့ရင်ကို အချန်မြန်စေတော့၏။

နံ့သာရောင်လေး၏မျက်နှာသည် လှပပျိုမျစ်လွန်းသည်။
မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း၊ ပြီးတော့ ကိုယ်နေဟန်။

ရှည်လျားသော ဆံစများသည် နှင်းခဲသောကြောင့် တည်
တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိလှသည်။ ခေတ်ပေါ် ရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ စာအုပ်ကို
ရင်စိုက်ထားသောသူ၊ နံ့သာရောင်လေး၏ ပခုံးထက်မှာ အနီရောင်
ကချင်လွယ်အိတ်လေး လွယ်ပိုးထား၏။

မျက်နှာချင်းဆိုင် တွေ့ဆုံရင်းကပင် နံ့သာရောင်လေးနှင့်

ဆန့်ကျင်ဖက်ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ခြေလှမ်းများကို ချက်ချင်း ရပ်တန့်ပြီး နံ့သာရောင်လေး
အောက်ကို လိုက်ဖို့ပြင်လိုက်၏။

‘ဟေ့လူ...’

သတိကင်းလွတ်နေသော သူ့အပြုအမူကြောင့်ပင် စက်
သီးနှင်းလာသူ ကသိကအောက် ဖြစ်သွားပုံရ၏။

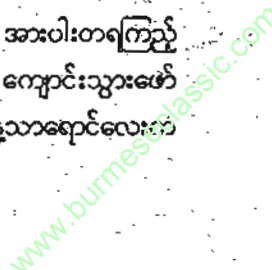
‘ဆောရီးဗျာ...’ဟု မရှုက်နိုင်ဘဲ သူ တောင်းပန်လိုက်
ရ၏။

ကျောခိုင်း၍ သူ့လမ်းသူ ဆက်လျှောက်သွားနေသော
နံ့သာရောင်လေးက သူ့အဖြစ်ကို မြင်နိုင် သိနိုင်မည်မထင်။

နံ့သာရောင်လေးက ပုံမှန်အတိုင်း လျှောက်နေရင်းကပင်
နိဘေးမှာ ကျောင်းသွားဖော်နှစ်ယောက် ထပ်တိုးလာ၏။ နံ့သာ
ရောင်လေး၏ သူငယ်ချင်းမလေးများသည် သာမန်အဝတ်အစား
ဘူးပင်။ တစ်ယောက်သောသူဆိုရင် ထဘီစကတ်ဝတ်ထားသေး
၏။

သူလည်း စိတ်ထဲမှာ အလိုလိုကျောင်းသားတစ်ယောက်
ဖြစ်သွားမိသည်။ တကယ်ဆို ကျောင်းနှင့်ဝေးတာ တစ်နှစ်စွန်းစွန်း
ခင် ရှိပြီးမှာဖြစ်သလို၊ သူ့အသက်ကလည်း နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ပင်
မပြည့်တတ်သေး။

နောက်ပိုင်းမှနေပြီး နံ့သာရောင်လေးကို အားပါးတရကြည့်
ပြီးသည်နှင့် ကပ်ပြီး ကျော်တက်လိုက်သည်။ ကျောင်းသွားဖော်
အလေးနှစ်ယောက်က သတိမထားဖြစ်ပေမယ့် နံ့သာရောင်လေးက
သိမသာကြည့်၏။

စောများနေသလား မသိဘူးနော်

နှင်းတွေပြိုကွဲစ ပြုလေပြီ။ နံ့သာရောင်လေး၏ ချိုသာသော အသံကို ကြားရသည်။

မေစောပါဘူး ခင်လေးငယ်ရဲ့ ဟိုမှာတွေ့လား ကျောင်းကားတွေတောင် ရောက်နေပြီ။ ခုနစ်နာရီခွဲပြီလေ

နံ့သာရောင်လေး၏ အမည်နာမကို သိခွင့်ရလိုက်၏။

'ခင်လေးငယ်' တဲ့လားဟု ရင်ထဲမှာ တီးတိုးရွတ်ဆိုနေသည်။

ကျောင်းကားတွေ လေးငါးစီး ရပ်ထားသလို ကျောင်းကျောင်းသားတွေကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။

နံ့သာရောင်ပိုင်ရှင် ခင်လေးငယ်၏ ကျောင်းကို သမီး။ ကျောင်းသွားဖော်မလေး နှစ်ယောက်သည် ခင်လေးငယ်နှင့် တစ်ကားတည်း စီးဖော်များဖြစ်ကြမည်လား။ ရင်ဖုံးဝတ်ထားကြသော ကျောင်းသူတချို့ကို မြင်ရတွေ့ရသော်လည်း ခင်လေးငယ်လို သူ့အား မဆွဲဆောင်နိုင်တာ ထင်ရှားသွားခဲ့၏။

ကားတွေကိုကျော်ပြီး သူ ဆက်လျှောက်သွားရ၏။ လှမ်းလှမ်း ရောက်သောအခါမှ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မိသည်။ ကားတွေနားရောက်တော့ ရပ်နေရာမှ ခင်လေးငယ်တို့ ရှိမနေတော့ပေ။

ခင်လေးငယ်ကို ရှာကြည့်သည်။ သူငယ်ချင်းများက ကားခေါ်မှာ ရယ်ရယ်မောမောဖြစ်နေသော ခင်လေးငယ်ကို လှည့်တွေ့ရသည်။

အနေအထားအရ ဒီနေ့တော့ ဒီထက်ပိုပြီး အရဲမစွန့်သ

ဟုတွေးပြီး အိမ်ပြန်ဖြစ်ခဲ့သည်။

အိမ်ရောက်သည်အထိ ခင်လေးငယ်၏ရုပ်သွင်က အာရုံမှာ ပျောက်မသွား။ အလုပ်ထဲရောက်တော့လည်း ဒီနှယ်ပင်။ သူ့နှလုံးသားကတော့ ချစ်သူအဖြစ် ခင်လေးငယ်ကို တောင်းဆိုနေလေပြီ။

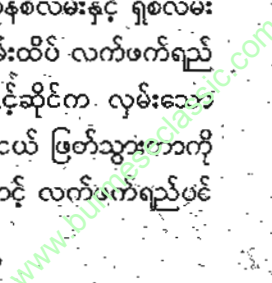
ခင်လေးငယ်ကြောင့်ပင် ချစ်ခြင်းအား ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံလိုက်ရပြီး သူ့နှလုံးသားမှာလည်း ကလေးငယ်တစ်ဦးလို ပျော်စရာ တွေးစရာတွေ ပြည့်နှက်နေခဲ့၏။

* * *

သူ့အကျင့်အရပင် မနက်လင်း အိပ်ရာထသည်နှင့် မြေအိမ်ကို လှမ်းကြည့်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ သောကြာနေ့ပါလား။ ဒါဆိုရင် ဒီတစ်ရက်သာ ခင်လေးငယ်ကို မြင်ရမည်ပဲဟု နှမြောတသစ္စာ ဖြစ်ရင်း မျက်နှာသစ် ပြင်ဆင်မိတော့သည်။ သူ အိမ်မှထွက်တော့ ခုနစ်နာရီပင် မထိုးတတ်သေး။

ဒီနေ့တော့ မနေ့ကလို နှင်းတွေ မသိပ်သည်းတော့။ ထတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး လင်းရှင်းနေသလို။ ကွဲကော်လမ်းတစ်လျှောက်ကိုလည်း ခပ်ဝေးဝေးမှပင် ပြတ်သားစွာမြင်ရ၏။

မနေ့က ဆုံဖြစ်ခဲ့သောနေရာမှာ ခုနစ်လမ်းနှင့် ရှစ်လမ်းကြားမှာ။ အချိန်စောသေးသည်မို့ ခုနစ်လမ်းထိပ် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ လမ်းနှင့်ဆိုင်က လှမ်းသောကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အစိုးမရချင်။ ခင်လေးငယ် ဖြတ်သွားတာကို လွတ်သွားရင် ဒုက္ခပဲဆိုသော အတွေးကြောင့် လက်ဖက်ရည်ပင်

တူနီအောင်အောင်ကိုင်တော့ဘဲ ဆိုင်မှ ထွက်လာဖြစ်ပြန်သည်။

ဆယ့်တစ်လမ်းအထိ လျှောက်ခိုသော်လည်း ခင်လေးငယ်၏ အရိပ်ယောင်ကို မတွေ့ရ။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ပြီး ငါးလမ်းနှင့် ဆယ့်တစ်လမ်းကြားကို လမ်းသလားနေဖြစ်လိုက်သည်။

တတိယအခေါက် လမ်းသလားပြီး ဆယ့်တစ်လမ်းထဲမှ ပြန်အလှည့်မှာပင်၊ ကိုးလမ်းအေမှ ထွက်လာသော ခင်လေးငယ်၏ သဏ္ဍာန်ကို ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရ၏။ ဆံပင်အရှည်ကို အရှင်ဆုံး လှမ်းတွေ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီမဟုတ်ဘဲ တီရှပ်ဝတ်ထားသောကြောင့် လူမှားခြင်းလားဟု တွေးမိသည်။ ပခုံးထက်မှ လွယ်အိတ်လေးကြောင့် ခင်လေးငယ်ဟု အတပ်ပြောရဲသွား၏။

တီရှပ်က အပြာနုရောင်ဂျင်း အပါးစ၊ ထမီစကတ်ကလည်း အပြာရောင်လွင်လွင်။

‘ဟေ့... ခင်လေးငယ်’

ခင်လေးငယ်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်း ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ကျော်လိုက် နောက်ချန်လိုက်လုပ်နေစဉ်မှာပင် သူ၏သူငယ်ချင်းမလေး နှစ်ယောက်နှင့် ပူးပေါင်းဖြစ်သွားကြ၏။

သူငယ်ချင်းမ အချင်းချင်း ဘာတွေပြောပြီး ရယ်ပွဲဖွဲ့ကြသည်မသိ။ သူငယ်ချင်းမလေးနှစ်ယောက်က လွတ်လပ်စွာ ရယ်ဓောကြပေမယ့် ခင်လေးငယ်ကတော့ လှပအောင် ထိန်းသိမ်းပြီး ရယ်နိုင်သူပင်။

ကားတွေဆီရောက်တော့ သူ့ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြီးမှ ခင်လေးငယ် ကားပေါ်သို့ တက်သွား၏။

ခင်လေးငယ်၏အကြည့်ကြောင့် သူ့ရင် ချမ်းမြေ့သွားရ၏။

ဒီအတိုင်းကြီး ရုပ်မနေချင်သောကြောင့် မြင်ကွင်းထဲမှ ထွမ်းယာဆိုင်သို့ သွားရပ်နေလိုက်ရ၏။

‘ကွမ်း နှစ်ရာဖိုးလောက်ပေးကွာ’

သူက ဝယ်နေကျဖောက်သည် မဟုတ်တော့ ကွဲပြားအောင် ကွမ်းယာသည်ကောင်လေးက မေးသည်။

‘နှစ်ယာတည်းလား၊ ဘာနဲ့ စားမှာလဲ အစ်ကို’

သူ့မျက်လုံးတွေက ကွမ်းယာသည်ထံမှာ ရှိမနေ။ ခင်လေးငယ်တို့ကားဆီသို့ ရောက်နေ၏။

‘တစ်ရာဖိုး ဘယ်နှစ်ယာလဲ’

ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူသည် အထာမကျ၊ ဘာသာစကားကွဲနေသည်မို့ အခက်ကြုံနေ၏။

‘အစ်ကို ဘာနဲ့စားမှာလဲ၊ နှစ်ရာဖိုးယူမှာပါနော်’

ကွမ်းစားသူမဟုတ်သည်မို့ ကွမ်းတစ်ယာ၏ တန်ဖိုးကို သူ မသိသလို။ ဘယ်လိုစားရမှန်းလည်း သူ မသိ။ အလုပ်ထဲမှ ကွမ်းစားနေကျ ဝန်ထမ်းကောင်လေးကို ပြေမြင်ဖြစ်ပြီး ကြားနေကျအတိုင်း ပြောလိုက်မိ၏။

‘ဗမာဆေး၊ နွယ်ချို၊ ပြီးတော့ နိုင်တီတူးပါးပါးလေး ထည့်ပေး’

ကျပ်နှစ်ရာဖိုးကို ကွမ်းဘယ်နှစ်ယာရသည်ကိုလည်း သူ မသိပေ။ ဈေးတန်းထဲမှာ စီထားသော လန်ဒန်ဘူးဆီ လက်ရောက် သွားမိသည်။ လန်ဒန်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီး ကောက်ဖွဲ့နေဖြစ်

သည်။

တစ်ယာစားမလား အစ်ကို

ဈေးသည်ကောင်လေးပင် အာရုံပျက်ရ၏။

အားလုံးထုပ်လိုက်ကွာ

ဒီမှာ ကွမ်းယာတွေက သူ့စားဖို့ မဟုတ်။ ဒီနေရာမှနေပြီး ခင်လေးငယ်ကို မြင်ချင်လွန်းလို့ ကြံမိကြရာ လုပ်လိုက်ခြင်းပင်။ ရုံးရောက်မှ ကွမ်းစားနေကျ ဝန်ထမ်းလေးကို ပေးရမည်ပဲ။ သူ့ကို တော့ ခင်လေးငယ်။ ကောင်းကောင်းသတိထားမိမှာ သေချာသည် ပဲ။

* * *

၃။

စနေနေ့မနက် အိပ်ရာထတော့ ခင်လေးငယ်ကို ပထမဆုံး တွေ့ရသည်။ မျက်နှာသစ် အဝတ်အစားလဲပြီးသည့်တိုင် ခင်လေး ခင်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု ယုံထားမိဆဲ။

တကယ်တမ်းကျတော့ စနေနေ့မနက် ခင်လေးငယ် ကျောင်း သွားမှန်း သိနေပြန်၏။ မမြင်ရ မတွေ့ရသော်လည်း အရင်နေ့ ကဲ့ကော်လမ်းမကြီးမှာ လမ်းသလားမိပြန်သည်လေ။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်ရင်းကပင် ဈေးသွားဈေးလာ လုပ်လေမလားဟု မျှော်ဖြစ်သေးသည်။ ခင်လေးငယ်၏ အယောင်ကို မမြင် မတွေ့ရတော့ ရင်ထဲမှာဟာလို့နေပြန်၏။

သူကတော့ ခင်လေးငယ်ကို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေသည်။ မှတ်မေ့စိတ်တွေဖြင့် သံယောဇဉ်တို့ အလျားဆန်မိပြီ။ ခင်လေး ခင် မိမိမည်လား။ သူ့အတွက် နောက်ကျခြင်းတွေ အသင့်ရှိနေ သေးဟု ကြောင့်ကြမိသည်။

အောင်ညှိအေး သူ့အဖြစ်၊ ချစ်ကျွမ်းဝင်ချင်သူ၏ အလွန်
တို့တို ခင်လေးငယ်သိအောင် ရင်ဖွင့်ပြချင်သည်လေ။

လောသည့်အဆုံး၊ မမြင်သည့်အဆုံးမှာတော့ လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှ ထပြန်ဖြစ်သည်။ ငါးလမ်းထဲဝင်တော့ ကိုယ်တိုက်
ဆပ်ပြာနှင့် ခေါင်းလျှော်ရည်ဝယ်ရင်းကပင် တစ်နေ့က လာ
သော ကလေးမွေးနေ့ဖိတ်စာကို အမှတ်ရဖြစ်သည်။

မွေးနေ့လက်ဆောင် အရပ်လှလှလေးတစ်ရပ်ကို ဝယ်ပြီး
အသေအချာ ထုပ်ပိုးကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

လှကားတက်တော့ မွေးနေ့လာသူ တစ်ဦးစ၊ နှစ်ဦးစ
နှင့် ဆုံဖြစ်သည်။

သူ့အပေါ် တတိယထပ်မှ မွေးနေ့ပွဲကို ရေမိုးချိုးပြီး
သွားတော့မည်ဟု စဉ်းစားဆဲမှာ...

‘အစ်ကို၊ ဖိတ်စာရတယ်နော်’

တစ်တိုက်တည်း၊ တစ်လှေကားတည်း အပေါ်အောင်
နေသူမို့ မျက်မှန်းတန်းမိနေကြသည်။ သူ့ထက်အသက်ကြီးပုံ
သော်လည်း သူ့အနေအထိုင်ကြောင့် တလေးတစားခေါ်၏။

မွေးနေ့ရှင်ကလေး၏ ဖခင်ဆိုတာကို ရိပ်စားမိသည်။

‘ရပါတယ်၊ ကလေးအတွက် လက်ဆောင်ဝယ်ပြီး အခု
ပြန်လာခဲ့တယ်’

‘ရပါတယ် အစ်ကိုရာ၊ အိမ်နီးချင်းတွေပဲ လက်ဆောင်ထ
အဓိကမကျပါဘူး၊ လာဖြစ်ဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ’

အခန်းတော်တော်များများက မိသားစုနှင့်နေကြတာ ဖြစ်
သည်။ အရင်သွားခဲ့သောသူများကလည်း မိသားစုနှင့်ပင်။ သူ

ယောက်တည်းသာ တစ်ကိုယ်တည်းသမား ဖြစ်၏။ အိမ်နီး
အိမ်ဝန်းကျင်ကတော့ သူ့လို လူပျိုလူလွတ် အရာရှိပေါက်စလေး
မို့ စိတ်ဝင်တစားရှိကြမည့် သဘောလားတော့ မပြောတတ်ပေ။

* * *

ကလေးတစ်နှစ်ပြည့် မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်
တံစားဆင်ယင်ပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ လှကား
တစ်တွေကို တက်လာရင်းကပင် အခန်းဝမှာ ချွတ်ထားသော
အိမ်များကို မြင်ရ၏။ ဧည့်သည်တွေကတော့ စုပုံပြီး ရောက်လာ
ပြန်လား မသိ။ ရှေ့တိုးရကောင်းနိုး၊ ပြန်ဆင်းရကောင်းနိုး ဖြစ်
ဆဲမှာပင်။

‘အစ်ကိုလာ... မိန်းမရေ အောက်ထပ်က အစ်ကိုလာ
တယ်ဟေ့’

သူ့ကိုဖိတ်ခေါ်ခြင်းကြောင့် လူအရင်းကို စောင့်ဖို့အစီအစဉ်
အလိုလိုပျက်သွားရသည်။

လက်ဆောင်ပေးပြီး ဝတ်ကျောတန်းကျော စားပြီးသောက်
ရောင် ပြီးတာပါပဲလေဟု သဘောထားလိုက်မိသည်။

‘လူတွေများနေတယ်ထင်တယ်၊ အဝေးကဧည့်သည်တွေ
ရှင်းမှပဲ တစ်ခေါက်လာတော့မယ်ဆိုပြီး ပြန်ဆင်းသွား
မလို့လေ’

‘ရပါတယ်၊ ဟိုဝိုင်းက သုံးယောက်တည်းရှိတာ၊ ပြီးတော့
လူရင်းတွေပဲ၊ အစ်ကို အဲဒီမှာဝိုင်းလိုက်
စားပွဲက သုံးဝိုင်းစာပြင်ထား၏။ တစ်ဝိုင်းမှလူများ

ထထွက်သွား၍ စောင့်နေကြသူများ ဝင်ထိုင်၏။ သူကတော့ အိမ်ရှင်အမျိုးသားညွှန်ရာဝိုင်းသို့ သွားလိုက်ရသည်။ စားပွဲဝိုင်းမှာ ရောက်သည်အထိ သူ ဂရုမထားဖြစ်ပေ။

မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ဖြစ်တော့မှ ခင်လေးငယ်ကို ရုတ်တရက် တွေ့လိုက်ရသည်။ မထင်မှတ်ထားသော နေရာမှာ ရုတ်တရက် မြင်လိုက်ရ၍ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး သူထိုင်နေရာစားပွဲသို့ ရောက်လာ၏။

‘မွေးနေ့ရှင်ရော’
‘အိပ်နေတယ် အစ်ကို’

ကလေးအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင် ပေးလိုက်မိသည်။ နေရင်းထိုင်ရင်းကပင် သူ့ကို အရေးတယူလုပ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့နေသော အိမ်ရှင်လင်မယားကို ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

‘အပေါ်အောက်နေတော့ စပ်စုတယ် မထင်နဲ့ အစ်ကို ကျွန်မနာမည်က ချိုမာ၊ အမျိုးသားက ဝင်းကိုပါ။ အစ်ကို အရင်နေသွားတဲ့ လူတွေတုန်းက တော်တော် ခင်ကြင်ကြဲတယ်’

‘တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်မိန်းမက အရင်လူတွေ တုန်းကလို ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ရအောင် မိတ်ဖွဲ့နေတာပဲ။ သူ့အတွက်တော့ အတော်လေး အကျိုးရှိသွား၏။ ခင်လေးငယ်သည် မချိုမာ၊ ကိုဝင်းကိုတို့နှင့် ဘယ်လိုပတ်သက်သည်ကိုတော့ သူ မသိပေ။

‘အိမ်နီးနားချင်းတွေပဲ၊ ဖုန်းကိုသုံးလို့ ရပါတယ်။ လာလည်း ခေါ်ပေးရတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်က

အလုပ်နဲ့ဆိုတော့ စနေ တနင်္ဂနွေကလွဲပြီး ကျန်ရက်တွေမှာ မနက်ကိုးနာရီ မထိုးခင်နဲ့ ညနေလေးနာရီနောက်ပိုင်းမှ ရှိတာများတယ်လေ၊ တစ် ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ ကျွန်တို့အခါမှာ အိမ်မှာလူရှိနေမှာ မဟုတ်တာ တစ်ချက် ပဲရှိတယ်’

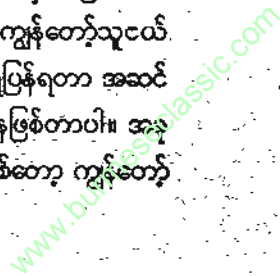
ခင်လေးငယ်နှင့် အတူတူဝိုင်းဖွဲ့ကြသော အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကတော့ အသက်သုံးဆယ်ကျော်ကျော်လောက် ရှိကြ ခည် ထင်၏။

‘ရပါတယ် အစ်ကို၊ လူရှိတဲ့အချိန်မှာ ဖုန်းသုံးခွင့်ပြုရင် ပဲ အဆင်ပြေတယ်၊ အရေးကြီးမှပဲ ဆက်ခိုင်းမှာပါ။

ဒါနဲ့ အစ်ကို နာမည်က’
‘ကျွန်တော့်နာမည် မင်းလကျော်ပါ’

‘ဒါနဲ့ အစ်ကိုက နယ်ဇာတိလား’
သူ့အကြောင်းကိုတော့ အခွင့်သင့်တုန်းမှ ခင်လေးငယ်သိအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံလေး ပြောပြဖြစ်၏။ ခင်လေးငယ်က တစ်ခါ တစ်ခါ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတာကို သူ သတိထားဖြစ်သည်။

‘ရန်ကုန်ဇာတိပါပဲ၊ အရင်ကတော့ မိဘတွေနဲ့ အင်းစိန် မှာနေတာပါ။ အရာရှိစာမေးပွဲဝင်ဖြေလို့ အလုပ်ရတာနဲ့ ကျွန်တော့် အလုပ်နဲ့တော့ ဒီဥယျာဉ်မြို့တော်မှာ ပြောင်းလာ နေဖြစ်တာပါ။ အခု အခန်းကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းပါ။ သွားရပြန်ရတာ အဆင်ပြေလို့ ဒီမှာတစ်ယောက်တည်း လာနေဖြစ်တာပါ။ အခုလို မချိုမာတို့ ကိုဝင်းကိုတို့နဲ့ ခင်မင်ဖြစ်တော့ ကျွန်တော့်

အတွက် အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ'

'ဒါနဲ့ ကိုမင်းလကျာကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးရိုးကုမ္ပဏီက ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်ပါ။ ဒီက မမဝေက ကျွန်တော်တို့ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာပါ။ မမကြွေကတော့ မမဝေရဲ့အစ်မပါ။ ခင်လေးငယ်ကတော့ မမဝေတို့ရဲ့ တူမပါ။ မမဝေတို့က ကိုးလမ်းအော့မှာနေကြတာပါ။ သူ့ဘွဲ့ကတော့ အိမ်ပိုင်ပေါ့။ ဖုန်းလည်းရှိတယ်။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားကတော့ အိမ်ငှားပေါ့'

'ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ အခုလို ကိုဝင်းကိုတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခင်ရမင်ရတဲ့အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်'

မမကြွေဆိုသူကတော့ မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ခပ်တည်တည်နေ၏။ မမဝေဆိုသူကတော့ သူ့ကို မိတ်ဖွဲ့စကားပြော၏။ နှစ်ယောက်စလုံး အပျိုကြီးတွေဖြစ်ဟန်တူသည်။

'ဒါနဲ့ မောင်မင်းလကျာက ဘယ်ဌာနမှာ လုပ်တာလဲ' ဆက်သွယ်ရေးကပါ။ သိမ်ကျောင်းလမ်းဆုံက ရှေ့ဆက်သွားတဲ့ ဧရာဝတီလမ်းဆေးမှာပါ'

'PSC စာမေးပွဲဝင်ဖြေပြီး အရာရှိ တန်းဖြစ်တာလား' ဟုတ်ပါတယ် မမဝေ'

'ကျောင်းပြီးတာကရော'

'တစ်နှစ်လောက်ပဲရှိပါဦးမယ်' ဒါဆို မင်းအသက်က ငယ်သေးတာပေါ့'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အခုမှ နှစ်ဆယ့်သုံးထဲမှာပါ မမဝေ'

PSC ဝင်ဖြေဖြစ်ပေမယ့် ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီးရမယ် မထင်ဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ကံကောင်းတယ်လို့ အားလုံးက ပြောကြတယ်'

'မင်းကိုယ်တိုင်က တကယ်တော်လို့ နေမှာပါ။ မင်းက ခင်လေးငယ်နဲ့ တစ်နှစ်ပဲကြီးတာပဲ။ မမဝေရဲ့တူမက စီးပွားရေး တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ် တက်နေတာလေ။ သူ့မိဘများကတော့ နယ်မှာ တာဝန်ကျနေတာဆိုတော့ တက္ကသိုလ်တက်ကတည်းက မမဝေတို့နဲ့ အတူလာနေတာ'

တခြားလူတွေရှေ့မှာမို့ သူ့မျက်လုံးတွေကို အတော်လေး ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ထားရ၏။ စကားပြောရင်းကပင် မသိမသာဖြင့် ခင်လေးငယ်အား ခိုးကြည့်ဖြစ်ခဲ့သည်။

စကားပြောဆိုပြီးတော့ ခင်လေးငယ်တို့ ထပြန်ကြသည်။ သူလည်း ခင်လေးငယ်တို့နှင့်အတူ ထပြန်လာခဲ့၏။

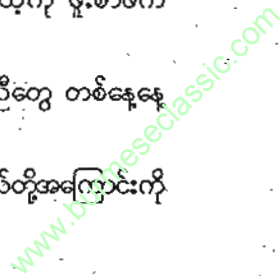
လှေကားအဆင်းမှာ အဒေါ်နှစ်ယောက်အလစ်မှာ ခင်လေးငယ်အား အရဲစွန့်ပြီး ပြုံးပြနှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ခင်လေးငယ်ကလည်း လိုလိုလားလားပင် တုံ့ပြန်ပြီး ပြုံးပြ၏။

သူနှင့်ခင်လေးငယ်တို့ကတော့ တကယ့်ကို ဖူးစာဖက်တွေဖြစ်ပြီဟု အောက်မေ့ဖြစ်လိုက်သည်။

မချိုမာနှင့် ကိုဝင်းကိုတို့၏ အကူအညီတွေ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ လိုအပ်လာမှာ သေချာ၏။

အခါခွင့်ကြုံရင်တော့ သူနှင့်ခင်လေးငယ်တို့အကြောင်းကို

ပြောပြရဦးမည်လေ။ သူ့သိချင်သော ခင်လေးငယ်နှင့် ပတ်သက်
သည့်အကြောင်းများကိုလည်း မေးမြန်းရဦးမည်ပဲ။

* * *

၄။

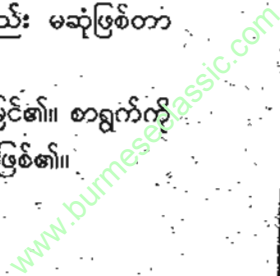
မနေ့က ညနေတုန်းက တစ်ခေါက်၊ ဒီနေ့မနက်ခင်း
တစ်ခေါက် ခင်လေးငယ်တို့လမ်းထဲသို့ သူ့ရောက်ဖြစ်၏။

လတ်တလောမို့ ခင်လေးငယ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုဝင်းကို
အား မစပ်စုဖြစ်သောကြောင့် တိုက်နပ်ပါတ်နှင့် အခန်းနံပါတ်
ဆို မသိရသေးပေ။ ခင်လေးငယ်တို့ဆီမှာ ဖုန်းရှိတာကို သိသော်
လည်း ဒီ့နယ်ပင်။

နှစ်ခေါက်စလုံး ခင်လေးငယ်၏ အရိပ်အယောင်ကို
တွေ့ရပေ။

ရုံးပိတ်ရက်မို့ တွေ့တွေ့ထူးထူး လုပ်စရာလည်းမရှိ။ သွား
စရာလည်း မရှိဖြစ်ပြီး ပျင်းနေမိသည်။ အရင်အပတ်တွေတုန်းက
တော့ အိမ်ကိုပြန်ဖြစ်သေး၏။ ညီညီစိုးနှင့်လည်း မဆုံဖြစ်တာ
နှစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီ။

ချိတ်ဆွဲထားသော ရေခွန်စာရွက်ကို မြင်၏။ စာရွက်ကို
လှမ်းဖြုတ်လိုက်ပြီး ရေခွန်ဆောင်ဖို့ ထွက်လာဖြစ်၏။

‘ကိုမင်းလက်ျာ’

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်ဖြစ်၏။ ကိုဝင်းကို ကို တွေ့သောကြောင့် ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြန်သည်။ ကိုဝင်းကို တခြားတစ်ယောက်နှင့် အပျင်းပြေ ချက်(စ်)ထိုးနေ၏။

‘ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်သောက်နေတာထင်လို့ ဆိုင်သောက်ရအောင်ဆိုပြီး ဝင်လာတာ’

‘ကိုမင်းလက်ျာ ဘယ်လိုသောက်မှာလဲ သောက်လေ ဒီပွဲက ကျွန်တော်နိုင်ဖို့ သေချာသွားပြီ၊ ဒီတစ်ဝိုင်းလုံးကို ရှင်းကြေး ဆော့နေတာ’

ကိုဝင်းကိုနှင့်အတူ လက်ရည်ချင်း ပြိုင်နေသူကတော့ တကယ့်ကို အရှုံးပေးတော့မည့် မျက်နှာပေါက်မျိုးဖြစ်နေ၏။

သူ့ကိုစွနှင့်သူ ကိုဝင်းကိုဆီ လာခဲ့ပေမယ့် လက်ဖက်ရည်ကပ်သောက်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ၏။

‘တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်နိုင်သွားပြီ ကိုမင်းလက်ျာ’

‘အေးဗျာ... ဒီဝိုင်းကို ကျွန်တော် ရှင်းထားခဲ့မယ်’ ချက်(စ်)ကစားနည်းဆိုတာတော့ သိသည်။ အနိုင်အရှုံးတွေ ထိုးပုံထိုးနည်းတွေကိုတော့ သိပ်အကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိပေ။

‘လက်ဖက်ရည်သောက် ဆင်းရုံပဲလား၊ ဘယ်သွားမလို့ ထွက်လာတာလဲ ကိုမင်းလက်ျာ၊ လက်ရည်သွေးတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အလကားကြေး မိတ်ဖြစ်တွေဖြစ် ခွဲကြည့်ပါလား’

ကိုဝင်းကိုကတော့ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ ပြိုင်ဘက်ရှာနေသော ချက်(စ်)သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်နေသည်လားဟု ထင်ရသည်။ သူ့ကို လက်ရည်စမ်းဖို့ ဖိတ်ခေါ်နေ၏။

‘ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး ကိုဝင်းကို၊ ကျွန်တော်က တကယ့်ကို လုံးဝ မကစားတတ်တဲ့သူပါ။ ရေနွန့်သွားဆောင်ဖို့ ဆင်းလာရင်းက ကိုဝင်းကို လှမ်းခေါ်လို့ ဝင်လာဖြစ်တာ’ သူက သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ကိုဝင်းကိုဆီ ဝင်လာခြင်းဖြစ်၏။

‘ရေနွန့်ဆောင်တာများ ကိုယ်တိုင်သွားဆောင်ရတယ်လို့ ဒီက အကျိုးဆောင်တွေကို ပိုက်ဆံပေးပြီး ဆောင်ခိုင်းလိုက်ရင်ပြီးရော၊ အပင်ပန်းခံလို့’

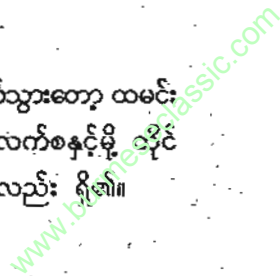
‘ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အားနေတာပဲဥစ္စာ’

‘ဒါဆို ဆိုက်ကားစီးသွား၊ နည်းနည်းလမ်းလျှောက်ရတယ် ကိုမင်းလက်ျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ အားတဲ့နေ့မှာ ချက်(စ်) ထိုးတယ်၊ ဘီလီယက်ထိုးတယ်၊ ချက်(စ်)ထိုးဖို့ အဖော်မရှိတော့ ဘီလီယက် သွားထိုးလိုက်ဦးမယ်ဗျာ’ ခင်လေးငယ်အကြောင်း စပ်စုဖို့က အတော်ဝေးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ချက်(စ်)မထိုးစာတိ၊ ဘီလီယက်မထိုးတတ်သော သူ့အဖို့ ကိုဝင်းကိုနှင့် ရင်းနှီးအောင်ပေါင်းဖို့ အတော် ခက်နေရသည်။

* * *

ရေနွန့်ဆောင်သည့် နေရာသို့ သူရောက်သွားတော့ ထမင်းစားနားနေချိန်နှင့် တည့်တည့်တိုးနေ၏။ လာလက်စနှင့်မို့ သိုင်စောင့်နေဖြစ်သည်။ သူ့လိုစောင့်နေကြသူများလည်း ရှိ၏။

ရေခဲနံ့ဆောင်လို့ ရချိန်မှာပင် စက်ဘီးတစ်စီး ဝင်လာ၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခင်လေးငယ် ဖြစ်နေ၏။

ခင်လေးငယ်ကတော့ သူ့ကိုမမြင်။ ရေခဲနံ့မဆောင်သေးဘဲ ခင်လေးငယ်ရှိရာသို့ သူ ထွက်လာဖြစ်သည်။ အနားရောက်သည့်တိုင် ခင်လေးငယ်က သူ့ကိုမြင်ဟန်မတူပေ။ စက်ဘီးတစ်စီးချီယွင်းသွား၍လား မသိပါ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမထားဘဲ စက်ဘီးကို အသေအချာကြည့်နေ၏။

‘ရေခဲနံ့လာဆောင်တာလား ခင်လေးငယ်’

သူ့အသံကြောင့်ပင် စက်ဘီးကို ကြည့်နေရာမှ ခင်လေးငယ် မော်ကြည့်၏။

‘ဪ... ကိုမင်းလက်ကဲ့နဲ့ ဆုံပြန်တာကိုး၊ ကိုမင်းလက်ကဲ့ရော ရေခဲနံ့လာဆောင်တာလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီကိုရောက်နေတာ နာရီဝက်လောက် ရှိသွားပြီ၊ ထမင်းစားချိန်နဲ့တိုးလို့ စောင့်နေရတာ၊ ဒီလိုမှ စောင့်မနေဖြစ်ဘဲ ရောက်လာတာနဲ့ဆောင်ပြီး ပြန်သွားရင် ခင်လေးငယ်နဲ့ ဆုံဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး’

သူက စကားကြောရှည်ပြီး ရှင်းပြ၏။ သူ့စကားကြောင့် ခင်လေးငယ် ပြုံးရင်းက မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။

‘စက်ဘီးက ဘီးကပ်သွားတယ်၊ နင်းလို့မကောင်းတော့ဘူး’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လမ်းမှာ စက်ဘီးမှောက်လာလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ ကိုယ် ငေးပြီး နင်းလိုက်မိတာ။ ခင်လေးငယ် မှားတာပါ။ ကားက ခင်လေးငယ်

ဝင်တိုက်မယ်ဆိုတာကိုသိလို့ ရပ်တောင့်ထားတာ၊ လူတွေကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြတာလေ’

‘လူရော ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ပွန်းပဲ့သွားသေးလား’
‘ခြေထောက်တော့ နည်းနည်းမျက်သွားတယ်၊ ပွန်းပဲ့တာတော့ မရှိပါဘူး’

‘ပေးလေ၊ ရေခဲနံ့စာရွက်၊ ကိုယ်ပဲသွားဆောင်ပေးမယ် ခင်လေးငယ်’

စက်ဘီးရှေ့ခြင်းထဲမှ ရေခဲနံ့စာရွက်ကို နှိုက်ယူရန် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

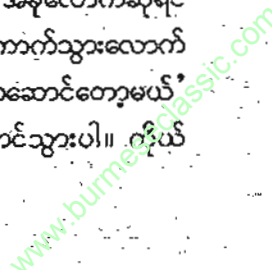
‘ဟောတော့... စက်ဘီးလဲတဲ့နေရာမှာ ပိုက်ဆံအိတ် ကျကျန်ခဲ့ပြီ။ ရှက်ရှက်နဲ့ စီဒီခွေတွဲပဲ သတိထားဖြစ်ပြီး ပိုက်ဆံ အိတ်ကိုတော့ မေ့သွားတယ်။ ကိုမင်းလက်ကဲ့ပဲ သွားဆောင်လိုက်ပါ။ ခင်လေးငယ်တော့ မဆောင်ဖြစ်တော့ဘူး’

ခင်လေးငယ်၏စကားကို နားထောင်ရင်းကပင် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သဘောပေါက်သွား၏။ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှာ ရေခဲနံ့စာရွက်ရော၊ ပိုက်ဆံတွေပါ ပါသွားပုံရ၏။

‘ပိုက်ဆံက များလို့လား၊ ပြန်ရှာဦးမလား’

‘မများပါဘူး၊ ပြန်ရှာမနေတော့ဘူး၊ အခုလောက်ဆိုရင် တစ်ယောက်မိဘကတွေ့သွားပြီး ကောက်သွားလောက်ပြီ။ နောက်မှပဲ ပါးစပ်နဲ့ပြောပြီး လာဆောင်တော့မယ်’

‘မဟုတ်တာ၊ ရောက်လက်စနဲ့ ဆောင်သွားပါ။ ကိုယ်စိုက်ဆောင်ပေးပါ့မယ်’

အားနာစရာကြီး

မတွေ့ဖူး မမြင်ဖူးကြတဲ့ သူစိမ်းတွေမှ မဟုတ်ကြဘဲ ခင်လေးငယ်ရယ်

နောက်ဆုံးတော့ သူပိုက်ဆံစိုက်ပြီး ရေခွန်ဆောင်ပေးခြင်းကို ခင်လေးငယ် သဘောတူလိုက်၏။

နင်းလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် ခင်လေးငယ်မနင်းနဲ့ တိုက်နင်းမယ်၊ နောက်ကပဲ ထိုင်စီးပေါ့၊ ကိုယ်တို့ ငါးလမ်းဟိုဘက်ထိပ်မှာ စက်ဘီးပြင်ဆိုင်ရှိတယ်၊ တို့ဟူးကြော့ဆိုင်လေးလည်း ရှိတယ်။ တို့ဟူးကြော့စားရင်း စက်ဘီးပြင်လိုက်တာပေါ့၊ အားလုံးပြီးတော့မှ ခင်လေးငယ်ဘာသာ ခင်လေးငယ်နင်းပြီး ပြန်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား သူ့ကိုယ်သူ လူကြီးလုပ်ပြီး အမိန့်တွေ တသိကြီးပေးသည်။ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးဖြင့် ခင်လေးငယ် သဘောတူခေါင်းညိတ်ရှာသည်ပဲ။

* * *

ရေခွန်ဆောင်ခရော့၊ စက်ဘီးပြင်ခပါ မကဘူး၊ စားတို့ဟူးကြော့ဖိုးရယ်။ အိမ်အတွက် ပါဆယ်ယူသွားတွေကို အားလုံးပေါင်းပြီး ခင်လေးငယ် ပြန်ပေးမှာကိုမင်းလက်မှာ

ကလေးဆန်သော စကားကြောင့် သူ ရယ်လိုက်စမ်း 'ဒီတိုင်းပြန်ဆပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ ခင်လေးငယ်' 'ဘာဖြစ်လို့'

အရင်းကြီးပဲ မဖြစ်ဘူးလေ၊ အတိုးပါပါမှ ဖြစ်တော့မှာပေါ့ ခင်လေးငယ်

သူ့ နောက်လိုက်သည်ကို ခင်လေးငယ် သဘောပေါက်အပ်ရသည်။

အတိုင်းအရင်းပေါင်းပြီးဆပ်ဆိုလည်း ဆပ်ရတော့မှာပေါ့၊ ဒါမှ ရှေ့လျှောက်ခင်မင်ရမှာ လိပ်ပြာလုံမှာလေ

အကြွေးမရှိရင်လည်း ကိုယ်က မရရအောင် လိုက်ခင်မင်နေမှာပဲ ခင်လေးငယ်၊ ဒါနဲ့ ခင်လေးငယ်တို့ ဖုန်းနံပါတ်က...

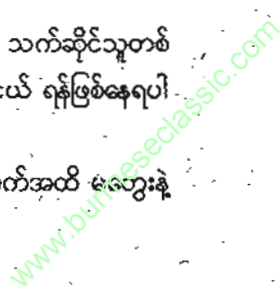
ပြောလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကိုတော့ ဖုန်းမဆက်နဲ့ ကိုမင်းလက်မှာ၊ အန်တီဝေက နားလည်ပေမယ့် အန်တီကြော့က စည်းကမ်းသိပ်ကြီးတာ၊ ယောက်ျားလေးတွေမပြောနဲ့ ခင်လေးငယ်ရဲ့ မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတွေ ဆက်တာကိုတောင် သိပ်ကြိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး

အင်းလေ... အခုလို လူချင်းတွေပြီး စကားပြောနေခွင့်တွေရနေမှတော့ တကူးတက ဖုန်းဆက်ဖို့ မလိုတော့ပါဘူး

သွေးတိုးစမ်းလာသော စကားတွေဖြင့် အချင်းချင်း ကျီဖြစ်ကြ၏။

ကြည့်လည်း လုပ်ဦးနော်၊ တော်ကြာ သက်ဆိုင်သူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ သူ့ရှေ့မှာ ခင်လေးငယ် ရန်ဖြစ်နေရပါဦးမယ်

အဲ... ဘယ်လိုပြောမလဲ၊ အဲဒီလောက်အထိ မဟွေးနဲ့

ခင်လေးငယ်၊ ကိုယ်က အဲဒီလို အစွမ်းအစရှိတဲ့ လူမျိုးထဲမှာ မပါဘူး။

ခင်လေးငယ်နှင့် စားရင်းသောက်ရင်း စိတ်ပျိုကိုယ်သွားသလို ခံစားမိသည်။ ဒီလိုသာ မျက်နှာချင်းဆုံပြီး နေ့တိုင်းလိုလို တွေ့နေချင်သည်ပဲ။

သူထင်ထား၊ တွေးထားသည်ထက်ပင် အခြေအနေထဲ အရမ်းကောင်းနေခဲ့ပြန်၏။

* * *

တနင်္လာနေ့မနက်ခင်းသည် ထူးထူးခြားခြား နှင်းတွေဝေနေပြန်၏။ ခင်လေးငယ်နှင့် စတွေ့သည့် နံနက်ခင်းကလိုမျိုး နှင်းဝေနေခြင်းဖြစ်၏။ နှင်းတွေကြောင့် လူလုံးမကွဲတကွ ဖြစ်နေချိန်မှာပင် ကိုးလမ်းထိပ်သို့ သူရောက်သွားသည်။ အရင်ရက်များကလို ဆွဲကော်လမ်းတစ်လျှောက် လမ်းသလားနေစရာမလိုဘဲ ခင်လေးငယ်အလာကို ရပ်စောင့်နေဖြစ်သည်။

နှင်းကြားထဲမှာပင် သူ့ရှေ့သို့ ခင်လေးငယ် ရောက်လာ၏။

အဖြူရောင် ဝတ်စုံပေါ်တွင် အနက်ရောင်အနွေးထည်လေး

တို့ ခင်လေးငယ် ဝတ်ဆင်ထား၏။

‘စောစောစီးစီး အိမ်ထဲမှာ ကျွေးမနေဘဲ လမ်းပေါ်ဘာလို့ ရောက်နေရတာလဲ ကိုမင်းလက်ျာ၊ ခင်လေးငယ်ဆိုရင် တော့ အိပ်ရာထဲမှာပဲကျွေးနေမှာ သိလား။’

အတူယှဉ်လျှောက်ရင်းကပင် ခင်လေးငယ် စကားမှာ

နိုး၏။

‘အဲဒီလိုကွေးနေလို့မရလို့ လမ်းပေါ်ရောက်နေတာပေါ့ ခင်လေးငယ်’

‘အမြဲတမ်း လမ်းထလျှောက်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိလို့လား ကိုမင်းလကျော်’

‘အရင်တုန်းကတော့ တစ်ခါတစ်ရံသဘောမျိုး လမ်း လျှောက်ဖြစ်တာပါ။ အခုကျတော့...’

စကားဆက်ပြောဖို့ ပြင်ဆဲမှာပင် အဖော်နှစ်ယောက်က အနားရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ခင်လေးငယ်၊ ထူးထူးခြားခြားပါလား’

ပိန်ညက်ညက်ကောင်မလေး စကားကြောင့် သူ အနေကျ သွားရသလို၊ ခင်လေးငယ်၏ မျက်နှာပေါ်မှာလည်း ရှက်ရိပ်သန်း သွား၏။ မျက်လုံးလှသော ကောင်မလေးကတော့ အရယ်ဖြင့် နေပြရှာသည်။

‘ငါးလမ်းထိပ်ရောက်ပြီလေ ကိုမင်းလကျော်’

ဆက်မလိုက်စေချင်သော စကားဟု သူ သဘောပေါက် လိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ လျှောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဆက်လျှောက် နေလိုက်တာ၊ ကိုယ်သွားမယ် ခင်လေးငယ်’

ပိန်ညက်ညက် ကောင်မလေးရော၊ မျက်လုံးလှသည့် ကောင်မလေးပါ အရင်ရက်တွေက အဖြစ်အပျက်ကို သိထားကြ သည်ပဲ။

သူ့အကွယ်မှာတော့ သူနှင့်ပတ်သက်သည့်အကြောင်းကို ဒီကောင်မလေးတွေ မေးမှာ သေချာ၏။

ခင်လေးငယ်ကလည်း အားလုံးကို ပြောပြမှာ သေချာ နေသည်ပဲ။

* * *

သူ့ဘဝ၏ အချိုးအကွေ့ကတော့ အိပ်မက်ဆန်နေသည် ဘာမသိ။ သူ့အတွက် စုပ်ရောလာတတ်ပါ ဝင်သည့်ကိန်းဟု ဗေဒင် သွားမေးက ဗေဒင်ဆရာတွေ ဟောကြမှာ သေချာနေသည်ပဲ။

အလုပ်ထဲရောက်သည်နှင့် သူ့အထက်အရာရှိက သူ့ကို ခေါ်တွေ့ပြီး သတင်းကောင်းတစ်ခု ပြော၏။

‘ကိုမင်းလကျော်ရေ၊ နိုင်ငံခြားကိုသွားရမယ့် သတင်း ကောင်းရလာတယ်၊ လူကြီးတွေပြောစကားအရဆိုရင် တော့ ခင်ဗျားကို ဦးစားပေးရွေးရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ပြင်စရာ ဆင်စရာတွေ ကြိုလုပ် ထားပေါ့၊ သွားဖြစ်ရင် သုံးလေး လအတွင်းမှာ သွားဖြစ်မှာနော်’

သူ့အထွက်ကတော့ အလုပ်ကိစ္စဖြင့် နိုင်ငံခြားသွားရမည် ဆိုသောသတင်းက အိပ်မက် မက်နေသလိုပင်။ နိုင်ငံခြားမသွားခင် ခင်လေးငယ်အား ဖွင့်ပြောဖြစ်ဖို့ သူ ကြိုးစားရမည်ဟု စိတ်ကူး ချဉ်ဖြစ်သည်။

ညနေခင်း အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ရေခိုးချိုး ထမင်းစားပြီး ဘာအခါ လမ်းလျှောက်ချင်စိတ် ဖြစ်မိ၏။ မနက်ခင်းက တွေ့ခဲ့ရ သာလည်း မိနစ်ပိုင်းမျှသာ။ ခင်လေးငယ်အား တွေ့လိုတွေ့ငြား ဆိုသောစိတ်ဖြင့် ထွက်လာဖြစ်သည်။

စိတ်ထဲက ကြိုသိနေခြင်းဟု အံ့သြမိပြန်၏။ တိုက်ဆိုင်

စွာပင် ကိုးလမ်းထံမှ ထွက်လာသော ခင်လေးငယ်နှင့် ဝိုးတတ် ဆည်းဆာအောက်မှာ ဆုံဖြစ်ကြ၏။

“ဟော... ကိုမင်းလက်ပါလား၊ ဘာလဲ လမ်းလျှောက် သက်သက်ပဲလား”

ခင်လေးငယ်နှင့်အတူ အန်တီဝေကိုပါ တွေ့လိုက်ရသည်။ “ဟုတ်တယ် အန်တီဝေ၊ ပျင်းတာနဲ့ လမ်းလျှောက်ထွက် လာတာ၊ အန်တီတို့ရော”

ခင်လေးငယ်က ဝင်ပြီးဖြေလိုက်၏။ သူနှင့်အတူ ကံ့ကော်လမ်းအတိုင်း အနောက်ပေါက်ဆီသို့ လျှောက်နေကြဖြစ် ဖြစ်၏။

“ဟိုးကွင်းထဲမှာရှိတဲ့ ဘုရားလေးဆီသွားမလို့လေ၊ အန်တီ ဝေ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးသွားစိပ်မှာ၊ ခင်လေးငယ်က အေး လိုက်ခဲ့ပေးတာ”

ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ဘုရားရှိတာကို သူ တကယ်မသိလေ။ အန်တီဝေက လိုလိုချင်ချင် လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်နေပြန်၏။

“ဘုရားလေးကို ရောက်ဖူးလား မောင်မင်းလက်”
“မရောက်ဖူးဘူး အန်တီဝေ၊ ဒီမှာနေဖြစ်တာ လူပိုင်း ရှိသေးတော့ ဘယ်နေရာမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ မသိသေးဘူး အန်တီဝေ”

“ဒါဆိုရင် ရောက်ဖူးတယ်ရှိအောင် အန်တီဝေတို့နဲ့ အတူ လိုက်ခဲ့ပါလား၊ အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား မောင်မင်း လက်”
ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျရှာသော သူ့အဖို့တော့ အန်

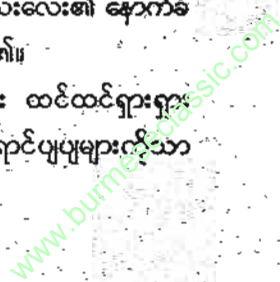
သိပ်ရတာပေါ့၊ ခင်လေးငယ်ကတော့ “သိပ်သိတာပေါ့” ဆိုသော မျက်လုံးဖြင့် စကားလှမ်းပြောနေ၏။

* * *

ဥယျာဉ်မြို့တော် တိုက်တန်းတွေက နောက်ဆီမှာ ကျန်ခဲ့ ၏။ ကွန်ကရစ်လမ်းတစ်လျှောက် ကွင်းထဲသို့ လျှောက်လာဖြစ်ကြ ၏။ နှင်းအကျ သည်ကွင်းထဲရောက်မှ သိသာနေ၏။ မီးရောင် သည် မလင်းတလင်း။

“ဘုရားလေးက ရှေးဘုရားဖြစ်မယ်၊ အရင်တုန်းက ကုန်း မြင့်ကမူ အုတ်ပုံလေးတဲ့၊ ဒီကလူတွေရောက်မှ စေတီ သေးသေး တည်လိုက်ကြတာ။ အရင်တုန်းကတော့ ဒီ ကမူလေးမှာ ကျွဲကျောင်း၊ နွားကျောင်းရင်း ချည်တိုင်လှုပ် ကြတာတဲ့။ လူတွေပြောကြဆိုကြတာတော့ ဒီစေတီက နှစ်ရာထောင်ချီပြီ ပြောတယ်၊ ကျွိုက်ခေါက်စေတီလောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လို့ ပြောကြတယ်၊ ထူးခြားတာက ကွင်းထီး ထီးမှာ ဗောဓိညောင်ပင်ရှိနေတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဇူတာ စံပယ်ချုံကြီးကနေ အနွယ်ဖြစ်ပြီး နဂါးနှစ်ကောင်ရွှေသလို ဖြစ်နေတာတွေကို ဟိုရောက်ရင် မင်း တွေ့လိမ့်မယ်”
သူတို့သွားဖူးနေသည့် စေတီသေးသေးလေး၏ နောက်ခံ သမိုင်းပါးစပ်ရာဇဝင်ကို အန်တီဝေ ပြောပြ၏။

ရမ်းရော်ပြီး သူ ကြည့်သော်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့ရပေ။ သံလျင်ဘက်ကမ်းဆီမှ မီးရောင်ပျံပျံများကိုသာ တွေ့နေရ၏။

တစ်တစ်စန်းလာတော့ ဆီမီးများ ပူဇော်ထားသော ကုန်း
ထူလေးကို တွေ့ရသည်။ စေတီက တကလုံကို သေးသေးလေး
ကုန်းတော်ကလည်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပင်။ ဗောဓိညောင်ထဲ
က စေတီလေးကို အုပ်မိုးထားတော့သယောင်။

‘က... ခင်လေးငယ်နဲ့ စကားပြောပြီး စောင့်ပေတော့
မောင်မင်းလက်ျာ၊ အန်တီဝေတော့ ပုတီးစိပ်လိုက်ဦးမယ်
သုံးဦးသားယှဉ်ပြီး ဦးချပြီးသောအခါ အန်တီဝေ ပြော
လိုက်သည်။ ကွင်းပြင်တစ်ကြောမှာတော့ မှောင်အတိုပြီးနေ၏
ကောင်းကင်မှာလည်း ဦးချပြီးသောအခါ အန်တီဝေ ပြောလိုက်
သည်။ ကွင်းပြင်တစ်ကြောမှာတော့ အမှောင်အတိုပြီးနေ၏
ကောင်းကင်မှာလည်း အလင်းရောင်မရှိ။ မီးပူဇော်ထားသော
အလင်းရောင်သာ ရှိ၏။

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ လက်ျာရစ်ပူဇော်
သည်။

‘ဒီနေရာလာရင်နေပြီး အဝေးကို မျှော်ကြည့်ပါဦး ကိုမင်း
လက်ျာ’

ရင်ပြင်ကျဉ်းကျဉ်း၏ အရှေ့မြောက်နေရာလောက်တွင်
ခင်လေးငယ် ပြော၏။ သူကလည်း မျှော်ကြည့်မိသည်။

‘ဘာအတွက် ကြည့်ရမှာလဲ ခင်လေးငယ်’

‘အရှေ့ဘက်တည့်တည့်မှာ တွေ့လား၊ ရွှေတိဂုံဘုရား
ပြီးရင် တောင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်၊ ကျိုက်ခေါက်ဘုရား
ကို မြင်နေရတယ်။ ဒီနေရာလေးကနေကြည့်ရင် ဒီဘုရား
လေးက ကျိုက်ခေါက်နဲ့ ရွှေတိဂုံကို ထောင်မှန်ကြိုက်တော့

တည်ထားသလိုမျိုး ဖြစ်မနေဘူးလား’

ခင်လေးငယ်ပြောမှ သေသေချာချာကြည့်ဖြစ်၏။ အဝေး
သို့ ပျဉ်းလှမ်းမြင်ရသော်လည်း ရွှေတိဂုံစေတီနှင့် ကျိုက်ခေါက်
စေတီကို ခပ်ရေးရေးကြားမှပင် ပီပီသသ ဖူးတွေ့ရ၏။

‘ဟုတ်တယ်နော် ခင်လေးငယ်၊ ဒီနေရာကနေပြီး ရွှေတိဂုံ
နဲ့ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို လှမ်းအာရုံပြုမိတာနဲ့ ကိုယ့်ရင်
ထဲမှာ ကြည့်နူးသလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို ဖြစ်သွားမိ
တယ်’

‘ခါဆိုရင်တော့ သိုက်ဆက်တွေ ဘာတွေရှိနေပြီထင်
တယ်နော် ကိုမင်းလက်ျာ၊ ဒီနွယ်ကနေ နဂါးနှစ်ကောင်ပုံ
ဖြစ်နေတာတွေလား၊ ဒီဘုရားမှာ သိုက်ရှိတယ်၊ အစောင့်
ရှိတယ်လို့ လူတွေယုံကြည်နေကြတယ်နော်။ ပြီးတော့
လေ ဒီဘုရားလေးက ဆုတောင်းလည်းပြည့်တယ်၊ သေ
သေချာချာ ဆုမတောင်းရသေးဘူးဆိုရင် ပြန်ခါနီးမှာ
တစ်ခေါက်ဆုတောင်းဦးနော်’

ရင်ပြင်တော်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ အတူထိုင်ဖြစ်
၏။ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး သံလျင့်ဘက်ဆီသို့ မျက်နှာမူထား
ခဲ့ကြ၏။

‘ခင်လေးငယ်ရော ဘာဆုတွေတောင်းလဲ’

‘ဘာလို့ပြောရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာပဲဥစ္စာ၊
မပြောပါဘူး’

အခွင့်ကြုံသည်မို့ သူ စကားအစ်ကြည့်လိုက်သည်။

‘ကိုယ့်အတွက်ကတော့ ဆုတောင်းပြည့်တယ်ဆိုပေမယ့်

ရာသက်ပန် အတူပေါင်းရပါစေဆိုတဲ့ဆုမျိုး တောင်းဖြစ်
မှာ မဟုတ်သေးဘူး၊ နိုင်ငံခြားသွားရမယ်လို့ သတင်း
တစ်ခုခု ရထားတာနဲ့ သွားဖြစ်ပါစေလို့ပဲ စောစောက
တည်းက ဆုတောင်းဖြစ်တယ်၊ ခင်လေးငယ်ကတော့
ရာသက်ပန် ပေါင်းရပါစေဆိုတဲ့ဆုမျိုး တောင်းရင်
တောင်းမှာပေါ့နော်

‘အဲဒီဆုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ဘဝမှာ သူတစ်ပါးရဲ့ ပစ်ပယ်
ခြင်းကို ချစ်ရက်နဲ့ဖြစ်စေ မုန်းလို့ဖြစ်စေ မခံရပါစေနဲ့လို့ပဲ
ဆုတောင်းဖြစ်တာ’

မပြောဘူးဆိုပြီး တောင်းသည့်ဆုကို ခင်လေးငယ် ပြော
လေပြီ။ ခင်လေးငယ်စကားကြောင့် တစ်ဝက် ဝမ်းသာသွားဖြစ်
သည်။ မသိလိုက်ဘာသာနေရင်း စကားလမ်းကြောင်းပြောင်းမိခင်

‘နေဦး ခင်လေးငယ်၊ ခုနပြောခဲ့တဲ့ဟာတွေအပြင် ဒီနား
တစ်ဝိုက်မှာ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြား ထပ်ရှိသေး
တုန်း’

‘ဒီမှာတွေ့လား၊ ဒီအုတ်ချပ်က ဒီဘုရားနားက အုတ်ပုံ
ရှေးလက်ရာအုတ်မျိုး၊ ဒီလိုအုတ်မျိုးတွေ တော်တော်များ
များ နေရာအနှံ့မှာရှိတယ်၊ လင်းလင်းရှင်းရှင်းမို့ လိုက်
တာ၊ ဟောဟိုနား မြောင်းစပ်မှာ မြေကြီးထဲနစ်နေတဲ့
ဂံအုတ်တံတိုင်းတွေ ဒီလိုမျိုး အုတ်တံတိုင်းတွေရှိတယ်၊
ဒါတွေကြောင့် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ရှိခဲ့တဲ့ စေတီ
ပျက်လို့ လူတွေယူဆကြတာလေ’

‘ဆက်စပ်တွေးရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒီနေရာ ဒီအေး

ကလည်း အတိတ်ရာဇဝင်မှာ အထင်ကရ ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊
တွေးမိသမျှ ပြောရရင် ပါးစပ်ရာဇဝင်လို နားထောင်
ကောင်းခဲ့တဲ့ မင်းနန္ဒာနဲ့ ရှင်မွေနှင်းဇာတ်ကလည်း ရှိသေး
တယ်၊ တကယ့်သမိုင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်လည်း
ရှိတယ်၊ တောင်ငူကောင်းစားစဉ်တုန်းက သံလျင်ဟာ
တထီးတနန်းပဲ။ အင်္ဂလိပ်တွေထက်စောပြီး သံလျင်ဟာ
ပေါ်တူဂီလက်အောက်ကို ကျရောက်ခဲ့ရတာမဟုတ်လား၊
ဟိုတစ်ချိန်က အရေးပါတဲ့ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်းမြို့ပဲ စာဆို
နတ်ရှင်နောင်လည်း ဒီနယ်မြေမှာ အသက်စတေးခံခဲ့ရ
တာ မဟုတ်လား’

စဉ်းစားလို့ရသမျှတွေကို ဆက်စပ်ပြီး ပြောပြသောအခါ
ခင်လေးငယ်တစ်ယောက်လိုပင် ခင်လေးငယ် ငြိမ်ပြီး နားထောင်
ပြန်၏။

ဒီလို ဆက်ဆံရေးမျိုးနှင့် ရှေ့ဆက်သွားပါက သိပ်မကြာ
ဘဲ အချိန်မှာ သူနှင့် ခင်လေးငယ်တို့ ချစ်သူတွေဖြစ်လာကြလိမ့်
မည်ဟု သူ ရဲရဲ ယုံကြည်မိပြန်၏။

* * *

၆။

ခင်လေးငယ်တို့နှင့် လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်တော့ ခုနစ်နာ ခွဲခါနီးနေပြီ ဖြစ်သည်။ လှေကားသို့ အတက်မှာပင် ကိုဝင်းကိုနဲ့ တည့်တည့်တိုးသည်။

‘ဟာ... ကိုမင်းလကျော်၊ ဧည့်သည်တွေ ခင်ဗျားက စောင့်နေကြတယ်၊ အခန်းရှေ့မှာ စောင့်နေတာတွေကို ကျွန်တော်အိမ်မှာ ခေါ်ထားရတယ်’

ကိုဝင်းကို စကားကြောင့်ပင် စဉ်းစားရကျပ်သွား၏။

ဒီအချိန်ကြီး သူ့ဆီ တကူးတကလာသည့်ဧည့်သည်မှာ...။

‘ဘယ်သူတွေပြောလဲ ကိုဝင်းကို’

‘ကိုမင်းလကျော်ရဲ့ ညီမတွေလို့ ပြောတယ်’

သူညီမလေး မြင့်မြတ်မင်းက ဘယ်သို့သော အကြောင်းကြောင့် ညကြီးမင်းကြီး ရောက်လာသည် မပြောတတ်ပေ။ မိဘတွေ ရုတ်တရက် နာမကျန်းဖြစ်ရင်လည်း ဖုန်းလှမ်းဆက်လို့ သားထဲဟု တွေးလိုက်၏။

မြင့်မြတ်မင်း ရောက်လာတော့ ပြဿနာတစ်ခုခုရှိတာ သေချာနေ၏။

‘အစ်ကိုလေး’

မြင့်မြတ်မင်း တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်။ မြင့်မြတ်မင်း နှင့် သူငယ်ချင်းလိုလို ဘာလိုလိုဖြစ်နေသည့် မျိုးကိုဆိုသော ကောင်လေးပါ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကျေးဇူးပါပဲ မချိုမာရယ်၊ ကျွန်တော် ဒီနားဟိုနား လမ်းလျှောက်ထွက်ရင်းကနေ ဘုရားလေးဆီ ရောက်သွားကြလို့ ကြာသွားတာ’

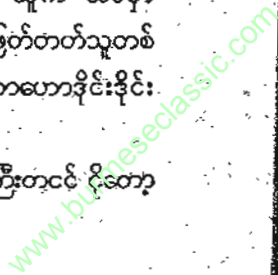
‘ဒီက ညီမတွေရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက်တော့ ရှိမယ် ကိုမင်းလကျော်၊ သူတို့က ဒီညပြန်မှလာပါမလားလို့ စိတ်ပူနေကြတာ’

မြင့်မြတ်မင်းတို့ကိုခေါ်ပြီး သူ့အခန်းသို့ ပြန်ဆင်းရသည်။ မြင့်မြတ်မင်းရော မျိုးကိုပါ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ ထုန်လှုပ်ခြင်းတွေ ဖြစ်နေကြသည်ကို သတိထားမိ၏။ လူငယ်ချင်း ပြဿနာဖြစ်တာပဲ မှာဟု သူ သဘောပေါက်လိုက်သည်။

‘ကဲ... ဘာတွေဖြစ်ကြလို့ ဒီနေရာအထိ ရောက်လာရတာလဲ မြင့်မြတ်မင်း’

ညီမလေးကို သူချစ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့က အိမ်မှာ ဆွေးတွေးဆဆနှင့် အေးအေးဆေးဆေး အခြံဆုံးဖြတ်တတ်သူတစ်ယောက်။ အစ်ကိုကြီးနှင့် ဖေဖေတို့ကတော့ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း သမားများ ဖြစ်ကြသည်။

သူမေးလိုက်ခါမှ မြင့်မြတ်မင်းက ရှိုက်ကြီးတောင် ငိုတော့

၏။

‘ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာတုန်း၊ ဘာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာကို သိအောင် ပြောဦးလေ’

‘ဒီလိုပါ အစ်ကို၊ အစ်ကိုသတ်ရင်လည်း ကျွန်တော်ခံရုံပါပဲ။ ဒီအပြစ်တွေအားလုံးက ကျွန်တော်ကြောင့်ဖြစ်တာပါ။ ရုပ်ရှင်အကူကြည့်ချင်လို့ ကျွန်တော် ပူဆာလွန်းလို့ မြင့်မြတ်မင်းက လိုက်လျောခဲ့တာပါ’

သူကလည်း ငယ်ရာက ကြီးလာသူ။ မျိုးကိုမိဘတွေက တော့ အသင့်အတင့် တောင့်တင်းကြသူများဟု သူ သိထားသည်။ မျိုးကိုနှင့် ဘာလိုလိုဖြစ်နေတာကို အစ်ကိုကြီးနှင့် ဖေဖေတို့က သဘောမကျချင်။ မြင့်မြတ်မင်းကို ကလေးလေးဟုပဲ သဘောထားချင်နေကြ၏။

‘ဆက်ပြောပါဦး’

‘ရုပ်ရှင်က အချိန်စောသေးတာနဲ့ ပန်းခြံသွားမိတယ်လမ်းမှာ ကိုမင်းနောင်နဲ့ တည့်တည့်တိုးသွားတယ်။ မြင့်မြတ်မင်းက ကြောက်တာနဲ့ အိမ်မပြန်ရဲဘူး ဖြစ်နေတာ နောက်ဆုံး ကျွန်တော် တို့နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး အစ်ကို့အကူအညီ တောင်းရတာပါပဲ။ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပေမယ့် မကိုင်လို့ ရောက်လာကြရတာပါ’

‘မင်းတို့တွေကတော့ လုပ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်တွေ ချည်းပဲ။ မြင့်မြတ်မင်းကလည်း အကြောက်လွန်နေတယ်ကိုယ်လုပ်ရဲရင် ကိုယ်ခံရဲရမှာပေါ့၊ အခုဆို အချိန်တွေ အရမ်းလွန်နေပြီ။ အိမ်ကလူတွေ ဘယ်လောက်စိတ်ရ

ပြီး ဘာတွေလျှောက်တွေးနေကြမယ်ဆိုတာကို တွေးမိရဲလား’

‘ဟုတ်ပါတယ် အစ်ကိုလေး၊ ညီမလေး အမှားပါ။ နောက် ဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး။ ညီမလေးကို အိမ်ပြန်ပို့ပေးပါနော်’

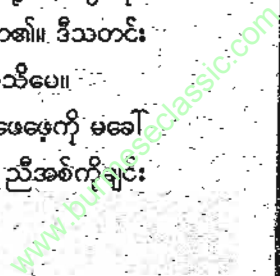
‘ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ရင်းနှီးပြီး သံယောဇဉ်ဖြစ်တယ်ဆိုပေမယ့် အခုလိုကိစ္စမျိုးနဲ့တော့ ဘဝတစ်ခု မဖြစ်ချင်သေးဘူး အစ်ကို။ နောက်ဆိုရင် ဒီလိုမျိုးမဖြစ်အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဆင်ခြင်ပုံမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်’

ညီမလေးတို့နှစ်ယောက်အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းအာရုံမိသည်။ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိသည့် သဘာဝကို သူ နားလည်သည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အကိုင်အတွယ်မတတ်ရင် ဒီကလေးတွေ အဝက တုံးသွားနိုင်၏။

‘အခုလုပ်ရပ်က မင်းတို့ဘဝအတွက် အကြီးမားဆုံး သင်ခန်းစာတစ်ခုပဲလို့ မှတ်လိုက်ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါတော့ ငါ ကူညီပေးမယ်၊ အခုပဲ ငါ အိမ်ကို လှမ်းဖုန်းဆက်လိုက်မယ်’

ညှုနှစ်နာရီထိုးပေပြီ။ ညနက်လာလေ၊ သူတို့မိဘတွေရော၊ အတို့၏မိဘတွေပါ တစ်ဆုံးတွေးကြတော့မှာသေချာ၏။ ဒီသတင်းအိမ်ကလူတွေ ဖုံးဖုံးဖိဖိမှ လုပ်ကြရဲလား မသိပေ။

တစ်ဆင့်ခေါ်ဖုန်းမို့ ခဏစောင့်ရသည်။ ဖေဖေကို မခေါ်ဘဲ အစ်ကိုကြီးတို့သာ လှမ်းခေါ်ခိုင်းရသည်။ ညီအစ်ကိုချင်း

ပထမဆုံး ဆွေးနွေးရတာက ပိုကောင်းမည်ဖြစ်၏။

* * *

‘ဟဲ့လို ပြောပါ။ ကျွန်တော် မင်းနောင်ပါ’

အစ်ကိုကြီး၏ အသံကို နားထောင်လိုက်ကတည်းက ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေသည်ကို လူမတွေ့ရဘဲ သိလိုက်၏။

‘အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော်ပါ’

‘မင်းလက်ျာ၊ မင်းဘယ်က ဆက်တာလဲ၊ ဒီမှာ မိုးမီးတောက်နေပြီ၊ မင်းညီမနဲ့ ဟိုကောင်ကို မြို့ထဲမှာတွေ့ခဲ့တယ်၊ အခုထိ အိမ်ပြန်မရောက်သေးဘူး၊ ဟိုကောင်လည်း အိမ်မှာရှိမနေဘူး မင်းလက်ျာ’

‘အစ်ကိုကြီး၊ မျိုးကိုအိမ်ကို မေးလားစမ်းလား လုပ်သေးလား၊ ပြီးတော့ အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှာရော ဒီကိစ္စက ပြန်နေပြီလား’

‘မေမေကတော့ ငိုနေတာပဲ၊ ငါနဲ့ဖေဖေကတော့ သူ့ထံတွေ့ရင် သတ်ပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသဖြစ်နေကြတာ မင်းလက်ျာ’

ဒီပွဲကို သူဝင်မပါဘဲ ဆက်လွှတ်ပေးထားရင်တော့ မဖြေသင့် မဖြစ်ထိုက်ဘဲ လမ်းမှားတစ်ခုကို တွန်းပို့သလို ဖြစ်တော့မည်။

‘အစ်ကိုကြီးတို့ ဘာမှ သေသေချာချာ မတွေးဘဲ ဒေါသတွေချည်းပဲ ဖြစ်နေရင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်၊ စိတ်အေးအေးထားပြီး စဉ်းစားပါဦး’

‘ဟာ... နမ လင်နောက်လိုက်သွားတာလေ၊ မင်းနမ ငါနမတစ်ယောက်လုံး ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားတာကွ၊ ဘာလဲ ငါတို့က ဒေါသထွက်ဘဲ ဝမ်းသာနေရမှာလား၊ ဖုန်းထဲမှာ ပြောရင်းကပင် အစ်ကိုကြီး ဒေါတွေကြီးနေ၏။ ညီမကိုချစ်သောစိတ်ကိုတော့ သူ အပြစ်မပြောလို။’

‘အစ်ကိုကြီး တွေးတာ မှားနေရင်ရော’

‘မမှားဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ငါမြင်ခဲ့တယ်၊ အခုလည်း နှစ်ယောက်စလုံးပျောက်နေတယ်’

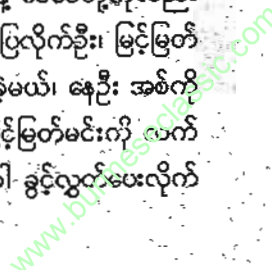
‘မဟုတ်သေးဘူး အစ်ကိုကြီး၊ မြင့်မြတ်မင်း ဘယ်မှ မသွားဘူး။ သူတို့ လည်တာပတ်တာကို အစ်ကိုကြီး တွေ့သွားလို့ အိမ်မပြန်ရဲ ဖြစ်နေတာပါ’

‘ဟေ... ဟုတ်လား၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီကလေးမမှာ အပြစ်ရှိတယ်’

‘အစ်ကိုကြီးရယ်၊ အစ်ကိုကြီးလည်း ငယ်ရာကနေ ကြီးလာတာပဲ၊ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်၊ ညီမလေးကလည်း ပြောမရဆိုမရဖြစ်နေအောင် ဖိုက်နေတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး’

အစ်ကိုကြီးဘက်က စကားသံ ထွက်မလာတော့ပေ။

‘အစ်ကိုကြီး အိမ်ပြန်တော့၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့တို့လည်း စိတ်မပူဖို့ အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြလိုက်ဦး၊ မြင့်မြတ်မင်းကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ခဲ့မယ်၊ နေဦး အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီးရော ဖေဖေပါ မြင့်မြတ်မင်းကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိပါနဲ့နော်၊ ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်ပေးလိုက်

ဝါ'

'အေး'

ပြဿနာ ပြေလည်သွားမှ သက်ပြင်းရဲရဲချရဲတော့
မြင့်မြတ်မင်းနှင့် မျိုးကိုတို့ကတော့ မျက်နှာငယ်တွေ

တွေနှင့်....

'မင်း အိမ်ပြန်လိုဖြစ်တယ် မဟုတ်လား မျိုးကို'

'ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်ခုခု အကြောင်းပြပြီး အဆုတ်လိုက်
ပြီးပါတယ်'

'ကောင်းပြီ၊ မင်းကို ငါတစ်ခုပြောမယ် မျိုးကို၊ မြင့်မြတ်
မင်းကို တကယ်ချစ်တာ မဟုတ်လား'

မြင့်မြတ်မင်းက ခေါင်းငုံ့နေ၏။ မျိုးကိုကတော့ ခြေ
မေးခဲလိုက်ရတော့ ကြက်သေ သေသွား၏။

'သူ့နှမ ကိုယ့်နှမရှိကြတာပဲ မျိုးကို၊ ငါမေးတာ
ဖြေပါ'

'ဟုတ်ကဲ့'

'မြင့်မြတ်မင်းကို မင်း တကယ်ချစ်ရင် နောက်တစ်
ဒီလိုပြဿနာမျိုးမဖြစ်အောင် ဆင်ခြင်ပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့
ငယ်ပါသေးတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်'

'မင်းတို့ ခဏစောင့်နေကြဦး၊ မနက် ရုံးတက်ဖို့ အထက်
အစားတွေ ထည့်လိုက်ဦးမယ်'

ဒီည မြင့်မြတ်မင်းတို့နှင့် အိမ်ပြန်ဖြစ်ပါက ပြန်ရောက်
လာစရာ အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ မနက်ကျရင် ဟိုကနေပဲ ရုံးတက်

ဘက်မှ ဖြစ်တော့မည်ပဲ။ မနက်ဖြန် တစ်မနက်ခင်းတော့ ခင်လေး
ထန်နှင့် လွဲရဦးမည်လေ။

* * *

၇။

ညီမလေး မြင့်မြတ်မင်းကိစ္စ ပြေလည်အေးငြိမ်းသွားရန် သူ ကြားဝင်ထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကြောင့် မဖြစ်သင့်တာတွေမှာ လက်မတင်လေး လွတ်မြောက်သွားခဲ့၏။ သူ အမြဲတမ်းနေခဲ့သော အိမ်ဖြစ်သော်လည်း သူ့အတွက် သီးသန့်နေရာမရှိတော့သဖြင့် အိမ်ရတာ တော်တော်နှင့် မပျော်ခဲ့ပေ။

မနက်လင်း အိမ်ရာထတော့ ခုနစ်နာရီခွဲနေပြီ။ ခင်လေးငယ်ကို သွားတွေ့ဖို့ကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့ပေ။ ပြင်ဆင်ပြီး ရုံးခန်းမီအောင် ထွက်ခဲ့ရ၏။ ရုံးရောက်တော့လည်း နိုင်ငံရပ်ခြားကုမ္ပဏီကိစ္စတွေနှင့် တစ်နေ့လုံး မအားလပ်။ နေ့လယ်စာကိုပင် နေ့ခင်းနှစ်နာရီမှ စားရသည်။

အလုပ်ရှုပ်နေသည်မို့ သူ အပါအဝင် အားလုံးရုံးဆက်ချိန် နောက်ကျခဲ့ရသည်။ သူ အခန်းပြန်ရောက်တော့ မှောင်စပေပျိုးနေပြီဖြစ်၏။

ရေမိုးချိုးပြီး အခန်းမှာ အသင့်ရှိသည့် ခေါက်ဆွဲခြောက်ကို ဆာဆာနှင့်စားလိုက်ပြီး မှေးချင်စိတ် ဖြစ်သွား၏။ အပြင်အတွက် လမ်းမသလားနိုင်တော့ဘဲ အိပ်ပျော်သွား၏။

ဖုန်းခေါ်သံသည် သူ့ကို လန့်နှိုးလိုက်သလိုပင်။ နာရီညီလမ်းကြည့်လိုက်တော့ ညရှစ်နာရီထိုးနေပြီ။ အိပ်ချင်မှူးတူးနှင့် ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

‘ဟဲလို ပြောပါခင်ဗျာ’

သူက အသံပြုသော်လည်း တစ်ဖက်လူက စကားသံမရှိချင်း ထွက်မလာပေ။ အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရပြီးမှ... ‘ကိုမင်းလက်ျာတို့အိမ်က ဟုတ်ပါတယ်နော်’

ကြားလိုက်ရသော အသံကြောင့်ပင် အိပ်ချင်စိတ်တို့ နှောက်ဆုံးသွားရသည်။ ဒါ ခင်လေးငယ်ရဲ့အသံပဲ။

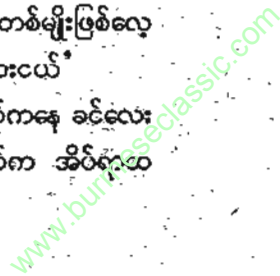
‘ဟုတ်တယ် ခင်လေးငယ်၊ ကိုယ် မင်းလက်ျာပါ’

‘ခင်လေးငယ်ရဲ့အသံကို ချက်ချင်း တန်းမှတ်မိသားပဲ၊ ဖုန်းထဲမှာ အသံတစ်မျိုးဖြစ်နေလို့။ ဖုန်းများမှာ သွားပြီလားဆိုပြီး စဉ်းစားနေတာ’

အိမ်ခဏပြန်သောကြောင့် တစ်မနက်ခင်း မဆုံဖြစ်ပေ။ လိုက်တယ် ဖုန်းဆက်ရှာသော ခင်လေးငယ်အား ကျေးဇူးတင်မိခဲ့၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်အသံက ဖုန်းထဲမှာတစ်မျိုးဖြစ်လေ့ရှိတယ်။ အိမ်ကဆက်တာလား ခင်လေးငယ်’

‘အခုအချိန်ကျမှ အိမ်ကမဆက်လို့ ဘယ်ကနေ ခင်လေးငယ်က ဆက်ရမှာလဲ၊ ဘာလဲ မနက်စာ အိပ်ရာထ

နောက်ကျသွားလို့ လမ်းမလျှောက်ဖြစ်တာလား
သူကလည်း တစ်မနက်ခင်း မဆုံဖြစ်သည့်အကြောင်း
ပြောပြချင်သည်မို့ အတော်ဖြစ်သွား၏။

‘မဟုတ်ဘူး ခင်လေးငယ်၊ မနေ့ညက ဘုရားလေးက
ပြန်လာပြီး အိမ်ကို အရေးတကြီးပြန်စရာရှိတာနဲ့ ပြန်သွား
ဖြစ်တာလေ၊ အင်းစိန်အိမ်မှာ ညအိပ်လိုက်ရပြီး အိမ်က
ရုံးတက်ဖြစ်လို့ လမ်းမလျှောက်ဖြစ်တာ၊ ဒီနေ့ အလုပ်
က ပြန်လာတာလည်း မိုးချုပ်တယ်’

‘ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ ခင်လေးငယ်တို့တောင် ဘုရားလေး
ကို ထပ်သွားကြသေးတယ်၊ အန်တီကြွေက သွားချင်လို့
အန်တီထံနဲ့ ခင်လေးငယ်တို့ အဖော်လိုက်ပေးရတာလေး
ကိုမင်းလက်ကွဲများ ဆုံမလားဆိုပြီး ခင်လေးငယ်တောင်
မျှော်နေဖြစ်သေးတယ်’

‘မသိလို့၊ ခင်လေးငယ်တို့သွားမှန်းသိရင် အလုပ်က ပြန်
လာလာချင်း လမ်းထွက်လျှောက်ပါတယ်’

အမောပြေ အိပ်ပစ်လိုက်သည့်အတွက် နောင်တဖြစ်ခဲ့
သည်။ ခင်လေးငယ်က သူ့ကို မျှော်နေသည်တဲ့။

‘အန်တီကြွေပါနေတော့ မဆုံဖြစ်တာ တစ်မျိုးကောင်းပဲ
တယ်၊ အန်တီကြွေက အန်တီဝေလို မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်း
ဂရီဂချောင်ကျတာ’

‘အခုရော သူတို့တွေ အိပ်နေပြီလား ခင်လေးငယ်’

‘အန်တီကြွေတော့ ဘုရားရှိခိုးနေတယ်။ အန်တီဝေက
တော့ တီဗီကြည့်နေတယ်၊ ကိုမင်းလက်ကွဲကို အပူကပ်

မလို့ သတိရပြီး ဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်တာ၊ ကူညီနိုင်ပါ
မလား မသိဘူး’

ခင်လေးငယ်အတွက်ဆိုရင်တော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကူညီဖို့
အသင့်ရှိနေသူပင်။ အကြောင်းကိစ္စကို မေးလိုက်မိသည်။

‘ရတယ် ခင်လေးငယ်၊ ဘယ်လို အကူအညီမျိုးလဲ’
‘ဒီနေ့ မန်ယူနဲ့ အာစင်နယ်ပွဲရှိတယ်လေ၊ ခင်လေးငယ်
က မန်ယူပရီသတ်လေ၊ ကိုမင်းလက်ကွဲကရော ဘယ်သူ
ပရီသတ်လဲ’

ခင်လေးငယ်ပြောသော တောလုံးအသင်းများကို သူများ
အကာတွေပြောလို့ ကြားဖူးနားဝပဲ ရှိထား၏။ တောလုံးပွဲကို
သိသနာမပါသူမို့ ဘယ်အသင်းကိုမှ အသည်းစွဲမဖြစ်ပေ။ ချော်လဲ
ချောထိုင်ပြီး ခါတော်မီ မန်ချက်စတာ ယူနိုက်တက်အသင်း၏
ပရီသတ် လုပ်လိုက်ရတော့၏။

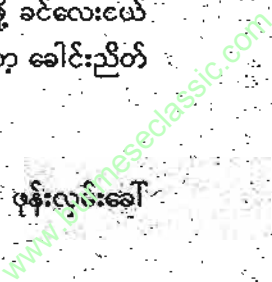
‘ခင်လေးငယ်နဲ့ အတူတူပဲပေါ့’

‘ခါဆို ဟန်ကျတာပေါ့၊ နှစ်နာရီခွဲမှာ ပွဲကကန်မှာ၊ ခင်
လေးငယ် ဘယ်လိုမှ ကြည့်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုမင်း
လက်ကွဲ ကြည့်မှာမဟုတ်လား၊ ကြည့်ဖြစ်အောင်လည်း
ကြည့်ဦးနော်၊ မနက်ဆုံရင် ပြောပြရမယ်’

ညကြီးသန်းခေါင် တောလုံးပွဲထကြည့်ဖို့ ခင်လေးငယ်
အာနေပြီ။ သူကလည်း မန်ယူပရီသတ်ဖြစ်မှတော့ ခေါင်းညိတ်
သဘောတူရတော့သည်။

‘ကြည့်ရမှာပေါ့ ခင်လေးငယ်’

‘အိပ်ပျော်မနေနဲ့ဦးနော်၊ နှစ်နာရီထိုးရင် ဖုန်းလှမ်းခေါ်

မယ်၊ စကားတော့ မပြောတော့ဘူးနော်၊ လှမ်းနှိုးပေးတဲ့ သဘောပဲ၊ စိတ်ချမယ်နော် ကိုမင်းလက်ျာ
ဘောလုံးသရဲမလေးကတော့ အိပ်ရေးပျက်ဖို့ အဖော်ညို နေပြီ။ ကတိပေးပြီးမှတော့ မကြည့်လို့ မဖြစ်တော့ပေ။

* * *

သူ့အိမ်မှာက တီဗီမရှိ၊ ဂြိုဟ်တုစလောင်းမရှိ၊ သူ့မှာ ကက်ဆက်တစ်လုံးနှင့် သတင်းနားထောင်ဖို့ ရေဒီယိုတစ်လုံးသာ ရှိ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေမှာတော့ ဂြိုဟ်တုစလောင်းဖွင့်ပြ တာ ခေတ်စားသည်။ ပြီးတော့ ဘောလုံးပွဲကို အခကြေးငွေယူ ပြီး ပြကြသည့် နေရာတွေရှိသည်။ ညကြီးသန်းခေါင်ကိုတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေက ဖွင့်ပြီးပြမှာ မဟုတ်ပေ။ ဒီပွဲကို ဘယ်နေ ရာမှာ သွားစုံစမ်းပြီး ကြည့်ရပါမလဲဟု ခေါင်းခြောက်ရင်းကပင် ကိုဝင်းကိုအား သွားသတိရမိသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားပြီး တံခါးခေါက်လိုက်ရသည်။ ဘောလုံးပွဲ သွားကြည့်ဖို့ ကိုဝင်းကိုအား အဖော်စပ်တာ အနီးစပ် ဆုံး ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ ထင်တာ မမှားပေ။

‘ဘယ်သူများလဲလို့၊ အထဲဝင်ဦးလေ ကိုမင်းလက်ျာ’
‘ကိုဝင်းကိုရှိလား မသိဘူး’
‘မရှိဘူး အစ်ကို၊ ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲ’
‘ဒီည မန်ယူပွဲကို သူ့သွားကြည့်ရင်ခေါ်ပါလို့ ပြောမလို့’
‘မကြည့်ဘဲ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ အခုအပြင်သွားတာက

လည်း ဘောလုံးပွဲစဉ်သွားကြည့်တာလေ၊ ချုပ်ပြန်လာရင် အစ်ကိုဆီ လွှတ်လိုက်ပါမယ်’

ဘောလုံးပွဲကြည့်ဖို့ ကိစ္စကတော့ အဆင်ပြေသွားပြီ မဝင်းမာကို နှုတ်ဆက်ပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းဖြစ်သည်။

မှာရီဝက်လောက်ကြာတော့ သူ့အခန်းသို့ ကိုဝင်းကို ရောက်လာ၏။

‘ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျားရော မန်ယူပရီသတ်ပဲလား ကိုဝင်း ကို’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ကိုမင်းလက်ျာ၊ မန်ယူက ဆုံးမထား လို့ အာကြီး ဦးကျီးနေပါပြီ အစ်ကိုရာ၊ ချဆီးကိုသာ မော်ရင်ဟို ရောက်မလာရင် ဒီနှစ်ဖလားက မန်ယူပဲ၊ ဒီနေ့ပွဲ မန်ယူနိုင်ရင် ချန်ပီယံဖြစ်ဖို့ အိပ်မက်မက်ခွင့်ရှိ သေးတယ်’

မှန်ရာကို ဝန်ခံကြေးဆိုရင်တော့ မော်ရင်ဟိုတို့ ဘာတို့ကို သူ ကောင်းကောင်းသိတာ မဟုတ်ပေ။

‘ဘောလုံး ပွဲအချိန်နီးရင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ဦးနော်’

‘စိတ်ချ အစ်ကို၊ မနက် အလုပ်လုပ်ရမှာ ရှိပေမယ့် ဒီပွဲကိုတော့ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ကြည့်ရမှာ’

ကိုဝင်းကိုပြောသလို အာကြီးကို ရှုံးစေပြီး မန်ယူအား ခေကန်ခင်ကပင် အနိုင်ရစေချင်တော့၏။

* * *

သံက စိတ်စောစွာ မေးမိသည်။ သူ့ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကိုကြည့်ကာ
လည်းက မန်ယူနိုင်သည်ကို ခင်လေးငယ် သဘောပေါက်သင့်
သည်။

‘ဒီအတိုင်းကြီး ပြောရတာထက်စာရင် တစ်ခုခုစားရင်း
သောက်ရင်း အောင်ပွဲခံတာက ပိုအရသာရှိလိမ့်မယ်ထင်
တယ် ခင်လေးငယ်’

‘ကောင်းတာပေါ့၊ မန်ယူ ဘယ်လိုနိုင်သလဲဆိုတာကို
သေသေချာချာ နားထောင်လို့ရတာပေါ့ ကိုမင်းလက်ျာ’
ဒီအခြေအနေအထိတော့ သူ့အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေ

၏။ မန်ယူက လေးဂိုးနှစ်ဂိုးဖြင့် နိုင်သည်ဟု ပြောလိုက်ရင်
အပြီးပြီဟု လွယ်လွယ်မှတ်ထားခဲ့သည်။

တကယ်တမ်း စားရင်းသောက်ရင်း စကားပြောသော

အါမှ ဘောလုံးသရဲမလေးကြောင့် အခက်ကြုံရတော့၏။

‘ခင်လေးငယ်ရဲ့ မန်ယူက လေးဂိုးနှစ်ဂိုးနဲ့ ပြတ်ပြတ်
သားသားကို နိုင်သွားတာ သိလား’

ဘောလုံးပွဲကိုတော့ မျက်ဝါးထင်ထင် သူ ကြည့်ဖြစ်ခဲ့
သည်။ ဘယ်သူတွေ ဂိုးစသွင်းလို့။ ဘောလုံးသမားတွေ ဘယ်သူ
နန်းကို သူသိတာ မဟုတ်ပေ။ ဒီတော့ အနိုင်အရှုံးကိုသာ
တိုတိုတုတ်တုတ် ပြောပြလိုက်မိသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း မုန့်စားရင်းကပင် ခင်လေး

သံ စကားကို သူ နားထောင်နေမိ၏။ ခင်လေးငယ်ကလည်း

သူ့ဘာဆက်ပြောမလဲဟု စောင့်ဆိုင်းနေပုံရ၏။

‘ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘူးလား ကိုမင်းလက်ျာ၊ ဘော

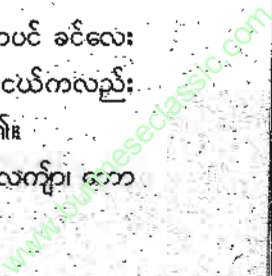
၈။

ဘောလုံးပွဲကို အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ကြည့်ခဲ့သော်လည်း
ရယ်စရာ သင်ခန်းစာတွေ ကောင်းကောင်းရခဲ့၏။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်
က သူထုတ်ထားသည်ထက်များပြီး ရုံပြည့်ရုံလျှံသွား၏။ ဆောင်း
တွင်းကြီးမှာ ဘောလုံးပွဲ ဝင်မကန်ရဘဲ ချွေးတလုံးလုံး ဖြစ်နေ၏။
တစ်ရုံလုံးနီးပါး မန်ယူပရိသတ်ဖြစ်သော်လည်း ပွဲစလို့ ရှစ်မိနစ်
မှာ ထောင့်ကန်ဘောကနေ ဂိုးဝင်သွားတော့ သူ ထအော်မိသည်။

‘အစ်ကို ဘာလို့အော်တာလဲ၊ အဲဒါ အာစင်နယ်က သွင်း
တာလေ...’ ဟု ကိုဝင်းကိုပြောမှ သတိထားဖြစ်၏။ အားလုံးက
သူ့ကို မကြည်သလိုလိုနှင့် ကြည့်ကြ၏။ ပွဲသိမ်းတော့ မန်ချက်
စတာ ယူနိုက်တက်အသင်းက အာစင်နယ်အသင်းကို လေးဂိုးနှစ်ဂိုး
ဖြင့် အနိုင်ရရှိခဲ့၏။

‘ဘယ်လိုလဲ ကိုမင်းလက်ျာ’

အိပ်ရေးပျက်သည်ကို ဂရုမထားဘဲ ခင်လေးငယ်တို့
လမ်းထိပ်မှာ သူ စောင့်နေမိသည်။ တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် ခင်လေး

လုံးပွဲကို တကယ်သွားကြည့်တာရော ဟုတ်ရဲ့လား၊ အ
မနက်ကျမှ တစ်ယောက်လောက်ကို အဖြေမေးပြီး ခ
လေးငယ်ကို ပြောပြတာလား။

ခင်လေးငယ်စကားကြောင့်ပင် သူ ကြောင်သွား၏။ ဒီ
လွယ်လွယ်ကူကူ မစဉ်းစားဘဲ အိပ်ရေးပျက်ခံခဲ့ရသည်ကို ခင်လေး
ငယ်က ယုံကြည်ဟန်မတူပေ။

‘ကြည့်ပါတယ်၊ အပေါ်ထပ်က ကိုဝင်းကိုနှံအတူတူ သူ
ကြည့်တာ၊ ကိုဝင်းကိုကလည်း ခင်လေးငယ်လို မန်
ပရိသတ်ပဲ။ အို... ဘောလုံးပွဲကြည့်ကြတဲ့ တစ်ရပ်
က မန်ယူပရိသတ်တွေပါ။’

‘ဟင်... ကြည့်တယ်သာပြောတယ်၊ အနိုင်အရှုံးပဲ
ပြီး ဘာမှ ရေရေရာရာလည်း ပြန်မပြောပြဘူး။’

‘ခင်လေးငယ်ရဲ့ မန်ယူနိုင်ရင်ပြီးရော မဟုတ်လား
နိုင်သည်ဟုသိရသော်လည်း ခင်လေးငယ်တစ်ယောက်
မကျေချမ်းနိုင်သေးပေ။’

‘ဒါဆို သိချင်တာကို ခင်လေးငယ် မေးမယ်’

သူ့ကို အယုံအကြည်ရှိဟန် မတူသေးပေ။ ခင်လေးငယ်
က တရားခံစစ် စစ်လေ၏။

‘မေးလေ... ကိုယ်တကယ်ပဲ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ကြည့်
တာ’

‘ဒါဆိုရင် ဘယ်သူက အရင်ဂိုးစသွင်းတာလဲ’
ဒါကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်၏။

‘အာစင်နယ်က ရှစ်မိနစ်မှာ ထောင့်ကန်ဘောထောင့်
ခေါင်းတိုက်သွင်းလိုက်တာ၊ ကိုယ်တောင် လက်ခုပ်ထီးမိ
လို့ အာစင်နယ်က သွင်းတာလေလို့ ကိုဝင်းကိုက သတိ
ပေးသေးယ်’

‘ဟယ်... အာစင်နယ်က စသွင်းတာ၊ ဘယ်သူခေါင်း
တိုက်သွင်းတာလဲ’

‘အဲဒါတော့ မသိဘူး၊ အရပ်ရှည်ရှည်နဲ့ ကတိုးနဲ့လူက
တိုက်သွင်းသွားတာပဲ’

‘နောက်တစ်ဂိုးကရော ဘယ်ဘက်က သွင်းတာလဲ’

‘ဆယ့်ရှစ်မိနစ်လောက်မှာ ထင်တယ်၊ မန်ယူက ချေပဂိုး
ပြန်သွင်းလိုက်တယ်’

‘ဘယ်သူ သွင်းတာလဲ၊ ရွန်းနီးလေးပဲ သွင်းသွားတာ
မဟုတ်လား’

‘နာမည်ကို ကိုယ်မသိဘူး၊ သွင်းတဲ့လူရဲ့ ကျောနံပါတ်
က နံပါတ်ဆယ့်တစ်ပဲ’

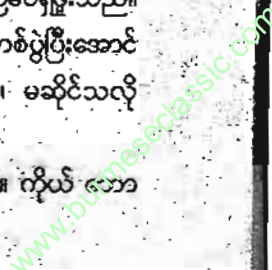
‘ဘုရားရေ... အဲဒီနံပါတ် ဆယ့်တစ်က ‘ဂစ်’ ကိုတောင်
ကိုမင်းလက်ျာ မသိဘူးလား’

သူ့အရည်အချင်းကို ခင်လေးငယ် ကောင်းကောင်း
သဘောပေါက်သွားပုံရ၏။ ဘောလုံးပွဲတစ်ပွဲကို အစမှအဆုံး အိပ်
ရေးပျက်ခံပြီး ကြည့်မိတာ၊ ဘုရားစူးစေရဲ့ ဒီတစ်ကြိမ်ပဲရှိဖူးသည်။

ကမ္ဘာဖလားပွဲကို ကြည့်ဖူးသော်လည်း တစ်ပွဲပြီးအောင်
ကြည့်လေ့မရှိခဲ့။ ဘောလုံးပွဲကို မက်မောဖို့ဝေးစွာ၊ မဆိုင်သလို
နေခဲ့သူဖြစ်၏။

‘အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာပဲ ခင်လေးငယ်။ ကိုယ် ဘော
လုံးပွဲကို အိပ်မက်ကဲ့သို့ မကြည့်ဘူး။’

‘အပြစ်ပြောလည်း ခံရမှာပဲ ခင်လေးငယ်။ ကိုယ် ဘော
လုံးပွဲကို အိပ်မက်ကဲ့သို့ မကြည့်ဘူး။’

လုံးပွဲကို ဝါသနာပါသူ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်လေးငယ်ကို ကူညီချင်လွန်းလို့သာ တကယ် အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး သွားကြည့်ပေးခဲ့တာ

‘ဟာကွာ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ပြီးတော့ မြန်မာပြည်မှာ မကဘူး၊ ကမ္ဘာမှာတောင် ဒီလောက်ပေါ်ပြူးလာဖြစ်နေတဲ့ဟာကို၊ ခင်လေးငယ်တို့ မိန်းကလေးတွေတောင်မှ အသည်းအမဲပဲ’

‘ဒီနေရာမှာ ကိုယ်ညံ့တယ်ဆိုတာကိုတော့ ဝန်ခံပါတယ် ဒါပေမဲ့ ဒီပွဲကိုကြည့်ပြီး ဘောလုံးပွဲကို စိတ်ဝင်စားသွားမိတာ အမှန်ပဲ။ ဘောလုံးပွဲရော ပေါ်ပြူးလာဖြစ်နေတဲ့ ဘောလုံးသမားတွေနဲ့ပါ အကွဲမီးတောင်ဖြစ်အောင် ကိုယ်ကြိုးစားသွားပါမယ်’

‘ဟင်း... ကဲ... အဲဒီနှစ်ဂိုးပြီးတော့ အာစင်နယ်က ထပ်သွင်းတာလား၊ မန်ယူက သွင်းတာလား’

‘အင်း... နာရီဝက်ကျော်ကျော်လောက်မှာ နာခေါင်းခွန် ခွန်နဲ့လူက သွင်းတာက၊ အာစင်နယ်က သွင်းတာ’

‘အဲဒီလူက တာကင့်လေ ကိုမင်းလက်ျာ၊ မန်ယူရဲ့ နောက်ထပ် ဂိုးကို ဘယ်သူသွင်းတာလဲ’

ဒီအဖြေကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း ဖြေနိုင်၏။ ဘာစီးဘောလုံးသမား ရော်နယ်ဒိုနှင့် နာမည်တူသော ပေါ်တူဂီအလေးသွင်းတာဆိုတာကို ပရိသတ်ထဲက ပြောစကားအရ ကောင်းကောင်းမှတ်မိ၏။

‘ဟိုလေ... ရော်နယ်ဒိုဆိုတဲ့ ချာတိတ်က မိနစ်ငါးဆယ်’

ကျော်ကျော်လောက်မှာ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို နှစ်လုံးစလုံးကို သွင်းယူခဲ့တာ ခင်လေးငယ်’

သူဖြေတာ ပြည့်စုံပေမယ့် ခင်လေးငယ်ကတော့ ကျေနပ်မနေတူပေ။ အနီးနား လက်ဖက်ရည်ပိုင်းတွေကလည်းညက တောအကြောင်း ပြောနေကြ၏။ အနီကတ်နှင့် လူတစ်ယောက် ထုတ်ခံတာကို နားစွန့်နားဖျားကြားပြီး ခင်လေးငယ် မေးပြန်၏။

‘ဟိုဘက်ပိုင်းကလူတွေ ပြောနေကြတာ ကြားလား၊ ယွန်းဘတ်ကို ခေါင်းနဲ့ဝင်တိုက်လို့ ဆီဗက်စတြာ အနီကတ်နဲ့ ထုတ်ခံရတယ်ဆို’

‘ဟုတ်တယ် ခင်လေးငယ်၊ မန်ယူဘက်က တစ်ယောက်က အသားလွတ်ကြီးလုပ်တာ၊ အနီကတ်နဲ့ ထုတ်သင့်တာပေါ့’

‘ဒါဆို မန်ယူက တစ်ယောက်လျော့နဲ့ ကံစားရတာပေါ့၊ ဒါတောင် အာစင်နယ်က ဂိုးထပ်မသွင်းနိုင်ဘူးလား၊ တော်တော်ညှိတဲ့ အာစင်နယ်ပဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ အထုတ်ခံရတာလဲ’

‘မိနစ်နှစ်ဆယ်အလိုမှာ ထုတ်ခံရတာ၊ သုံးဂိုးနှစ်ဂိုးဖြစ်နေပေမယ့် အာစင်နယ်က မသွင်းနိုင်တဲ့အပြင် တစ်ယောက်လျော့နေတဲ့ မန်ယူက ပွဲပြီးခါနီးမှာ တစ်လုံးထပ်သွင်းလိုက်လို့ လေးဂိုးနှစ်ဂိုးနဲ့ နိုင်သွားခဲ့တာလေ ခင်လေးငယ်’

ဒါတွေအားလုံးကတော့ သူ ကြည့်ခဲ့သောပွဲရဲ့ အသေးအခြေအနေပဲ ဖြစ်၏။ ဒီလောကနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေသူမို့

မကစားနိုင်ခဲ့ဘူး။ အာစင် ဝင်းဂါးဆို မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ပဲ

‘ဟူဆန်ကြီးကတော့ ပိကောတွေဝါးပြီး ပြုံးပြုံးကြီးလှနေမှာပဲနော်၊ ညကျမှ အခွေငှားကြည့်ရမယ်’

ခင်လေးငယ်ကတော့ အရုံးမပေးဘဲ ကြိမ်းဝါးနေလိုက်

သေး၏။

ကျောင်းပုရဂုတ်ထဲသို့ ဝင်သည်နှင့် ခင်လေးငယ်က တောင်းဆိုလာ၏။

‘ကားဆရာကိုခဏစောင့်ခိုင်းပြီး ခင်လေးငယ်ကို အတားရှေ့ထိ လိုက်ပို့ပေးလိုဖြစ်မလား ကိုမင်းလကျာ’

ဒီအထိ အခွင့်အရေးပေးလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်မထား

မိပေ။

‘လိုက်ပို့ပေးဆို လိုက်ပို့ပေးရမှာပေါ့၊ ခင်လေးငယ်’ ခင်လေးငယ်နှင့်အတူတူ အတန်းရှေ့ထိ လမ်းလျှောက်

သွားရတာ သူ့အတွက်တော့ မဟာအခွင့်အရေးကြီးပင်။ ခင်လေးငယ်မှာ သူနှင့်တွဲသွားတာကို ဂရုဏာထား အလေးထားစရာ

မရှိဘူးဆိုတာကို ပြသလိုက်ခြင်းဟု စိတ်ကြီးဝင်မိ၏။

* * *

၉။

ခင်လေးငယ်နှင့် ရင်းနှီးခင်မင်ရက် များလာခဲ့သလို တောထဲသို့ သွားသော ဘောလုံးပွဲတွေနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့၏။

ဘော်တိုကိုအတွင်းမှာပင် ဘောလုံးပွဲတွေ ကြည့်ရင်း စာစောင်တွေ ဖတ်ရင်း အင်္ဂလန်ပွဲတွေသာမက စပိန်နှင့် အီတလီပွဲများအထိ

ကြည့်ဆန်ဖြစ်၏။

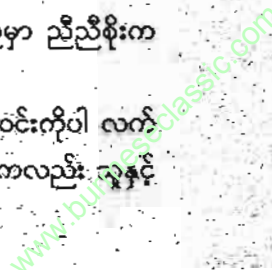
ခင်လေးငယ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရင်ဖွင့်စရာဟူ၍ သူ့မှာ ညီညီစွာတစ်ယောက်သာ အနီးစပ်ဆုံးရှိ၏။ ခင်လေးငယ်ကိုလည်း

ညီညီစွာက တွေ့ချင်၏။ ထို့ကြောင့်ပင် သောကြာနေ့ မနက်ခင်း နေ့စဉ် တနင်္ဂနွေနေ့ မနက်ခင်း၌ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ရန်

ခင်လေးငယ်အား ချိန်းဆိုထားလိုက်၏။

ခင်လေးငယ်နှင့် ဆုံဖို့အတွက် စနေညမှာ ညီညီစွာက တွေ့ဆုံလာအိပ်၏။

သူနှင့် ညီညီစွာတို့ ဆိုင်သို့အလာမှာ ကိုဝင်းကိုပါ လက်ဖက်ရည်သောက်ဆိုပြီး လိုက်လာ၏။ ကိုဝင်းကိုကလည်း သူနှင့်

ခင်လေးငယ်အကြောင်းကို ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း သိထားသူဖြစ်၏။

“ဒါဆိုရင် ကိုညီညီစိုးက ခင်လေးငယ်ကို မတွေ့ဖူးသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

ခင်လေးငယ်အကြောင်း ပြောရင်းကပင် ကိုဝင်းကိုမေး၏။
“ညီညီစိုးနှင့် ကိုဝင်းကိုက မျက်မှန်းတန်းမိကြရုံသာ၊

ဒီလက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ ခင်လေးငယ်အကြောင်းပြောရင်းက ပိုရင်းနှီးသွားသလို ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းကို၊ ခင်လေးငယ် ဘယ်လောက်လှပြီး ချစ်စရာကောင်းကြောင်း ဒီကောင်ကြီးပြောတာများပြီးသလောက်ပဲ။ ဟုတ်မဟုတ် တကူးတက ညလာအိပ်ပြီး တွေ့ရတာပေါ့”

“ချောတော့ ချောတယ်၊ အပျိုကြီးတွေ အုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာနေရတာပဲ- မိန်းကလေးပဲ။ ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီပါတယ်”

“ခင်ဗျားတို့ မန်နေဂျာ အပျိုကြီးမေကလည်း ဒီကောင်ကို လိုလိုလားလား ရှိတယ်၊ ကောင်မလေးကလည်း မျက်နှာသာတွေ ပေးနေတာတောင် ဒီကောင်က အခုထိ ဖွင့်မပြောသေးလို့ ကျွန်တော် အားမလိုအားမရ ဖြစ်တာ”

“မဟုတ်သေးဘူးကွ၊ သူ့မှာ အရင်ဦးသူတွေ ဘာတွေရှိလား မရှိလား မသိဘူး။ ငါက ကျောင်းတက်ကတည်းက ဒီလိုမျိုး အတွေ့အကြုံရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် မင်း အကဲခတ်လို့ရအောင် မင်းနဲ့ ခင်လေးငယ်ကို တွေ့

ပေးတာပဲ”

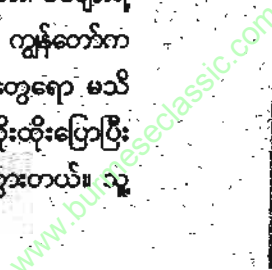
သူတို့ ခင်လေးငယ်တို့က ရူးရူးမိုက်မိုက် ဆယ်ကျော်နှစ်ကတည်းက မဟုတ်ကြတော့ပေ။ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ချစ်ရုံကြိုက်ရုံ စိတ်ကူးယဉ်ရုံနှင့် မဟုတ်ဘဲ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ လိုသည်။ ခင်လေးငယ်ကို ချစ်ခင်စွဲလမ်းရုံမက ဘဝတစ်ခုမှာ အတူလက်တွဲဖို့ အထိ သူ ရည်ရွယ်ဖြစ်သည်။

“ငါ့ထောက်ခံစာရမှ ခင်လေးငယ်ကို ဖွင့်ပြောမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ လူချင်းမဆုံခင်ကတည်းက ထောက်ခံချက်ပေးပြီးသားပါ”

“ကြုံလို့ပဲပြောပြော။ တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲဆိုဆို၊ ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ရက်လောက်တုန်းက မမဝေက ကျွန်တော့်ကို ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားမစပ် ပြောတာ သိလား”
ကိုဝင်းကို ပြောမည့်စကားကို သိချင်၏။ ခင်လေးငယ်ကလေးလေးပြီလားဟု ဆိုင်ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်ဖြစ်၏။

အရိပ်ယောင် မတွေ့တော့မှ...

“အန်တီဝေက ဘာများပြောလို့လဲ ကိုဝင်းကို”
“တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်က တစ်တိုက်တည်း အပေါ်အောက်နေကြတာ မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားရဲ့ အကြောင်းကို သိသိသာသာပဲ စုံစမ်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ငအမှ မဟုတ်တာ၊ သိထားတာတွေရော မသိသေးတာတွေရော တကယ်ကို သာသာထိုးထိုးပြောပြီး ချီးမွမ်းလိုက်တာ၊ အပျိုကြီး သဘောကျသွားတယ်။ သူ

တူနေ့ ကိုမင်းလကျာကို သဘောတူတာတော့ သေချာ
နေပြီ

‘ကြားတယ်နော် မင်းလကျာ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ မင်းရဲ့ကံစာ
တာက အလိုလို စန်းထလာတာပဲ။ မြန်မြန်ပြောကွား
ရည်းစားသက်တမ်းမှာ သူ့အကြောင်း ကိုယ့်အကြောင်း
လေးလာလို့ရတယ်။ ဒီခေတ်မှာက သေချာအောင် ချည်
ထားတာက အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘိုးတော်ဘုရားခေတ်က
ပုံစံတုံးကြီးနဲ့ အင်တင်တင်လုပ်တာကို မိန်းကလေးတွေ
သဘောမကျတော့ဘူးကွ၊ လက်ရဲဇက်ရဲ ပါးစပ်ရဲနဲ့
သူတို့ကြိုက်တာ’

အချွန်တွေဖြင့် သူ့နလုံးသားကို နှိုးဆွနေကြသည်။

‘ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ခင်လေးငယ် လမ်းထဲက
ထွက်လာပြီ၊ ကျွန်တော် သွားမယ်’

ဝေးဝေးမှ ခင်လေးငယ်သဏ္ဍာန်ကို လှမ်းမြင်ရသည်နှင့်
လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှနေ့၊ ကိုဝင်းကို ထွက်သွားတော့၏။

‘ဘယ်မှာလဲ မင်းလကျာ’

‘ဆိုင်ဘက်ကို ကူးလာဖို့ပြင်နေတဲ့ ပန်းရောင်ဝမ်းဆက်
ဝတ်ထားတဲ့ တစ်ယောက်လေး ညီညီစိုး’

သူ ညွှန်ပြတော့ ခင်လေးငယ်က လမ်းကူးလာပြီ။ ခင်
လေးငယ်ကို ညီညီစိုးတစ်ယောက် ကွဲကွဲပြားပြား မြင်တွေ့မှာ
သေချာ၏။

‘ဒုတ္တပဲ မင်းလကျာ၊ အိမ်ကထွက်လာတာတည်းက ငါ
ဗိုက်က တစ်မျိုးဖြစ်နေတာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်

တော့ ဝမ်းသွားချင်လာပြီ၊ အိမ်ပြန်ပြီး ငါ့ကိစ္စရှင်းလိုက်
ဦးမယ်’

ပါးစပ်က ပြောရင်း ကမန်းကတန်း ဆိုင်ဘေးပေါက်မှ
မပြီး ညီညီစိုး ထွက်သွား၏။ ခင်လေးငယ်ကတော့ ဆိုင်ရှေ့
ခေါက်မှဝင်လာပြီး သူ့ကို ရှာ၏။

သူ့ကိုတွေ့သွားပြီး သူ့ထိုင်နေရာ စားပွဲဆီသို့ ခင်လေး
ငယ် တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာ၏။

* * *

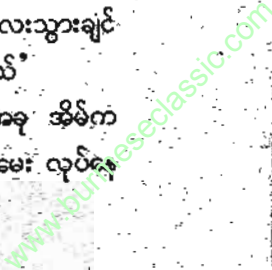
‘တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး စားသောက်ထားလိုက်တာ
တည်းပါလား ကိုမင်းလကျာ’

သုံးယောက်စာ အဆာပြေ စားသောက်ထားသည်ကို
ညီညီစိုး ခင်လေးငယ် နောက်လိုက်သည်။

ကိုဝင်းကိုကိုတော့ ခင်လေးငယ် သိသည်။ ညီညီစိုးက
အခု မသိနိုင်သလို။ တမင်တကာ ဆုံးပေးချင်သည့် သူ့အစီအစဉ်
ထည်း ညီနိုင်မည်မထင်။

‘ကိုယ်ရယ်၊ ကိုဝင်းရယ်၊ မြို့ထဲက ညလာအိပ်တဲ့ ကိုယ့်
သူငယ်ချင်းရယ် သုံးယောက်ထိုင်ဖြစ်တာ၊ ကိုဝင်းကိုက
အရင်ထသွားတယ်။ ကိုယ်နေတဲ့ အခန်းပိုင်ရှင် ကိုယ့်
သူငယ်ချင်းကတော့ ခုနလေးကတင် အလေးသွားချင်
လာလို့ အိမ်ခဏပြန်သွားတာ ခင်လေးရယ်’

‘ခင်လေးငယ်က တမင်နောက်တာပါ။ အခု အိမ်က
ထွက်လာခါနီး ကြီးကြီးကြော့က ဟိုခေးဒီခေး လုပ်နေ

တာ၊ မနည်းထွက်လာရတာလေ

ကတိမပျက်ချင်၍ လာခဲ့သည့်သဘောမျိုးဖြင့် ခင်လေးငယ် ပြောသည်။

‘ဘာစားမလဲ ခင်လေးငယ်’

‘အပျိုကြီးတွေနဲ့ နေရတာဆိုတော့ စားတာသောက်တာကအစ စည်းစနစ်နဲ့ သူတို့ကြော်တဲ့ အဆာပြေထမကြော် စားလာပြီးပြီ ကိုမင်းလက်ျာ၊ လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်’

ခင်လေးငယ်အတွက် လက်ဖက်ရည် မှာပေးလိုက်သည်။ ခင်လေးငယ်လာသည်ကို ညီညီစိုးမြင်ပြီးမှ မလွယ်နိုင်သော အရာယ်ကြောင့် အိမ်ပြန်ရခြင်းဖြစ်၏။ ခင်လေးငယ်သောက်လက်ဖက်ရည်ခွက် မကုန်ခင်တော့ ပြန်လာကောင်းရဲ့ဟု သူ မိသည်။

‘အန်တီကြွေနေတော့ မွေးနေ့ပွဲမှာ တစ်ခါပဲဆုံဖူးတာ အန်တီဝေက မဆိုးပါဘူး’

‘ကိုမင်းလက်ျာကို အိမ်လည်မခေါ်ဖြစ်တာ အန်တီကြွေကြောင့်ပဲ၊ အန်တီဝေက ပြဿနာမရှိဘူးလေ’

‘ရပါတယ်၊ ကိုယ် နားလည်ပါတယ်၊ တော်ကြာ အိမ်ကြွကြောင့် ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး အနေအထိုင်မယ့်ကိစ္စမျိုးကို ကိုယ် မတောင်းဆိုပါဘူး။ ခင်လေးငယ်နဲ့ အခုအတိုင်းလေးပဲ တွေ့ရ၊ စကားပြောရတာပဲ ပြီး လွတ်လပ်ပြီး ပိုကောင်းပါတယ်’

သူ့မျက်စိရှေ့မှာရှိနေသော ခင်လေးငယ်က ကြည့်

ကြည့်ရင်း ပိုပိုလှလာသလိုပင်။

ခင်လေးငယ်၏ မျက်နှာနုဖတ်ဖတ်လေးကို အခုထက်ပို လွတ်လပ်စွာ စိုက်ကြည့်နေချင်သည်လေ။

‘ကိုမင်းလက်ျာ၊ ရုံတင်နေတဲ့ ‘ထရွိုင်’ ကိုကြည့်ပြီးပြီလား၊ ရုံကနေ ဆင်းတော့မလား မသိဘူး’

‘မကြည့်ရသေးဘူး ခင်လေးငယ်’

‘စီဒီငှားပြီး ကြည့်လို့ရပေမယ့် ဒီကားမျိုးက ရုံကြီးမှာ ကြည့်မှ ပိုအရသာရှိတာလေ။ ရုံကနေဆင်းတော့မယ်၊ ခင်လေးငယ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက အဖော်စပ်လို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ’

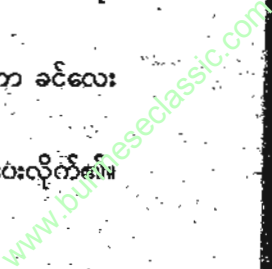
ခင်လေးငယ်၏ စကားအနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ နှစ်စရာ မလိုပေ။ သိပင်သိငြား နည်းနည်းတော့ မူကြည့်စိတ်၏။

‘အခေါ်တွေကို အဖော်စပ်ပြီး ကြည့်ပါလား ခင်လေးငယ်ရဲ့’

‘အမယ်လေး... အိမ်မှာကြည့်လို့ရတဲ့ဟာကို ပိုက်ဆံအကုန်ခံ၊ အချိန်ကုန်ခံပြီး ကြည့်ရမလားဆိုပြီး ပြောလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတောမတိုးချင်တာရယ်၊ ပိုက်ဆံကုန်မှာစိုးတာရယ်ကတော့ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်စလုံး အကျင့်တူကြတာ’

‘ကိုယ်လည်း အဲဒီကားကို ကြည့်ချင်နေတာ ခင်လေးငယ်’

စကားတောက်သည့် အနေဖြင့် လမ်းဖွင့်ပေးလိုက်၏။

'အတော်ပဲပေါ့၊ အင်း... မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ခင်လေးငယ်က အဒေါ်တွေမသိအောင် ကျောင်းဖျက်ပြီးကြရမှာ၊ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို အပြင်ထွက်လို့ ခရဘူး၊ ကိုမလက်ကလည်း ရုံးတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကားကိုတော့ ကြည့်ဖြစ်တော့မယ် မထင်ပါဘူး၊ စိတ်ပျက်အားလျော့သွားသော ခင်လေးငယ်ပုံစံလေးချစ်ဖို့ကောင်းနေသေး၏။ သူ့ အလိုက်သိဖို့ လိုသည်ပဲ။ ဆက်ဓူနေဖို့ မသင့်တော့ပေ။

'ခင်လေးငယ် အရမ်းကြည့်ချင်ရင် ကိုယ် ခွင့်ယူလိုက်ပြပေးပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန် တနင်္လာနေ့တော့ မရဘူး၊ အင်္ဂါနေ့ဆို ခင်လေးငယ် ကျောင်းဖျက်လို့ရမလား၊ ခင်လေးငယ်ကတော့ သူ့ထက်ပင် ကလေးဆန်ပြီး လင်းနေသေး၏။

'ရတော့ရတယ်၊ ကိုမင်းလက်ကွဲ ဖြစ်ပါ့မလား၊ အားစရာကြီး ဖြစ်နေပါ့မယ်'

'အားနာတယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နောက်တစ်ခါထပ်ခါရင်တော့ ကိုယ်စိတ်ကောက်ပြီး လိုက်ပြမယ် အစီအစဉ်ကို ဖျက်ရလိမ့်မယ် ခင်လေးငယ်။ အင်္ဂါနေ့မနက် ဒီဆိုင်ကပဲ ကိုယ်စောင့်နေမယ်'

ချည်ပြီးတုတ်ပြီးပြောသော စကားမို့ ခင်လေးငယ် မမြဲသာတော့ပေ။ ဒီအခွင့်အရေးပေးသည့် ခင်လေးငယ်ကိုတော့ ခင်ထက်ကနေပြီး ကျေးဇူးတင်နေမိ၏။

'ဒါဆို အင်္ဂါနေ့မှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ကြတာပေါ့နော်၊ ခင်လေး

ငယ် ပြန်တော့မယ်၊ ထွက်လာတာ နာရီဝက်ပြည့်ပြီကိုမင်းလက်ကွဲ၊ ဒီထက်ပိုကြာသွားရင် အန်တီကြွေက ကြိမ်းတော့မှာ'

ညီညီစိုးကို သတိရသွားပြီး တားချင်ပေမယ့် သူ မတားရက်တော့ပေ။ ဒီတစ်ခါ စကားလက်ဆုံမကျဖြစ်ဘဲ နောက်တစ်ခါ ဆုံပေးသေးတာပေါ့ဟု စိတ်လျှော့လိုက်ရ၏။

'ကောင်းပြီ ခင်လေးငယ်၊ ကိုယ်ကတော့ သူငယ်ချင်း ပြန်အလာကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်ဦးမယ်'

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခင်လေးငယ် ပြန်သွား၏။ ခင်လေးငယ်က နာရီဝက်နီးပါး ဆိုင်မှာ ထိုင်သွားသည်။ နောက်ထပ် ဆယ့်ငါးမိနစ် ထိုင်စောင့်သည်အထိ ညီညီစိုး ပေါ်မလာပေ။

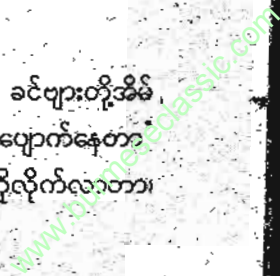
အန္တရာယ် သွားရင်းတာ လေးဆယ့်ငါးမိနစ် မကြာလောက်ဟု သူတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့ရ၏။

အိမ်ရောက်တော့လည်း တိုက်ခန်းရှေ့မှာ ညီညီစိုးကားကို မတွေ့ရပေ။ အခုမှ အသေအချာ စဉ်းစားမိ၏။ အခန်းသော့က သူ့ဆီမှာပဲ ရှိ၏။ ညီညီစိုးဆီမှာ ရှိတာမဟုတ်။ ကိုဝင်းကိုတို့ အိမ်မှာ ကိစ္စပြီးအောင်လုပ်ပြီး ဆိုင်လိုက်လာလို့ လွဲသွားပြီလားဟု စဉ်းစားနေဆဲမှာ...

'ကိုမင်းလက်ကွဲ ပြန်လာပြီလားဗျ'

'ဟုတ်တယ် ကိုဝင်းကို၊ ညီညီစိုးရော ခင်ဗျားတို့အိမ်ပေါ် တက်သေးလား၊ ကားရောလူပါ ပျောက်နေတာ

'ဟာ... ကျွန်တော် နောက်ကနေ ဒီကိုလိုက်လာတာ၊

ကားမောင်းပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ ခင်ဗျားတို့ သူ
ယောက် တစ်နေရာရာသွားမယ်လို့တောင် ကျွန်တော်
တွေးနေတာ'

ညီညီစိုးတစ်ယောက် အလေးသွားချင်သည်ဟုဆိုကာ
အစပျောက်သွားတာကို စဉ်းစားလို့မရပေ။

ညီညီစိုးကိုတော့ သူ တွေ့မှဖြစ်မည်။ အင်္ဂါနေ့သွား
အတွက် တနင်္လာနေ့ညဘက်ကတည်းက ညီညီစိုးဆီက ကားတစ်
စီးစီးကို ချောဆွဲထားမှ ဖြစ်ပေမည်။

* * *

ခင်လေးငယ်နှင့်အတူ သက်တောင့်သက်သာ သွားဖို့၊
အားဖို့ ညီညီစိုး၏ကားကို ခဏယူသုံးဖြစ်သည်။ ညီညီစိုးပြော
ခဲ့သော စကားများကို စဉ်းစားရခက်ခဲ၏။ ခင်လေးငယ်ကို အနား
ပေးထားပြီး ကားမောင်းနေရပေမယ့် ညီညီစိုးပြောခဲ့သည့် စကား
ဆွေကြောင့် စိတ်မလွတ်လပ်ပေ။

'ကားငှားလို့ပြောတာမျိုး မဟုတ်ဘူး မင်းလက်ျာ၊ ခင်
လေးငယ်ကို အထင်ကြီးအောင် မင်း လုပ်နေတာ။ သိပ်များ
များလွန်းနေသလားလို့ပါ' ဆိုသော ညီညီစိုး ဝေဖန်ခဲ့တဲ့က သူ့အရှိက်
ကို တည့်တည့်ကြီးထိခဲ့၏။

ပြောပြီးဆိုပြီး၍ ကားကို ခဏယူလာရသော်လည်း ကိုယ့်
သိပ်ပြာ ကိုယ် မလုံချင်ပေ။

'အရမ်း တိတ်ဆိတ်နေပါလား ကိုမင်းလက်ျာ၊ ကား
မောင်းရင်း စကားမပြောတတ်တဲ့ အကျင့်ကြောင့်လား။
ဒါမှမဟုတ် ခင်လေးငယ်ကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြရတဲ့အတွက်

နောင်တတွေ ရနေတာလားဟင်

ခင်လေးငယ် ကျောင်းလာချိန်မှာ သူ စောင့်ခဲ့သည် ဆိုင်ခဏထိုင်ပြီးမှ ညီညီစိုး၏ကားဖြင့် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာ ဖြစ်သည်။

‘စဉ်းစားနေတာရယ်၊ ကားမောင်းနေတာရယ်ကြောင့် ကိုယ် ငြိမ်သွားရတာပါ’

‘ဘာတွေများ စဉ်းစားရပါလိမ့်၊ ပုံစံကြည့်ရတာ တစ်ခု ကြောင့် အနေကျနေသလိုမျိုးပဲ’

ဟန်ဆောင် မမုံးဖိတ်တံသော သူ့စရိုက်ကို ခင်လေးငယ် အကဲခတ် လွယ်သွားသည်ထင်၏။

‘မင်းက ဘာမှအတွေ့အကြုံရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမတွေရဲ့ တောင်းဆိုမှုတိုင်းကို လိုက်လျောလွန်းရင် ခင်ညို ခပ်တုံးတုံး ယောက်ျားတစ်ယောက်ဆိုပြီး သူတို့က က အလေးမထားတတ်ကြဘူး’ ဆိုသော ညီညီစိုး စကားကို ကြားယောင်မိ၏။

‘ရုပ်ရှင်ပြဖို့ ကတိပေးခဲ့ပြီး ခင်လေးငယ်သွားချင်တဲ့အခါ သွားလို့ရအောင်ဆိုပြီး သူငယ်ချင်းကားကို ခဏငှားတာ၊ ခင်လေးငယ် ကိုယ့်ကို အရမ်း အထင်ကြီးမနေနော်...’

‘အဲဒါကို တွေးတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး’

ခင်လေးငယ်၏ အချွဲအနွဲ့များကြောင့် ညီညီစိုးစကားကို ဂရုစား မထားဖြစ်တော့ပေ။ ခင်လေးငယ် နွဲ့သလို သူ့သားလည်း တိမ်းညွတ်လွယ်သည်။

‘ဒါဆိုရင်တော့ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်နဲ့ လည်ရပတ်ရလို့ အတွေ့အကြုံနည်းလွန်းတဲ့၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ တိတ်တခိုး ရင်နုနံ့သံကြောင့်ပဲလို့ ပြောရမယ်’ စကားကျဲသွားတာကို ခင်လေးငယ် သိပေလိမ့်မည်။

အလှတရား၏ ဖမ်းစားမှုကြောင့် သူ့ဆင်ခြင်ခြင်းတွေ ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီ။

‘ငါထင်ပါတယ်၊ မင်းကတော့ ခင်လေးငယ်ရဲ့ မာယာ ကျောကွင်းမှာ လည်စင်းပေးချင်လွန်းတဲ့ သိုးငယ်လေးဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်’ ဆိုသော ညီညီစိုး၏ စကားများကို မေ့လျော့ထားလိုက်မိသည်။

‘အတွေ့အကြုံနည်းလွန်းတယ်ဆိုတာ သွယ်ဝိုက်ပြီး ကြော်ငြာဝင်တဲ့ သဘောများလား ကိုမင်းလကျော်’

‘ကြော်ငြာဝင်ပြီး ရိုးလားပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မှန်သော စကားကို ဆိုလိုက်တာပါ ခင်လေးဇော်’

ရုပ်ရှင်ရုံရောက်တော့ ဆယ်နာရီပွဲအတွက် နှစ်ယောက်တွဲထိုင်ခုံ ရအောင်ဝယ်သည်။ ရုပ်ရှင်ပြချိန် လိုသေးသည်မို့ အေးဆေးသက်သာစွာ နားနေနိုင်သော အနီးနားရှိ ကော်ဖီဆိုင်မှာ ထိုင်ဖြစ်ကြပြန်၏။

‘ခင်လေးငယ်ကတော့ အခုလိုမျိုး သွားရလာရတာကို စိတ်လွတ်ပေါ့ပါးရုံတင် မကဘူး၊ ဘာဆိုဘာမှ ကြောင့်ကျမှုမရှိဘဲ ပျော်ရွှင်နေတာ။ ကိုမင်းလကျော်ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုများတွေးပြီး အကြောင့်ကျ လွန်သလားလို့ ပွင့်လင်းသွက်လက်သော ခင်လေးငယ်က မေးခွန်းထုတ်

နေပြီ။ ခင်လေးငယ်ကို မြင်ရုံသာမြင်ပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့ ညီညီစိုး စကားမပြောဖြစ်ခဲ့ဝေ။ သူ့ မထင်ထားဘိ ညီညီစိုး၏ စကားတွေ လေသံပြောင်းသွားခဲ့၏။

‘တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့ကြည့်ကြမယ် ‘ထရွိုင်’ နဲ့ပတ်သက်နေတဲ့ ဂရိပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးလေး ‘ဟယ်လင်’ အကြောင်းကို တွေးနေလို့ပါ။ ‘ထရွိုင်’ဟာ ‘ဟယ်လင်’နဲ့ပတ်သက်တဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုပဲ။ ‘ဟိုမား’ ရေးခဲ့တဲ့ အလင်္ကာရှည်ကြီးထဲကလို့ ဟယ်လင်နဲ့ပတ်သက်တာ အပြည့်အစုံပါနိုင်မယ် မထင်ဘူး’

‘ဟုတ်လား၊ ခင်လေးငယ်သိထားတာကတော့ ‘ထရွိုင်’ ကို တိုက်တာမနိုင်လို့ ဟန်ဆောင်တပ်ဆုတ်သွားပြီး မြင်းရှစ်ကြီး လုပ်ထားခဲ့တယ်။ မြင်းရှစ်ကြီးကို မြို့ထဲလည်း ဆွဲယူ၊ တစ်မြို့လုံး အောင်ပွဲခံနေတဲ့ ညအချိန်ကျမှ မြင်းရှစ်ကြီးထဲက လူတွေထွက်လာပြီး တိုက်တော့မှ ထရွိုင်မြို့ကြီး ကျသွားတာလေ။ ဟယ်လင် မင်းသမီးလေး အကြောင်း အပြည့်အစုံသိရင် ကိုမင်းလက်ျာ ပြောပြပါလား’

‘ရုပ်ရှင် အရင်ကြည့်လိုက်ပါ ခင်လေးငယ်၊ ရုပ်ရှင်ပြီးရင် အချိန်တွေ အများကြီး ပိုနေသေးတာပဲ။ ကိုယ်အေးအေးဆေးဆေး ပြောပြပါမယ်’

‘မင်းတို့နှစ်ယောက် သွားကြည့်မယ် ရုပ်ရှင်က ‘ထရွိုင်’ ဖော့တ်လား၊ လှပလွန်းတဲ့ ‘ဟယ်လင်’ ကြောင့်ပဲ စစ်တွေဖြစ်ရတယ်။ လူတွေဆုံးရှုံးရတယ်။ ခင်လေးငယ်ဟာ မင်းကို ဒုက္ခကောင်း

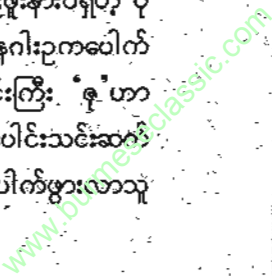
ကောင်းပေးမယ့် မိန်းမချောလေး ဟယ်လင် မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ငါ့ဆုတောင်းပါတယ်’ ဆိုသော ညီညီစိုး၏စကားကို အမှတ်ရမိပြန်၏။

* * *

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ နေ့ခင်းစာ စားသောက်ကြသည်။ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းရှိသော နေရာမှာ အတူထိုင်ရင်း ‘ဟယ်လင်’ မင်းသမီးအကြောင်း ပြောပြဖြစ်သည်။

‘တကယ်တော့ ‘ထရွိုင်’ဟာ စာဆိုတော် ‘ဟိုမား’ စပ်ဆိုခဲ့တဲ့ ‘ဂျူလီယတ်နဲ့ အိုဒက်ဆီ’ ဆိုတဲ့ ဂန္ထဝင်လင်္ကာရှည်ကြီးမှာပါတဲ့ မြို့ကြီးပဲ။ ‘ထရွိုင်’မြို့ကို လူတွေက ဟိုးမားရဲ့ စိတ်ကူးယဉ်ထဲက မြို့လို့ ပြောကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ (၁၈၇၀) လောက်မှာ ဂျာမန်လူမျိုး ‘ဟိန်းနရစ်ချ် ရှူလီမန်း’ က ‘ထရွိုင်’မြို့ကို တကယ်ပဲ တူးဖော်တွေ့ရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါကျမှ ဒီလင်္ကာရှည်ကြီးမှာပါတဲ့ အဖြစ်ပျက်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်သက်သက်နဲ့ ဖွဲ့ဆိုခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို လူတွေ လက်ခံလာကြတယ်’ ‘စိတ်ဝင်စားစရာပဲ။ မင်းသမီးလေးဟယ်လင်အကြောင်းကို ပြောပါဦး’

‘ဟယ်လင် မွေးဖွားပုံက ကိုယ်တို့ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ ပုံပြင်ထဲကလိုပဲ။ လမုသီးက ဖွားတာတို့ နဂါးဥကပေါက်တာတို့ဆိုတဲ့ ပုံပြင်အတိုင်းပဲ။ နတ်မင်းကြီး ‘ဇူ’ဟာ မိဖုရား ဒါလီနဲ့ ငန်းအသွင်ဆောင်ပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတယ်။ ‘ဟယ်လင်’ဟာ ငန်းဥကပေါက်ဖွားလာသူ

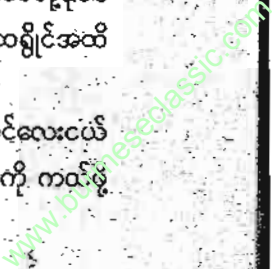
ပဲ။ 'ဟယ်လင်' ဆိုတာ အလှတရားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ လှလွန်းလို့ (၁၂)နှစ်သမီးအရွယ်မှာ သေင်္သရာရင်တစ်ပါးက ဟယ်လင်ကို အမွေခိုးယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ရဲ့ မောင်အဖွားညီနောင်က ကယ်တင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အနီးအပါးက နိုင်ငံတွေကလည်း မင်းသမီးဟယ်လင်ကို မိဖုရားမြှောက်ဖို့ ဝိုင်းပြီးတောင်းကြတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဟယ်လင်ဖခင်ဘုရင်ကြီးက 'မင်းနီးလော့စ်'နဲ့ ဟယ်လင်ကို လက်ထပ်ပေးပြီး စပါတာထီးနန်းကို စိုးစံစေခဲ့တယ်။

ဟယ်လင်အကြောင်းကို အရင်ပြောပြီး ခဏနားရ၏။
 ပြီးမှ 'ပဲရစ်' မင်းသားအကြောင်းကို သူ ဆက်ပြောသည်။
 'ပဲရစ်ဟာ ထရွိုင်မြို့တော်ထားပြီး စိုးစံတဲ့ ထရိုဂျန်လူမျိုးများရဲ့ ဘုရင်။ 'ပရီယမ်'ရဲ့သားတော်။ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရတဲ့ အချိန်မှာပဲ ဒီကလေးဟာ ထရွိုင်မြို့ကို ဖျက်ဆီးစေမယ့်သူလို့ အိပ်မက်မက်လို့ မွေးပြီးတာနဲ့ ဘုရင်ကြီးဟာ 'အိဒါ' တောင်ပေါ်မှာ သွားပစ်ခိုင်းတယ်။ ပစ်ထားခံရတဲ့ ပဲရစ်ဟာ ဝက်ဝံတွေကြားမှာ မသေဘဲ ယက်ကန်ယက်ကန်လေးနဲ့ ပျော်လို့နေတာတွေ့တော့၊ ဘုရင်ကြီးနဲ့ လူယုံက ပစ်မထားရက်ဘဲ တိတ်တဆိတ် မွေးစားခဲ့တယ်။ ပဲရစ်ဟာ အိဒါတောင်ပေါ်မှာပဲ သိုးတွေ နွားတွေနဲ့ ကျွင်လည်ကြီးပြင်းရင်း တောင်စောင့်နတ်မလေး အိဒါနွန်းနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်တယ်။ သားတစ်ယောက်မွေးတယ်။'

သူပြောသမျှကို ခင်လေးငယ်က ငြိမ်ငြိမ်းနားထောင်၏။
 'ရဲ'နတ်မင်းကြီးက မိဖုရားသုံးယောက်ထဲကနေပြီးအချောအရွေးဖို့ ခက်ပုံ၊ ပဲရစ်အိပ်မောကျနေစဉ်မှာ 'ရဲ'နတ်မင်းကြီးက အချောဆုံးမိဖုရားကို ရွေးခိုင်းပုံ၊ အိပ်မက်ထဲမှာပဲ 'အဖရိုဒိုက်'ကို ဆရာဆုံး နတ်သမီးအဖြစ် ပဲရစ်က ရွေးပေးလို့ 'အဖရိုဒိုက်'က ပဲရစ်ကို အချောဆုံး အလှဆုံးအမျိုးသမီးနဲ့ ရရစေမယ်လို့ ကျေးဇူးထားပြောပြီး ပျောက်သွားပုံများကို ဆက်ပြောပြဖြစ်သည်။

'ထရွိုင်က' ပဲရစ်နဲ့ စပါတာနိုင်ငံက ဟယ်လင်တို့ရဲ့ ဆက်စပ်ပုံကို ရေးရေးသဘောပေါက်ပြီ ထင်တယ်။ ပဲရစ်ဟာ အဲဒီအိပ်မက်မက်အပြီး သူ့နွားသိုးအဖျူကို မင်းမှုထမ်းတွေက ဖမ်းဆီးသွားလို့ နန်းတော်ထဲ လိုက်လာခဲ့တယ်။ ဘုရင်ကြီးဟာ ပဲရစ်ကို မတတ်သာလို့ စွန့်ပစ်ရပေမယ့် အဲဒီနေ့ရောက်တိုင်း အထိမ်းအမှတ်အနေနဲ့ ယဇ်ပူဇော်ပွဲတွေ ပြိုင်ပွဲတွေ ကျင်းပတယ်။ ပဲရစ်သာ သူ့ရဲ့မွေးနေ့ပွဲမှန်းမသိဘဲ ပြိုင်ပွဲတွေမှာ ဝင်ပြိုင်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ဆုံးမှာ ဘုရင်ကြီးက သူ့စွန့်ပစ်ခဲ့တဲ့ သားမှန်းသိသွားပြီး ပဲရစ်ဟာ မင်းသားဘဏ္ဍကို ရောက်သွားတယ်။ မင်းသားဖြစ်တာနဲ့ သူ့နီးသားတွေကို မေ့သွားပြီး သင်္ဘောကြီးနဲ့ ရွက်လွှင့်ပြီး ဟယ်လင်တို့နိုင်ငံဆီ အရောက်သွားခဲ့တယ်။ ဟယ်လင်လို ထရွိုင်အထိ ဦးယူလာခဲ့တယ်။'

'ထရွိုင်' ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ထားသည်မို့ ခင်လေးငယ်အိပ်မောဘောပေါက်လောက်ပြီ ထင်၏။ ဟယ်လင်ကို ကယ်ဖို့

မင်းနှီးလော့စ်လိုက်လာပုံ၊ ဆယ်နှစ်ကြာအောင် ထရွိုင်ကို တိုက်ခိုက်ကြပုံ၊ ပဲရစ်နှင့် မင်းနီးလော့စ်တို့ စီးချင်းထိုးပုံ၊ ပဲရစ်ကျသွားပြီး ထရွိုင်မြို့ကျသွားပုံများကိုတော့ သူ မပြောပြဖြစ်တော့ပေ။

‘ဟယ်လင် ဘဝကလည်း သနားစရာ တပုံတပင်ကြပါလား။ သူ့အလှတရားကို ပတ်သက်မိတဲ့သူတိုင်း ကိုစာသင့်သလို ဖြစ်စေခဲ့တာပဲနော်။ ကိုမင်းလက်ျာ’

‘ဒါပေါ့ ခင်လေးငယ်၊ ပဲရစ် ဆုံးသွားပေမယ့် ထရွိုင်မကျခင် စပိကြားမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့မင်းသားက ဟယ်လင်ထံ ဆက်သိမ်းပိုက်ခဲ့တာပဲ။ ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ ထရွိုင်ကနေ ဂရိကျွန်းဆွယ်ကို ပြန်တဲ့လမ်းမှာ အခက်အခဲတွေလေးပြင်းမုန်တိုင်းတွေကြောင့်ပဲ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဟယ်လင်နဲ့ မင်းနီးလော့စ်တို့ လူချင်းထပ်ကွဲသွားကြပြန်တယ်။ တော့တော့လည်း အီဂျစ်ဘုရင်ရဲ့လက်ထဲမှာ ဟယ်လင်ရောက်နေတယ်။ အဲဒီမှာတော့ ဟယ်လင်ရဲ့ ဖြတ်ထိဉာဏ်ကောင်းမှုကြောင့်ပဲ အီဂျစ်ဘုရင်လက်ကနေ ဟယ်လင်တို့နှစ်ယောက် လွတ်မြောက်ပြီး သူတို့နှိုင်းပုံကို ဖြေရှင်းပေးတာကြောင့်ပဲလေ’

‘ဟယ်လင်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိတဲ့ လူတွေရဲ့ အချစ်ကြောင့်ပဲ ဒီဒဏ္ဍာရီပုံပြင်က ပိုပြီး အသက်ဝင်ခဲ့တာပဲနော် ကိုမင်းလက်ျာ’

‘ဆိုပါတော့ ခင်လေးငယ်၊ ကိုယ်လည်း ဟယ်လင်ချစ်သူမျိုးနဲ့ ဆုံဖြစ်ခဲ့ရင် ဘယ်လောက်ထိအောင် ဆင်တူတရား လက်ခံဖြစ်လိုက်မလဲလို့ မတွေးကောင်း၊

ကောင်းတွေးဖြစ်တယ် သိလား’

‘ဘာလဲ... ကိုမင်းလက်ျာက ‘ဟယ်လင်’ လို့ မိန်းမချောမျိုးနဲ့ ကြုံဖူးချင်လို့ စိတ်ကူးယဉ်ကြတာလား’ ခင်လေးငယ်အား စေ့စေ့ကြည့်ဖြစ်သည်။ သူ့ရင်တို့ ပွင့်ထွက်ခဲ့ပြီး ခင်လေးငယ်အား ချစ်ရေးဆိုမိတော့၏။

‘ကိုယ်ကြုံဆုံနေရတဲ့ ကိုယ်ချစ်ရသူ ခင်လေးငယ်ကတော့ ဟယ်လင် မင်းသမီးလေးလိုတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးနော်’

‘အဟုတ်မှတ်လို့များ နားထောင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ ရည်းစားစကားပြောလိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား ကိုမင်းလက်ျာ’

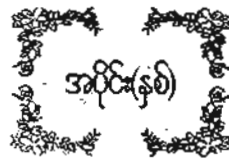
‘ခင်လေးငယ်ကို အရမ်းချစ်မိနေပြီ၊ ကိုယ့်အရိပ်အကဲကို ခင်လေးငယ်လည်း သိရင် သိနှင့်နေမှာပါ’ မရိုင်းပျသော အပြုအမူဖြင့် ခင်လေးငယ်အား ယူယမြဲသိသည်။

‘ဆံစများကို ရုတ်တရက် သိမ်းယူပြီး သူ နမ်းရှိုက်ပြန်၏။’

သူပြောသမျှ သူလုပ်သမျှတွေကို ခင်လေးငယ် အံ့အားထုတ်နေမည်လားလေ။

* * *

အိပ်မက်နန်း စာပေနှင့် အနုပညာ

ရင်မှာ အစဉ်အတိုင်း
အကြင်နာ အထင်တရားတွေ...
ရစ်လွယ် အနားခက်သူနို့
မစ်ပယ် ရုန်းထွက်ဖို့ တော့
ဆုံးတစ်သက်ရွယ်...။

နိုင်ငံခြားသွားဖို့ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဝန်ကြီးရုံးသို့ သူ
သွားရသည်။ နိုင်ငံခြားသွားရမည့် လူငါးယောက်ထဲတွင် သူက
အသက်ငယ်ဆုံးနှင့် ရာထူးအငယ်ဆုံးဖြစ်၏။ လူကြီးတွေနှင့် တွေ့
ပြီးသောအခါ အချိန်တွေ ပိုနေခဲ့သည်။ ညီညီစိုးတို့ကုမ္ပဏီရုံးခန်း
နှင့်လည်း နီးနေသည်မို့ သူ ဝင်ဖြစ်သည်။

‘ဟာ... ကိုမင်းလက်ျာပါလား၊ ဘယ်ကနေ မျက်စိ
လည်ပြီး ရောက်လာတာတုန်း၊ လူချင်းမတွေ့ဖြစ်တာ
တောင် ကြာနေပြီနော်’

သူ့ကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် သီသီဆွေက နှုတ်ဆက်စကား
ဆိုသည်။ ကုမ္ပဏီရုံးခန်းမှာတော့ ညီညီစိုးကို မတွေ့ရပေ။ ပွဲရုံ
ဖက်တွေဆီများ ညီညီစိုး ရောက်နေမလားဟု စိတ်ထဲက တွေးမိ
သည်။

‘ညီညီစိုးရော၊ သီသီဆွေ၊ ဒီကောင်ကြီး ဖုန်းလည်းခတ်

ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဆီလည်း ရောက်မလာဘူး၊ အလုပ်မ
အရမ်းရှုပ်နေလား။

‘အလုပ်ကိစ္စနဲ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရက်တွေမှာ သူ
ပျက်ပြီး ရှုပ်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ ကိုမင်းလက်
အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ စကားအေးအေးဆေးဆေး
ပြောရအောင်’

သီသီဆွေစကားက အထူးအဆန်းပင်။ ညီညီစိုးနှင့် သီသီ
ဆွေတို့ သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် အိမ်ထောင်ကျပြီး စီးပွားအရမ်းဖြစ်ထွန်း
တာ၊ လေးနှစ်လောက်ရှိမည် ထင်၏။ စီးပွားရေးကိုသာ အရမ်း
စိတ်ဝင်စားပြီး အခြားလူမှုရေး အရှုပ်အရှင်များမှာ ညီညီစိုး မထင်
သက်တာ သူ အသိဆုံးပင်။

‘ပြောစမ်းပါဦး သီသီဆွေ၊ ပြောစရာဖြစ်လောက်အောင်
ညီညီစိုး၊ ဘာတွေများ ခြေလှမ်းပျက်လို့လဲ’

သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် သီသီဆွေ အရောင်ချက်ချင်း ပြောင်
သွား၏။ စတော့တုန်းက မြင်တွေ့ရသော ပြုံးရွှင်ရွှင်မျက်နှာလေး
မှာ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်နေတော့သည်။

‘တစ်ပတ် ဆယ်ရက်လောက်တော့ရှိပြီ ကိုမင်းလက်
သီသီဆွေကို ဂရုမစိုက်သလို၊ အလုပ်ကိုလည်း စိတ်မဝင်
စားဘူး၊ ဟိုလေ... သူ တစ်ခါမှ မလုပ်ဖူးတဲ့ ကောင်း
မလေးတွေနဲ့ တွဲသွားတဲ့လာမျိုး လုပ်နေတယ်’

‘ဟုတ်ရဲ့လား၊ သူများပြောတာများ၊ သီသီဆွေကိုယ်တိုင်
သိတာလား၊ ဒီလို မိန်းမကိစ္စရှုပ်တာ၊ သူ့မှာ အလေ့အထ
မရှိပါဘူး’

ညီညီစိုးတစ်ယောက် သောက်တာပဲရှိသည်။ မိန်းမကိစ္စ
တော့ ရှင်းသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရက်ပိုင်းကျမှ ညီညီစိုး ဓမ္မ
ဖောက်သည်မသိပေ။

‘မိန်းကလေးကိစ္စ အရှုပ်အရှင်ကင်းတဲ့သူ မဟုတ်လား၊
သူ့ခြေလှမ်းပျက်တာကို ရိပ်မိတယ်၊ သူ့များတွေကလည်း
ပြောလာဆိုလာပြီး သတိပေးတယ်၊ သီသီဆွေကိုယ်တိုင်
သူ့ကို မေးဖြစ်ခဲ့တယ်’

အခြားလူများဆီသို့ ခြေလှမ်း ရောက်နေသော ခင်ပွန်း
သည်အဖြစ်ကြောင့် သီသီဆွေ ကြေကွဲဝမ်းနည်းနေရလေသည်။

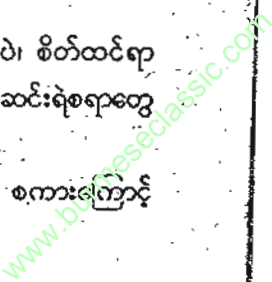
သူ့သူငယ်ချင်း အရင်းကြီးမို့ သီသီဆွေ ရင်ဖွင့်ပြီး တိုင်
တည်နေ၏။

‘အဲဒီလိုမေးတော့ သူက ဘာဖြေလဲ၊ မဟုတ်ဘူးလို့
ငြင်းလား သီသီဆွေ’

‘ငြင်းလိုက်ရင် စိတ်ကျေနပ်အောင် လိမ်ပြီးဖြေရင် ဒီ
လောက် ဝမ်းနည်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ကိုမင်းလက်ကဲ့။
သူ ဒုက္ခတွေ့ပြီး စိတ်ညစ်မှာနဲ့လို့ သတိပေးစကားပြောပြီး
မေးဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သူက လုံးဝ မညာဘူး၊ လူတွေပြော
သလို မိန်းကလေးတွေနဲ့ရှုပ်တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်လို့
ဝန်ခံသွားတယ်’

‘ဟာ... ဒီကောင် တော်တော်ဆိုးတာပဲ၊ စိတ်ထင်ရာ
တွေ လျှောက်လုပ်နေရင် အားလုံး စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေ
ဖြစ်ကုန်တော့မှာပဲ’

‘သူ ဒီလိုလုပ်နေတာထက် သူပြောတဲ့ စကားကြောင့်

ပိုစိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ သူ့ဘဝက ကျွန်မအတွက် ဆွမ်း
 ဆွေမျိုးတွေအတွက် ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့ရတာတဲ့။ ဒီတစ်
 တော့ သူ့စိတ်တိုင်းကျ လုပ်မှာလို့ပြောတယ် ကိုမင်း
 လက်ျာ၊ သူ စီးပွားရေးလုပ်တာ အရမ်းအောင်မြင်တယ်
 မိန်းမကိစ္စ လုံးဝ အသံမထွက်ဘူး၊ ကျွန်မဆိုရင် အသိုက်
 အပိုင်းတွေကြားမှာ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး အမြဲအမှတ်ပြု
 ရတာ၊ အခုတော့ ကိုမင်းလက်ျာရယ်၊ သူက နောက်ကွယ်
 မှာ ရှုပ်ရုံတင်မကဘူး၊ ကျွန်မတို့မိသားစုဘဝလေးကို
 ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့အထိ ခြိမ်းခြောက်တဲ့စကားတွေ ပြောလာ
 နေပြီ'

သီသီဆွေစကားတွေက ခံစားချက်ကြောင့်ပင် ပိုပြီးခဲ
 ကားနေတာမျိုးလားမသိ။ ပြဿနာ အရင်းအမြစ်က ဒီလောက်ကြီး
 အထိ နက်ရှိုင်းလိမ့်မည်ဟု သူ မထင်မိပေ။ ညီညီစိုးနှင့် စကား
 ပြောဖြစ်ရင်တော့ တစ်စုံတစ်ရာ ကွဲကွဲပြားပြား သိရမည်ဟု သူ
 တွေးဖြစ်သည်။

'အဲဒီလောက်ကြီးအထိတော့ အဆုံးမတွေးလိုက်ပါနဲ့
 သီသီဆွေ၊ သူနဲ့လည်း သိပ်ပြီး အတိုက်အခံ မပြောနဲ့၊
 နေမြဲအတိုင်းပဲ နေပါ။ ကျွန်တော် ညီညီစိုးနဲ့တွေ့ပြီး
 ဒီပြဿနာကို ရှင်းပေးပါမယ်၊ လောကသဘာဝအရ
 ခြေလှမ်းမှားတာမျိုးပဲ ဖြစ်ရမှာပါ။ ညီညီစိုးအတွက်
 ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ညီညီ
 စိုးရဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော် သိနေလို့ပါပဲ'
 'ဒါနဲ့ ကိုမင်းလက်ျာ စင်္ကာပူသွားမှာဆို'

'ဌာနကလွတ်လို့ပါ၊ သုံးလလောက်ပဲကြာမှာပါ'
 'ဘယ်တော့လောက်သွားဖြစ်မှာလဲ'
 'တစ်လလောက်တော့ အချိန်ရပါသေးတယ်'
 'ကူညီပါဦး ကိုမင်းလက်ျာရယ်၊ သူက ကိုမင်းလက်ျာ
 ပြောရင် နားထောင်မှာပါ၊ စင်္ကာပူမသွားခင် ရအောင်
 ပြောခဲ့ပေးပါဦးနော်'

ဒီသတင်းဆိုးကြားရတော့ သီသီဆွေနှင့်အတူ သူလည်း
 ခံစားရ၏။ ညီညီစိုးနှင့်တော့ ဆုံမှဖြစ်တော့မည်။ ခက်နေတာက
 ဒီနောက်ပိုင်း ရက်တွေ ဘာသာစကား သင်တန်းတက်ဖို့ကိစ္စတွေ
 နှင့် အရင်ကလို အားတော့မှာ မဟုတ်ပေ။

* * *

သီသီဆွေနှင့်တွေ့ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ညီညီစိုး
 ဟန်းဖုန်းကို လှမ်းဆက်ခေါ်ကြည့်သည်။ ညီညီစိုးက ဖုန်းကို
 လုံးဝ ပိတ်ထား၏။

သူ စိတ်လျှော့လိုက်ပြီး ညနေစာ စားလိုက်သည်။ ခြေ
 ညောင်းဆန့်သည့်သဘောဖြင့် လှမ်းထွက်လျှောက်ဖြစ်၏။
 အခွေလာအပ်သော ခင်လေးငယ်နှင့် လမ်းမှာ ဆုံဖြစ်ကြ
 သည်။

'အတန်းစောစောပြီးတာနဲ့ နေ့လယ်ခင်းတုန်းကတောင်
 ရုံးကို ဖုန်းဆက်ဖြစ်သေးတယ်'
 သူနှင့် ခင်လေးငယ်တို့၏ ဆက်ဆံရေးကတော့ အရင်
 သက်ပိုပြီး အခွင့်အရေးတွေ များလာ၏။ ခင်လေးငယ်တို့အိမ်ကို

ဖုန်းဆက်လို့ ရှုမက၊ အိမ်သို့ပါ အသွားအလာ လုပ်ခွင့်ရသည်
ခင်လေးငယ်ကလည်း သူ့အိမ်သို့ အန်တီဝေနှင့်အတူတူ စား
တစ်ရံ လာတတ်၏။

‘ဟုတ်တယ် ခင်လေးငယ်၊ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကိစ္စအတွက်
လူကြီးတွေနဲ့ သွားတွေ့တာ၊ မနက်ကတည်းက ရုံး
မရှိဘူး’

‘လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့တာက ဆယ်နှစ်မှာရှိမထိုးခင် ပြီးသွား
တာဆို၊ မြို့ထဲကသူငယ်ချင်းကုမ္ပဏီမှာ ဝင်ကုန်ခဲ့တာ
လို့ ရုံးက ပြောတယ်’

သူနှင့်ခင်လေးငယ်တို့အကြောင်းကို သူ့အထက်အရာ
သာမက ရုံးကလူတွေပါ သိထားကြ၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ သူငယ်ချင်းနဲ့တော့ မတွေ့ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမယ့်
သူ့မိန်းမနဲ့တွေ့ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်စရာ သတင်းဆို
ကြားခဲ့ရတယ် ခင်လေးငယ်’

‘ဘာသတင်းမလို့လဲဟင်’
သူများကိုယ်ရေးကိုယ်တာဖို့ အရိပ်အမြွက်လောက်ပဲ ဖြေ

ပြလိုက်၏။

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်းက အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးသမား
ကျောင်းတန်းကတည်းက ဒီသတင်းမကြားရခင်အထိ
လူငယ်ဖြစ်ပေမယ့် မိန်းမ အရှုပ်အရှင်ကင်းတဲ့သူ၊ သူ့
လှမ်းပျက်နေတဲ့အကြောင်း သူ့မိန်းမက ကိုယ့်ကိုတိုက်
လိုက်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကိုမင်းလက်မှာ တာဝန်ရှိနေပြီ၊ ကြား

ဝင်ပေးရုံတင် မကဘူး၊ သူငယ်ချင်းကို ပြောင်းဖျေပြောဆို
အသိပေးလိုက်ပေါ့’

မိန်းမချင်း ကိုယ်ချင်းစာသည်အနေဖြင့် ခင်လေးငယ်ပြော
၏။ ပြဿနာကို ရေရှေ့ရာရာမသိရသေးသည်မို့ ဆက်မဆွေးနွေးဘဲ
စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းပစ်လိုက်သည်။

‘သူများအပူထက် ကိုယ့်အပူက ပိုအရေးကြီးနေတယ်
ခင်လေးငယ်’

‘ဘာအပူများလဲ ကိုမင်းလက်မှာ’

‘တခြားဟုတ်ရိုးလား၊ အခုထိ ချစ်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အဖြေ
ကို မကြားရသေးလို့ ရင်ပူနေရတာလေ’

သူ့စကားကြောင့်ပင် ခင်လေးငယ် ပြုံး၏။

‘အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ် ကိုမင်းလက်မှာ
ရယ်’

‘ဘယ်မှာရှိလို့လဲ၊ နောက်လထဲမှာ သွားရတော့မှာ၊ ရေ
ခြားမြေခြားကို စိတ်ချလက်ချနဲ့ နောက်ဆံပတင်းဘဲ သွား
ချင်တယ် ခင်လေးငယ်ရယ်’

‘ဘာလဲ ခင်လေးငယ်ကို မယုံတဲ့သဘောလား’

‘ယုံတယ် ခင်လေးငယ်၊ သေချာချင်တာ၊ အချစ်စိတ်နဲ့
အားရကျေနပ်စွာ ခင်လေးငယ်ကို လွမ်းပစ်ချင်တာလေ’

‘စိတ်ချလက်ချသွားပါ၊ အလွန်ဆုံး စင်္ကာပူကပြန်ရောက်
လာရင် ကြားရမှာပါ ကိုမင်းလက်မှာ’

‘ဈေးဆစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ရေခြားမြေခြား မသွား
ခင် ကိုယ် ကြားချင်တယ်’

လွယ်နေသည်ကို စိတ်မောရအောင် ခင်လေးငယ် အနိစ္စ
ဆွဲနေလေသည်လား။ သေသေချာချာ တွေးရင်တော့ သူနှင့်ခင်
လေးငယ်တို့ ဆိုခဲ့ရင်းနှီးခဲ့တာ နှစ်တစ်ဝက်ပင် မကျိုးသေးပေ
‘ပြောလို့တော့ မရဘူးလေ၊ ကြားရင် ကြားရမှာပေါ့
ဒီလောက်ဆို ကျေနပ်ပြီ မဟုတ်လား’

လူသူရှေ့မှာမို့ ခင်လေးငယ်၏ ဆံစများကိုတော့
မနမ်းရွိုက်ဖြစ်ပေ။

ဒါပေမဲ့ ခင်လေးငယ်၏ လက်ဖျားလေးများကိုတော့
ယုယစွာ ဆုပ်နယ်နေဖြစ်၏။

စကားမပြောဘဲ ချစ်သူမျက်နှာကို တစ်ကြိမ် ကြည့်
ခဲ့သည်။

* * *

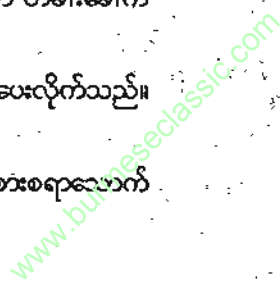
၂။

သူ့အလုပ်အားသည့်အချိန် သတိရဖြစ်သည်။ အချိန်တိုင်း
ညီညီစိုးဆီ ဖုန်းဆက်ဖြစ်သည်။ ဆက်သည့်အခါတိုင်း ဖုန်းမှာ
ထားထားတာနှင့် ကြုံရသည်။ မနေ့ကတော့ စနေနေ့မို့ သတိထား
ဖုန်းခေါ်ကြည့်သည်။

ညဦးပိုင်းမှာပင် ညီညီစိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ရသည်။
သူ့အိမ်သို့ အေးအေးဆေးဆေးလာခဲ့မည်ဟု ညီညီစိုး ကတိ
သည်။ ဖုန်းထဲမှာမို့ အကျိုးအကြောင်း မပြောဖြစ်လိုက်

စာတွေလုပ်ရင်းကပင် ညီညီစိုးအလာကို မနက်ကတည်း
အောင်နေမိသည်။ နေ့လယ်တစ်နာရီ ထိုးခါနီးမှာ တံခါးခေါက်
ကြားရ၏။

ညီညီစိုးပဲဟာ အတတ်တွေးပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။
‘ဟာ... ခင်လေးငယ်ပါလား’
မျှော်နေရသူက ညီညီစိုး၊ မထင်မှတ်ဘဲ စားစရာသောက်

စရာတွေ ထည့်ထားသောချိုင့်ကို ဆွဲလာသော ခင်လေးငယ်ကို တွေ့ရ၏။

‘အပေါက်ဝမှာ ဒီအတိုင်းကြီးပဲ ရပ်နေရမှာလား၊ ခင်လေးငယ်ကို အထဲဝင်ဖို့ လမ်းမဖယ်ပေးတော့ဘူးလား ကိုမင်းလက်ျာ’

ခင်လေးငယ်စကားကြောင့်ပင် အသိဝင်ပြီး ချိုင့်ကိုကုသယံရင်းက လမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။ ရုတ်တရက်ကြီး ကြောင်သွားသောဖြစ်ရပ်အတွက် ခင်လေးငယ်အား ရှင်းပြဖြစ်သည်။

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်း လာမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေတာ၊ တံခါးခေါက်တော့ သူပဲဆိုပြီး ဝမ်းသာအားရ ဖွင့်လိုက်တာ ခင်လေးငယ်ကိုတွေ့ရတော့ ကိုယ် ကြောင်သွားတာပဲ’
‘မသိပါဘူး၊ ဘယ်သူဘယ်ဝါများရှိနေလို့ ပေးမဝင်တော့ဘူးလားလို့ပါ’

‘အဲဒီလောက်အထိ ကိုယ် အစွမ်းအစမရှိပါဘူး၊ ခင်လေးငယ်တစ်ယောက်တည်းကိုသာ စွဲလမ်းပြီး ပထမဆုံးချစ်ခဲ့တာပါ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဒီနှစ်ချိုင်က ကြက်သားပလာတာ၊ အိမ်မှာလုပ်စားလို့လေ၊ အောက်ဆုံးတစ်ချိုင်က ကြက်သားကြော်လေ၊ အန်တီဝေလည်း ပါလာတယ်၊ အပေါ်ထပ်ကိုတက်ပြီး ကိုဝင်းကိုတို့အတွက် ပလာတာ သွားပေးနေတာ’

စားစရာ သောက်စရာတွေ လာပို့ပေးတာ သုံးလေးကြိမ် လောက်ရှိသွားခဲ့ပြီ။

‘အစားကောင်းသောက်ကောင်း စားရတဲ့အခါ အရင်းနှီးဆုံးလူကို သတိရတယ်လို့ ကိုယ်ကြားဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဒုက္ခများပါတယ် ခင်လေးငယ်’

‘လုပ်မနေနဲ့ ကိုမင်းလက်ျာ၊ နောက်ရက်တွေမှာ ညနေစာကို အမြဲလာစားဖို့ အန်တီကြောကတောင် မှာလိုက်တယ်၊ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အန်တီကြော သဘောကျသွားတာ ကိုမင်းလက်ျာ ကံကောင်းလွန်းလို့ပဲ’

‘အင်းလေ... ခွဲကျတဲ့ အပျိုကြီးက ဖိတ်ခေါ်နေမှတော့ မငြင်းတော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ နေ့တိုင်းချည်းတော့ လာဖြစ်မယ် မထင်ဘူး၊ လာဖြစ်တဲ့နေ့မှာ ရှိတာနဲ့ ကြုံသလို လာစားပါ့မယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါ ခင်လေးငယ်’

ခင်လေးငယ်တို့အိမ်ကို လမ်းဖောက်ရုံမက စားအိမ်က အိမ်အဖြစ် တစ်ဆင့်တက်လာပြီ။ ဒီအတိတ်နိမိတ်တွေက အား ဝမ်းမြောက်စေသည်။

‘ရှေ့အပတ်ထဲမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ ဖေဖေ ရန်ကုန်လာမယ်၊ မေမေလည်း ပါလာလိမ့်မယ်၊ လေးငါးရက်တော့ နေ့ဖြစ်မယ်၊ အဆင်ပြေတဲ့ တစ်ရက်လောက်တော့ မေမေတို့နဲ့ တွေ့လို့ဖြစ်မယ် မဟုတ်လား ကိုမင်းလက်ျာ’

‘တွေ့ရမှာပေါ့၊ သူတို့သားမက်လောင်းကို ယောက္ခမကြီးတွေက အကဲခတ်ချင်မှာပေါ့’

အသားယူပြီး ပြောလိုက်တော့ ခင်လေးငယ် အံတစ်ချက်

‘သူ့ကို ဘာမှမပြောရသေးဘဲနဲ့များ၊ အသားယူပြနေလို့က’

တာ

‘စ,တာပါ ခင်လေးငယ်ရယ်’

‘ခင်လေးငယ် စိတ်ဆိုးရင် တော်တော်နဲ့ ချောလို့ရတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ သတိထား’

‘ကိုယ့်မှာနည်းရှိတယ်၊ တစ်ခါတည်း ပျော့သွားအောင် အတင်းဖက်ပြီး နမ်းပစ်လိုက်မှာပေါ့’

‘သွားကွာ၊ ပြောလေကလေပဲ။ တော်ကြာ အန်တီရောက်လာလို့ ကြားသွားရင် တစ်မျိုးထင်နေမယ်’ ဒီထက်ပိုပြီး မစသင့်မှန်း သူသိသည်။

‘အန်တီဝေတို့ဆီမှာ ကြိုပြီး ခင်လေးငယ် ခွင့်တောင်းထားလိုက်၊ ရှေ့တစ်ပတ် စနေနေမှာ ကိုယ်တို့အိမ်ကို အလည်သွားဖို့အတွက်လေ။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခွင့်တောင်းမှာပါ’

ဆွေပြဲမျိုးပြ သဘောမျိုးဆိုတာ သူ့ရော ခင်လေးငယ်ကလဲ သိ၏။ သူ့စကားကို ခင်လေးငယ် မငြင်းဆို။

အန်တီဝေ ရောက်လာပြီး ခင်လေးငယ်တို့ ပြန်ဆင်းသွားကြ၏။ ခင်လေးငယ်နှင့် မကြာသောအချိန်မှာ ဘဝတစ်ခုကို ထောင်ဖြစ်တော့မည်ပဲ။

* * *

ခင်လေးငယ်တို့ပြန်သွားပြီး နေရာမှာထိုင်တာ ဖင်တတ်သေးပေ။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါ တံခါးလာခေါက်သူက ညီညီစိုးဖြစ်နေ၏။

ညီညီစိုးနှင့် ခင်လေးငယ်တို့က လွဲမှ လွဲတတ်ပေတယ်ဟု

အောက်မေ့လိုက်ရသေး၏။

‘ညီညီစိုးပါလား၊ ပေးလေ မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေ၊ ခုနလေးတင် ခင်လေးငယ် ပြန်သွားတာကွ၊ မင်းနဲ့မဆိုသလောက်လေး ကပ်လွဲသွားတာ’

ညီညီစိုးကတော့ နေခင်းကြောင်တောင်ပင် အနံ့ရနေ၏။

အဲဒါလား ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှာလည်း အရက်ပုလင်းတွေပါလား။

‘ငါ မြင်သားပဲ၊ ငါ ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးမှာ သူ လှေကားပေါ် တက်သွားတာ၊ ငါ ကားပေါ်က မဆင်းတော့ဘဲ ထိုင်စောင့်နေတာ၊ သူပြန်သွားမှ မင်းအခန်းပေါ် ငါ တက်လာတာ၊ ဒီအချိန်မှာ မင်းနဲ့အတူတူ တွဲပြီး ငါ့ကိုမြင်လို့ တွေ့လို့ မဖြစ်သေးဘူး’

သောက်ထားသောကြောင့် ညီညီစိုး ရိုတီတီဖြစ်နေတာပဲ တွေးဖြစ်၏။ ဒီပုံစံမျိုးနှင့် ခင်လေးငယ်အား ရင်မဆိုင်ချင်လို့ပဲ လွယ်လွယ်တွေးမိသည်။

‘စောသေးလို့ ငါတော့ မသောက်ဘူး ညီညီစိုး၊ မင်း သောက်ချင်ရင်တော့ ငါ ပြင်ပေးမယ်၊ စားစရာ ကြက်သားပလာတာ ရှိတယ်၊ မြည်းစရာ ကြက်ကြော်ရှိတယ်၊ ဒါတွေအားလုံး ခင်လေးငယ် လာပို့ပေးသွားတာလေ’ ‘နေပါဦး၊ မင်းတို့က ဒီအခြေအနေထိ ခရီးရောက်မကြာပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ သေချာသလောက်ရှိ
လို့ ပြောလို့ရပေမယ့် ခင်လေးငယ်ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
အဖြေကိုတော့ ငါ မရသေးပါဘူး ညီညီစိုး’

ညီညီစိုး မေးသောကြောင့် သူ့အကြောင်းတွေကိုသာ
အရင်ပြောဖြစ်၏။

‘ဒါဆိုရင်တော့ ဘာမှ နောက်မကျသေးပါဘူး၊ ဒီတော့
ကွာ ခင်လေးငယ်ဆီက အဖြေကို ဒီတစ်သက် မင်
မကြားချင်နဲ့တော့ မင်းလက်မှာ’

ညီညီစိုး ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ ဘာပြော
မှန်း မသိအောင်ဖြစ်သွား၏။ မူးလက်စနှင့်မို့ ညီညီစိုး အရင်
ဆက်သောက်၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီညီစိုး’

‘ငါ့ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတာတွေ၊ ဒီရက်တွေမှာ ငါပြော
ချင်တိုင်း ဖြစ်နေရတာတွေအတွက် တည့်တည့်ပဲ
တော့မယ်ကွာ’

ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအတွက် ညီညီစိုး အကျိုးအကြောင်းခွဲ
ပွင့်အန်ပြီဟု သူ တွေးလိုက်သည်။

‘မင်းပြောချင်နေတာတွေကို မကွယ်ဝှက်စတမ်း ခင်
ပြောချလိုက်ပါ၊ ငါ နားထောင်နေတယ် ညီညီစိုး’

‘ပြောမှာ၊ ပြောချင်လွန်းလို့ မင်းဆီရောက်အောင် ထား
တာ၊ ဒီမှာ မင်းလက်မှာ သူ့ကို လုံးဝ မေ့လိုက်
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါ့ရဲ့အချစ်ဦး ငါနဲ့နှစ်ယောက်
တည်း လူမသိ သူမသိ လက်ထပ်ဖြစ်ဖူးတဲ့ ဇင်ဇင်

ခင်လေးငယ်ဟာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေလို့ပဲ’

‘ဘာပြောလိုက်တယ် ညီညီစိုး’

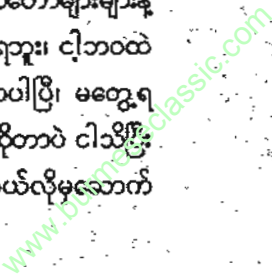
သူ့ရင်ကို လှုပ်ယမ်းပြီး တုန်လှုပ်နိုင်စွမ်းသော စကား
အတန်ကို အကာကွယ်မဲ့စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဇင်ဇင်နဲ့ ခင်လေးငယ်ဟာ တစ်ယောက်
တည်းပဲ။ ငါနဲ့ပတ်သက်ချိန်မှာရော မပတ်သက်ခင်မှာပါ
ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ ငယ်နာမည်ပဲ လူသိများခဲ့တာ။ ခင်လေး
ငယ်ဆိုတာကိုတောင် မေ့တော့တော့ဖြစ်နေခဲ့တာ’

သူက စိတ်တွေလှုပ်ရှားနေသလောက် ညီညီစိုးက တည်
လွန်းနေ၏။ ယောင်ယမ်းပြီး ညီညီစိုး ငဲ့ထားသော အရက်ခွက်
သူ ကောက်သောက်ဖြစ်၏။

‘မင်း အရမ်းမူးနေလို့ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောနေ
တာများလား ညီညီစိုး’

‘ဇင်ဇင်ပျောက်ဆုံးခဲ့တာ ကြာပြီ၊ ဒီတစ်သက် ပြန်ဆုံနိုင်
စရာ မရှိဘူးလို့ ငါထင်ထားခဲ့တာ၊ မင်းက ငါ့ကိုယ်စား
ရှာဖွေပေးခဲ့တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံး ဆုံဖြစ်တုန်းက
ရော ဒီနေ့ပါ ငါ ရှောင်နေခဲ့တာလေ၊ ငါဖြေပါသေး
တယ်၊ ဒီရက်တွေမှာ လူတွေပြောရလောက်အောင်ကိုပဲ
ငါ့ရဲ့အသည်းကို မိန်းကလေးတွေ တော်တော်များများနဲ့
ရွေးကြောဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါလိုချင်တာ မရဘူး၊ ငါ့ဘဝထဲ
ကနေ ဇင်ဇင်ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ကြာပါပြီ၊ မတွေ့ရ
မမြင်ရခင်က သတိရတယ် လွမ်းတယ်ဆိုတာပဲ ငါသိပြီး
ခံစားရတယ်။ ပြန်တွေ့ကြတော့ ငါ ဘယ်လိုမသောက်

တည်လို့မရအောင် ဖြစ်နေရတယ် မင်းလက်ျာ
 သူသောက်ဖြစ်သော သေရည်ထက် ညီညီစိုး၏ စကား
 တွေကြောင့်ပင် မူးယစ် ထိတ်လန့်ရသည်လေ။
 ကြုံမှကြုံတတ်ပြီး ဆုံဖြစ်ခဲ့လေသလားဟု ဝမ်းနည်း
 မြည်တမ်းနေဖြစ်ပြန်၏။

* * *

၃။

ညီညီစိုးစကားကို ကြားရပြီး နောက်ပိုင်းနေ့များသည်
 ညည်းကောင်း၊ ညများသည်လည်းကောင်း တုန်လှုပ်ချောက်ချား
 နေ့များ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခင်လေးငယ်ကိုမြင်လျက် ရင်မှာ မချမ်း
 နှိပ်နိုင်။ ခင်လေးငယ်၏ စကားသံများကို ကြားနေပါလျက် ငရဲ
 နေရသလို။

နိုင်ငံခြားသွားရမည့် အရေးကိစ္စသာ ရှိမနေခဲ့ရင် ဒီပတ်
 တိုက်ကနေ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း သူ ထွက်ပြေးသွားဖြစ်
 သေးချာနေ၏။

‘ဟေ့... ကိုမင်းလက်ျာ’

သူ ဘယ်လောက်တောင် အတွေးလွန်မိသည် မသိ။
 သာခဲ့သည်က ခင်လေးငယ်တို့အိမ်ကို။ သူပြောခဲ့သော စကား
 နှိုင်း ခင်လေးငယ်အားခေါ်ပြီး သူမိဘအိမ်ကို အလည်အပတ်
 ဖြစ်၏။

ခင်လေးငယ်တို့ အိမ်ရှေ့ကို တော်တော်လေး လွန်သွား

တော့မှ သူ ပြန်လျှောက်ခဲ့ရ၏။

‘အန်တီဝေတို့ သုံးယောက်စလုံး မြင်တာ၊ မင်း ဘာများ အတွေးလွန်ပြီး ဆတ်လျှောက်သွားရတာလဲ’ မလုံမလဲစိတ်ကြောင့် အားလုံး၏ မျက်နှာကို ရဲတင်း

မကြည့်ဖြစ်ဘဲ အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနားရောက်ခါနီးမှ တွေးတာများသွားပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားခဲ့တာ’

‘ကြည့်လည်း လုပ်ပါဦး၊ တော်ကြာ ငါတူမလေး မေ့လျော့ပြီး တစ်နေရာရာမှာ ထားခဲ့ပါဦးမယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ သူလက်ကို မလွတ်တမ်းမြဲမြဲတွဲထားနော် ခင်လေးငယ်’

အပျိုကြီးနှစ်ယောက်၏ အပြောင်အနောက်စကားကြော

ပင် သူ အနေခက်စွာ ရယ်မောမိပြန်၏။

သူ့ရင်မှ အပူကို ခင်လေးငယ်ရော ကျန်သူအားလုံး သိနိုင်စွမ်းမည် မထင်။

ညီညီစိုးကတော့ စကားမြားတွေ ပစ်လွတ်ပြီး သူ့နှာသားကို အငိုခိုင်းခဲ့ပြီလားမသိ။

‘ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တုန်းကလို သူငယ်ချင်းကားကို မလားဆိုပြီး ခင်လေးငယ် မျှော်နေတာ’

အတူယှဉ်လျှောက်ရင်းကပင် ခင်လေးငယ် ပြော

ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကားငှားဖို့ကို ခင်လေးငယ်ပြောမှ သတိရသည်။

ညီညီစိုးထံမှ စကားမြားတွေကို ရင်မှာမနစ်ဝင်ဖြစ်

တော့ ခင်လေးငယ်ပြောသလို သူ စိတ်ကူးထားခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဒီအခြေအနေကြီးမှာတော့ မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြီး ညီညီစိုးထံ ကားမငှားချင်တော့ပေ။

မောင်းလာသော အငှားကားတစ်စီးကို လှမ်းတားရင်း သူ ပြောလိုက်ရ၏။

‘ပထမတော့ သွားယူမလို့ပဲ၊ အလုပ်ရှုပ်နေတာနဲ့ မယူဖြစ်တာ၊ တက္ကစီပဲ ငှားသွားကြတာပေါ့’

အငှားကားစီးလို့ရလို့ ခင်လေးငယ် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာကို သူသိသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ခင်လေးငယ်က သူ့ကို ဆဝန်သလိုလို အသိပေးစကားပြော၏။

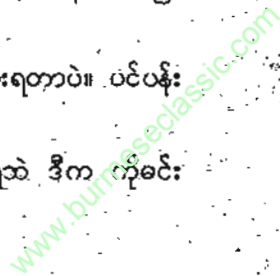
‘နိုင်ငံခြားသွားဖို့အတွက် စိတ်ရောလူပါ အရမ်းအပင်ပန်းခံလို့လား မသိဘူး၊ သွားခါနီးလာလေ ကိုမင်းလက်ျာရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်က ပိုသိသာလာတယ်။ နားနားနေနေ နေပါဦးလား၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ မျက်နှာတွေလည်း ချောင်ကျသွားတယ်’

နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြိုးစားလုံးပမ်းရသည်က ပြဿနာမရှိ။ သူ့ကို စိတ်ရုက္ခပေးခဲ့သော ညီညီစိုး၏စကားများက နှိပ်စက်လွန်းတာဖြစ်သည်။

ချစ်သူ၏အကြင်နာစကားအတွက်တော့ ဟန်ဆောင်ပြီး ဘွဲ့ပြန်ဖြစ်သည်။

‘မမလေး ထဘီဖိုးအတွက် ကြိုးစားရတာပဲ။ ပင်ပန်းတယ်လို့ သဘောမထားပါဘူး’

‘တော်ကြာ မမလေး ထဘီမဝတ်ရဘဲ ဒီက ကိုမင်း

လက်ျာကို ကြားထဲက ဘုန်းကြီးစားသွားပါဦးမယ်
အပြောင်အပျက်စကားကြောင့် ဟန်ဆောင်ရယ်လိုက်
သော်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့နိုင်။ ဇင်ဇင်နှင့် ခင်လေးငယ်ဟာ
တစ်ယောက်တည်းလား။ ညီညီစိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသလားဟု
ရင်ထဲမှာ မေးဖြစ်ပေမယ့် နှုတ်မှမထွက်ပြန်ပါလေ။

‘မေမေတို့က ထမင်းဟင်းတွေချက်ပြီး စောင့်နေမှာ၊ အိမ်
မှာပဲ ထမင်းစားရအောင်နော် ခင်လေးငယ်’

အပြုံးနှင့်အတူ သဘောတူကြောင်းကို ခင်လေးငယ်
ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

ခင်လေးငယ်ကို အသေအချာ စေ့စေ့မကြည့်ရဲတော့တာ
သူ့ကိုယ်သူ အသိဆုံးပဲလေ။

* * *

‘ကိုမင်းလက်ျာ’

‘ဘာလဲ ခင်လေးငယ်’

ဇင်ဇင်ဆိုတာ ညီညီစိုးနှင့်ပတ်သက်သော အတိတ်ဘဝ
က နာမည်ပေပဲ။ ဇင်ဇင်ဟာ သူ့ခင်လေးငယ်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဟု
မရဲစာရဲ တွေးမိ၏။

‘ခင်လေးငယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ပါဦး ကိုမင်း
လက်ျာရဲ့’

ချွဲပြသောစကား၊ နွဲ့ဟန်ပါသော အမူအရာကြောင့်ပင်
ခင်လေးငယ် ခိုင်းစေသလို စေ့စပ်သေချာစွာ ကြည့်မိ၏။

ခင်လေးငယ်၏မျက်နှာသည် မရွှပ်ထွေး၊ မျက်စိနောက်

အရိုး၊ ဆံစများကို စုစည်းထားပုံကပင် ရင်ကို ဒေးချမ်းစေ၏။
သူကတော့ ဒါပဲမြင်၏။ တခြား ထူးထူးခြားခြား မတွေ့

‘လှပါတယ်၊ ဣန္ဒြေရတဲ့ ခင်လေးငယ်ကို အိမ်ကလူတွေ
မြင်တာနဲ့ သဘောကျသွားမှာပါ’

‘ဘာလဲ မသိဘူး၊ လူကိုလည်း သေသေချာချာကြည့်
သေးတယ်၊ ကိုမင်းလက်ျာရဲ့ မှတ်ဉာဏ်တွေ၊ အဲဒီ
လောက်ပဲ ထုံထိုင်းသွားပြီလား၊ ဒီနံ့သာရောင် ဝတ်စုံ
လေးကို တကယ်ပဲ မမှတ်မိတော့ဘူးလား ကိုမင်း
လက်ျာ’

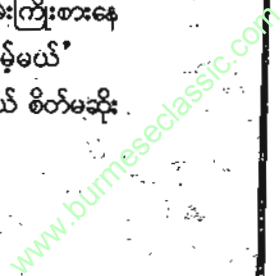
ဝေဒနာအသိကြောင့် အာရုံတို့မရွှင်ပျံ၊ ခင်လေးငယ်ပြော
တာမှ သူ သတိရဖြစ်တော့၏။

သူ ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့် ခင်လေးငယ် မျက်နှာညှိလေပြီ။

‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီနံ့သာရောင် ရင်ဖုံးအင်္ကျီရယ်၊ ထဘီရယ်
က ကိုယ်တို့စတွေ့ဖြစ်တဲ့နေ့က ခင်လေးငယ် ဝတ်ခဲ့တာ
ပဲ၊ ကျေနပ်ပါတယ် ခင်လေးငယ်ရယ်။ ကိုယ်လေ သတိ
လက်မဲ့ ဖြစ်သွားတာပါ။ ခင်လေးငယ်ကို အလေးမထား
တာ မဟုတ်ပါဘူး’

‘အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့၊ ဦးနှောက်ကို နားနားနေနေ
ခိုင်းပါလို့၊ အားလုံး သေချာနေတာကို အရမ်းကြိုးစားနေ
တော့တာပဲ၊ ဒီတိုင်းဆို ကျန်းမာရေးထိလိမ့်မယ်’

‘ကိုယ် အမှတ်မဲ့ဖြစ်သွားတာကို ခင်လေးငယ် စိတ်မဆိုး
ဘူးနော်’

ညှိနေတာက ဟန်ဆောင်ရုံသာ။ အပြုံးတို့နှင့်အတူ လေးငယ် ရွှင်ပျလာ၏။

ရင်မှအပူကို ခင်လေးငယ် သိစေချင်လိုက်တာလေ။

‘ကိုမင်းလက်ကိုင်ကြည့်ပြီး အကြာကြီး စိတ်မကောင်း

ရက်လို့ သိလား။ နောက်ဆိုရင်တော့ မရဘူးနော်၊

လေးငယ်က တကယ် မှတ်မှတ်ရရနဲ့ ဒီနေ့မျိုးမှာ ဒီထ

စုံလေးကို တမင် ရွေးဝတ်လာခဲ့ရတာ’

အချွဲအနှံ့တို့ကြောင့် အားလုံးကို ခေတ္တမေ့ထားရပြန်

သူတို့အိမ်ရှေ့သို့ ကားပျော်သည်နှင့် တစ်အိမ်သား

ဆီးကြိုကြ၏။

‘မမခင်လေးငယ်က ကိုကိုပြောထားတာထက်တော့

ပိုပြီး ကျက်သရေရှိနေသေးတယ်’

ခင်လေးငယ်ကိုကြည့်ပြီး ကျန်သူများက စိတ်ထဲမှာ

နပ်နေကြသော်လည်း ညီမလေးကတော့ ဟန်မဆောင်ဘဲချီးမွမ်း

ပွင့်လိုက်၏။

‘သားတို့ သမီးတို့ ခဏနေကြဦး။ ပြီးရင် မိသားစုတစ်

တည်း ဝိုင်းပြီး စားလိုက်ကြတာပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒါ ငါ့သားမင်းလက်ကိုင်အတွက် ဝတ်

ပြုတဲ့ မင်္ဂလာထမင်းဝိုင်းပဲ’

ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က ပီတိဖြစ်နေကြ၏။

သူမိသားစုကြားမှာ ခင်လေးငယ် အနေမကျ ခဲ့ပေ။

ညီညီစိုး၏ စကားမြားတွေသာရင်မှာ မစူးနှစ်ခွဲရင်

ထက်ပိုပြီး ပျော်စရာကောင်းမှာ သေချာ၏။

သည်။

‘ညီမလေးနဲ့ ညီလေးက ဘယ်သူ့ အသက်ကြီးလဲ’

အစ်ကိုကြီးက မေး၏။ အစ်ကိုကြီးမိန်းမက ဝင်ဟန်လိုက်

‘အို... ရှင်ကလည်း၊ ဘာတွေမေးမှန်း မသိဘူး’

‘ရပါတယ် အစ်မ၊ ခင်လေးငယ်ထက် ကိုမင်းလက်က

က တစ်နှစ်ပဲ ကြီးတာပါ’

သူမိသားစု အားလုံးက ခင်လေးငယ်ကို သဘောကျ

တာ အဆန်းတော့ မဟုတ်ပေ။

မင်းတို့နှစ်ယောက်က တကယ်ကို နေနဲ့လ ရွှေနှံမြဲပဲ၊

ကျွေးသွားနောက်လိုက်လည်း တကယ်ညီတယ်ဟု အစ်ကိုကြီးက

ပြောင်ချီးမွမ်းသေး၏။

သူ့ရင်ထဲက အပူကိုတော့ ဘယ်သူမှ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

ကျွေးလျှောက် ဘာတွေဆက်ပြစ်မည်ဆိုတာလည်း သူ မစဉ်းစား

တတ်တော့ပေ။

သူ ရင်ကွဲကိန်းကြံဖို့ ခင်လေးငယ်နှင့် ဆုံခဲ့ခြင်းလားဟု

ခမ်းနည်းမိပြန်၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

၄။

အလုပ်တွေ လုပ်နေရသော်လည်း သူ့စိတ်တွေ အစိုးမရ
ခင်လေးငယ်နှင့် တွေ့နေမြင်နေရသော်လည်း မငြိမ်းချမ်း။ ထင်မှတ်
မထားသော စိတ်ဆင်းရဲစရာ စကားများကို ပြောဆိုပြီး အရင်လို
ပဲ ညီညီစိုးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားပြန်၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖုန်းဆက်ဖို့ မကြိုးစားသလို၊ ညီညီ
စိုးကလည်း သူ့ထံသို့ ဖုန်းမဆက်။

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ညီညီစိုးစကားတွေကိုပါ အကြွင်းမဲ့
ယုံဖို့ခက်နေပြန်၏။

ညီညီစိုးက ပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီး ဒီအတိုင်း ထားရစ်
ခဲ့သည်။ ညီညီစိုးနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း စကားပြောရအောင်
သူ့ကိုယ်တိုင် သွားဖြစ်တော့၏။

‘ငါထင်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရဘဲ
လူကိုယ်တိုင် ငါ့ဆီ ရောက်လာမယ်ဆိုတာကို ကြိုသိနေ
ဖြစ်တယ် မင်းလက်ျာ’

ညီညီစိုး စကားကြောင့်ပင် ဒေါသ ထောင်းခဲနဲ့ ဖြစ်သွား
ရသေး၏။ ညီညီစိုးနှင့် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းလာတာ ကြာပြီ၊
စကားလေးတစ်ခွန်းကြောင့်တော့ ဒီလိုဒေါသမဖြစ်ဘူးခဲပေ။ ရည်း
စားလူလု အူနုကျွဲခတ်သလိုဆိုသော စကားအတိုင်း မဖြစ်စေဖို့
သူ ဆင်ခြင်လိုက်ရ၏။

ညီညီစိုးဆီသို့ သူ ရောက်သွားချိန်မှာ မှောင်နေပြီ။

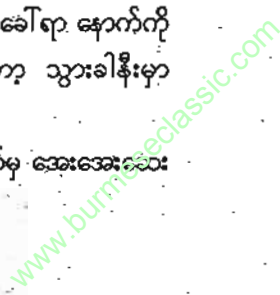
‘ငါ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်လွန်းလို့ ထွက်လာခဲ့တာပဲ
ညီညီစိုး၊ မင်း အပြင်သွားစရာရှိလို့လား’
သူတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေကို သိသိဆွေက ရိပ်စားမိ
မှာ မဟုတ်ပေ။

‘အိမ်မှာ ညရောနေပါ ဖင်ပူအောင်နေတာ မဟုတ်ဘူး
ကိုမင်းလက်ျာ၊ အခုလိုထွက်ပြီးရင် မနက်လင်းခါနီးမှ
ပြန်ရင် ပြန်ရောက်လာတတ်တာ’
သိသိဆွေဝင်ပြောသော စကားကို မင်းမင်းစိုးက ဂရု
မခိုက်ပေ။

‘ငါသွားမယ့်နေရာကို မင်းလိုက်ခဲ့လို့ ရတယ်၊ ဟိုရောက်
မှ မင်းနဲ့ငါ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊
မဟုတ်ဘူးလား’

သူက စကားပြောချင်နေသူဖို့ ညီညီစိုးခေါ်ရာ နောက်ကို
ဆိုက်သွားရုံသာ ရှိတော့၏။ သိသိဆွေကိုတော့ သွားခါနီးမှာ
သူ နှုတ်ဆက်ဖြစ်သည်။

‘သွားလိုက်ဦးမယ် သိသိဆွေ၊ နောက်မှ အေးအေးဆေး
ဆေး တွေ့ကြတာပေါ့’

‘သိသိဆွေဆီကို နိုင်ငံခြားမသွားခင် တစ်ခေါက်လောက် တော့ မဖြစ်ဖြစ်အောင် လာခဲ့ဦးနော်’
ညီညီစိုးနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသိကလည်း သူနှင့်စကား တွေ ပြောချင်နေမှာ သေချာ၏။ ဒီအရုပ်ကို သူကရှင်းပေးဖို့ သိသိ ဆွေအား သူ ကတိပေးဖူး၏။

တကယ်တမ်းမှာတော့ ဒီအရုပ်ထဲမှာ သူပါ ပါဝင်ပတ် သက်နေရတာကိုတော့ သိသိဆွေ သိနိုင်မည် မထင်ပေ။

‘ငါ အခုလို ဖြစ်နေပျက်နေတဲ့ကိစ္စအတွက် ငါ့မိန်းမက မင်းကို အားကိုးတကြီးနဲ့ အကူအညီတောင်းတယ် ဟုတ် လား’

‘ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ညီညီစိုး’
သူ့လေသံက မပျော့ပြောင်းဘဲ မာဆတ်နေသည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ မင်းလက်ျာ၊ အမြဲတမ်း သူများ နားဝင်ချိုအောင် ပြောတတ်ဆိုတတ်တဲ့ သူက ကား စပါယ်ယာ လေသံဖမ်းဖြစ်နေပါလား’

‘အချစ်နဲ့စစ်မှာ တရားတာတွေ မတရားတာတွေ မှာ ဘူး ညီညီစိုး၊ ဒါပေမဲ့ ငါကတော့ မင်းလောက်တော့ တရားလက်မဲ့ မဆင်မခြင်လုပ်မယ့် လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ညီညီစိုး’

ကားမောင်းနေရင်းကပင် သူ့စကားကြောင့် အားပါးတား ညီညီစိုး ရယ်မော၏။ သူ့စိတ်၊ သူ့ဒေါသကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ချုပ်တည်းထားဖြစ်ခဲ့၏။

‘ဘာလဲ မင်းက ငါ့ကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်လို့

သဘောထားလိုက်ပြီပေါ့၊ မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစား နော် မင်းလက်ျာ၊ ဒီပွဲမှာ မင်းက ဇင်ဇင်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဒုတိယလူနော်’

ညီညီစိုးပြောလိုက်သော် စကားက သူ့အရိုက်ကို တည့် တည့်ထိသွားတော့သည်။ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်လောက်အောင် သူ ငြိမ်ကျသွားမိ၏။

‘ငါ့ကိုယ်ငါရော မင်းကိုပါ သနားနေဖြစ်တယ်၊ ငါခေါ် တဲ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပါ၊ မိန်းမဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာကို တော့ မင်းသိအောင်လုပ်ကြည့်ပါ၊ ပြီးမှ မင်းနဲ့ငါ အေး အေးဆေးဆေး ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပေါ့ မင်းလက်ျာ’ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့မဟုတ် အရက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် သို့မဟုတ် ခေါ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားလိုက်သည်။

တကယ်တမ်းကားရပ်လိုက်တော့ သူ ကြားဖူးနားဝင် ချိုနေ သော ဒီနေ့ ဒီအချိန်အခါမှာ ခေတ်စားနေသော K.T.V ဖြစ်နေ၏။

* * *

ကာရာအိုကေဆိုရင်း အပန်းဖြေသောနည်းကို သူ မကြုံ ပေ။ သီချင်းလည်း ဟုတ်တိပတ်တိ ကျကျနန ဆိုးဖုသူလည်း မဟုတ်။

‘K.T.V ဟာ ငါတို့လို အသည်းကွဲချင်ချင်ဖြစ်နေတဲ့ သူတွေအတွက်ရော၊ ခံစားမှုအသစ်တွေကို ပြန်လည်နိုးထ စေချင်တဲ့ လူတွေအတွက် အိပ်မက်ကမ္ဘာတစ်ခုပါ၊ မကြာ ခင် မင်း တွေ့ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ မိန်းမဆိုတဲ့ အရပ်လေး

www.burmeseclassic.com

တွေနဲ့ မင်းရှေ့မှာ ဆက်ဆံပြမယ်၊ အချိန်တော့ နည်းနည်း
ပေးကွာ၊ ပြီးမှ ငါတို့ကိစ္စ ဆက်ဆွေးနွေးကြတာပဲ
ငါ့ကိုတော့ သည်းခံပြီး အချိန်နည်းနည်းပေးပါ။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ငါကလည်း မင်းဆီလာကတည်းက
ညလုံးပေါက်ရင် ပေါက်သွားတော့ဆိုပြီး စဉ်းစားထား
သားပဲ’

ဟိုတယ်တစ်ခု၏အခန်းကိုတွေ့ကို K.T.V Room အဖြစ်
ပြောင်းလဲထားခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ရောက်ပြီး စားစရာ သောက်စရာ
တွေ လာချပေးရင်း လင်းနေသောမီးများကို မှိန်ထားလိုက်စား

တစ်ခန်းလုံးမှာ T.V စခရင် အလင်းရောင်သာရှိနေ
ညီညီစိုးစိုးက ဝိတ်တာကောင်လေးကို ဘာတွေကပ်ပြောသည်
ဖွင့်ထားသော သီချင်းသံကြောင့် သူ ကောင်းစွာ မကြားရ

‘တော်ပြီ ညီညီစိုး၊ အချိန်လည်း မနည်းတော့ဘူး၊ မင်း
ငါ စကားပြောစရာရှိသေးတယ်’

‘အိုကေ ဒီကနေ့ခွာပြီး တစ်နေရာရာမှာ စကားပြော
တာပေါ့’

သူ့စကားကိုတော့ ညီညီစိုး နားထောင်သေးသည်။
သူ့ရော၊ ညီညီစိုးပါ အနည်းငယ် မူးဝေနေပြီ။

* * *

၅။

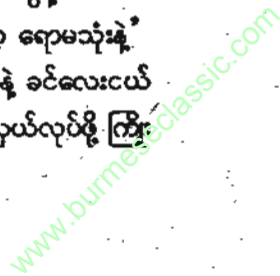
သောက်စရာ စားစရာတွေတင်ပြီး လူရှင်းသောရန်ကုန်
မြို့ဆိပ်သို့ မောင်းခဲ့ကြသည်။ တကယ်တော့ အချိန်ကလည်း
ညနီးခေါင်နားကပ်နေသောကြောင့် ရန်ကုန်မြို့လယ်ခေါင်မှာပင်
အရှင်း လူပြတ်နေပြီဖြစ်၏။

မြစ်ဆိပ်ဖောက်တားသို့ရောက်အောင် ဆင်းထိုင်ကြသည်။
အေးစိန်သော လေသည် မြစ်ရေပြင်ကို ဖြတ်တိုက်၍လာ
နေသည်။

‘မိန်းမဆိုတာ သိပ်တော့ အထူးအဆန်း မဟုတ်ဘူး
မင်းလက်ျာ၊ မင်းအမြင်ပါပဲ၊ သူတို့ရဲ့စရိုက်က...’

‘တော်တော့ ညီညီစိုး၊ မဆီမဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ ဆက်စပ်
ပြီး မိန်းမဆိုတဲ့ စကားလုံးကြီးတို့တော့ ရောမသုံးနဲ့’

‘မင်းလည်း မင်းရဲ့ဂုဏ်တွေ အချစ်တွေနဲ့ ခင်လေးငယ်
ဆီမှာ လိုချင်တာတွေအတွက် အလဲအလှယ်လုပ်ဖို့ ကြိုး
စားနေတာ မဟုတ်လား မင်းလက်ျာ’

ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ခြင်းနှင့် သေးသိမ်ခြင်း၊ ခဏပျော်ရွှင်မှုနှင့် ထာဝရခိုင်မြဲမှုများကိုတော့ ညီညီစိုး ထည့်မတွက်တော့ပေ။
‘ငါမေးပါဦးမယ် ညီညီစိုး’

‘မေးစမ်းပါ’

‘မင်း သိသိဆွေကိုရော ဘယ်လိုပြောမလဲ’

ခင်လေးငယ်ကို မမေးခင်မှာ သိသိဆွေအား အမှတ်ရပြုမေးဖြစ်သည်။

ညီညီစိုးစကားတွေကို သိသိဆွေသာ ကြားရင်တော့ ရင်ကျိုးမှာ သေချာ၏။

‘သိသိဆွေကိုလား၊ ငါ့မာမိအတွက်ရယ်၊ ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းအတွက်ရယ်တွေကြောင့် အလဲအလှယ် လုပ်ခဲ့တာပဲ။ ငါ သိသိဆွေကို တကယ်ချစ်ပြီးမှ လက်ထပ်ခဲ့တာမဟုတ်ဘဲ၊ ငါ အရေးအမှူးဖြစ်အောင် ဒီနေ့အထိ ချစ်နေတာက ဇင်ဇင်ပဲ’

သူမေးချင်သော မေးခွန်းအတွက် ညီညီစိုးကပင် ကြိုနိမိတ်ပြုလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ခင်လေးငယ်လို့ခေါ်တဲ့ အဲဒီဇင်ဇင်နဲ့ ပတ်သက်လို့ရော မင်း ဘာပြောမလဲ’

အရင်မေးခွန်းတွေတုန်းကလိုတော့ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ချက်ချင်းကြီး အဖြေမပေးနိုင်။

မြစ်ပြင်ကို ကြည့်ရင်းက သက်ပြင်းမော မှုတ်ထုတ်ပြီးမှ...

‘ဟိုတုန်းကတော့ ချစ်ခြင်းတွေ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ အလဲ

လွယ်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဇင်ဇင်နဲ့ ဝေးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီအချိန်ကစလို့ ဒီနေ့အထိ ငါ့ဘဝမှာ အရာရာပြည့်စုံခဲ့တယ်၊ ဇင်ဇင်ကို မမြင်မတွေ့ရတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ငါ သူ့ကို တဖြည်းဖြည်း မေ့သွားခဲ့မယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်၊ အခုလို ပြန်တွေ့ရတော့ ငါနေလို့ မရတော့ဘူး’
ဇင်ဇင်နဲ့ ခင်လေးငယ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ဖို့များ

နေ၏။

ခင်လေးငယ်က ဒီအဖြစ်တွေကို ကွယ်ဝှက်ထားမည်အား၊ ဖွင့်ပြောလာမည်လားဟု ကွဲပြားစွာ မသိရသေးပေ။

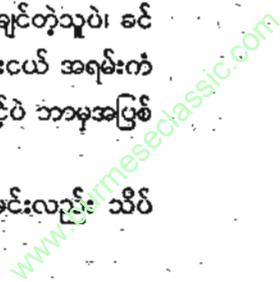
ညီညီစိုး ကြားထဲက ဝင်လာသောအခါမှ ခင်လေးငယ်အပေါ် စဉ်းစားစရာတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တိုးတိုးလာရသည်။

‘ကောင်းပြီ၊ တစ်ချိန်က မင်းတို့ဖြစ်ခဲ့တာတွေက ပြည်ဖုံးကားချလို့ တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ တစ်က ပြန်စမယ်ပဲဆိုပါစို့။ မင်းအနေနဲ့ ခင်လေးငယ်ကို ဘာနဲ့ အလဲအလှယ် လုပ်မလဲ ပြော...’

‘မင်းလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အချစ်တွေ သံယောဇဉ်တွေ၊ ပြီးတော့ မိန်းမတွေ မက်မောတဲ့ အရာတွေနဲ့ပေါ့’

‘မင်းက စီးပွားရေးသမားပဲ၊ အချစ်ကို အလဲအလှယ် သဘောထားပြီး သေးသိမ်အောင် လုပ်ချင်တဲ့သူပဲ၊ ခင်လေးငယ်နဲ့ မပေါင်းဖြစ်ခဲ့တာ။ ခင်လေးငယ် အရမ်းကဲကောင်းခဲ့တယ်.. အခုဆိုရင် မင်းကြောင့်ပဲ ဘာမှအဖြစ် မရှိတဲ့ သိသိဆွေ ခံစားနေရပြီ’

‘ဘာမှမပြောနဲ့ မင်းလက်ျာ၊ မင်းကို မင်းလည်း သိပ်

အထင်ကြီးမနေနဲ့၊ မင်းနဲ့ ငါ နှစ်ယောက်တွဲပြီး ဇင်ဇင်
ကို တွေ့ရုံကြုံရဲလား
ညီညီစိုး၏ စိန်ခေါ်မှုကြောင့်ပင် သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။
ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာတော့ သူနှင့် ညီညီစိုးတို့ ပတ်သက်
ဆက်စပ်နေတာကို ခင်လေးငယ်အား မသိစေချင်ပေ။

‘စောပါသေးတယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်တော့ သိလာရမယ်
တွေ့လာရမှာပါ ညီညီစိုး’

‘ဇင်ဇင်ကိုလည်း မင်းက သိပ်အထင်ကြီးနေလား၊ ကျွန်
ဟာ ဟိုတစ်ချိန် အသိနုစဉ်တုန်းက ယောက်ျားတစ်
ယောက်နဲ့ အတူပေါင်းဖို့ လိုက်ပြေးဖူးပါတယ်လို့ ဖွင့်ဟ
လာမှာတဲ့လား၊ ဇင်ဇင်ဟာ ဒီကိစ္စကို ဖုံးကွယ်ချင်လို့
မင်းကို မပြောရဲတာပေါ့’

ညီညီစိုး ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူ တွေ့သွား
ရသည်။ ညီညီစိုးက မူးပြီးလျှောက်ပြောသည်။ အနိုင်ရချင်စိတ်
ဖြင့် ပြောလိုက်သည်ပဲထားဦး။ ဒီအချက်က သူ့အတွက် အတော်
လေး စဉ်းစားရမည့်အချက်ဖြစ်နေ၏။

ခင်လေးငယ်ကိုယ်တိုင်က ညီညီစိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့သော
ကိစ္စများကို ဖွင့်ပြောလာရင် ကောင်းမှာပဲဟု ရူးသွပ်စွာ မျှော်လင့်
မိသည်။

‘မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါ၊ ဇင်ဇင်ဆီက အဖြေကိုလည်း
ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါနဲ့ ဇင်ဇင်တို့ရဲ့ နောက်ကြောင်း
ကိုလည်း မင်းသိနေပြီပဲ။ ဇင်ဇင်အချစ်ကို မင်းထက်နှုန်
ပေါင်းများစွာစောပြီး ရခဲ့တာနော်၊ စိတ်ရောလူပါ အလွန်’

သန့်စင် မွန်မြတ်တဲ့အရွယ်မှာ ရခဲ့တဲ့ အချစ်ဦးနော်’
သူ့ကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းနေပြီ။

ဒါဆို ခင်လေးငယ်အား ပြန်လည်ရယူချင်သည့် သဘော
ပေါ့။

‘မင်း ရူးနေလား၊ မင်းနဲ့ ခင်လေးငယ်က တွဲစပ်လို့မရ
တဲ့ ဘဝတွေဖြစ်နေပြီ။ မင်းသာ ခင်လေးငယ်ကို အရှက်
မရှိ တမ်းတမက်မောနေတာ’

‘ငါ မရူးဘူး၊ ငါက လိုချင်လို့ ပြန်တောင်းတာကို
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမှာက ဇင်ဇင်ပဲ၊ ဇင်ဇင် ကျေနပ်တယ်၊
လက်ခံတယ်ဆိုရင် ဘာကိုမဆို မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ယူ
လို့ရတယ်’

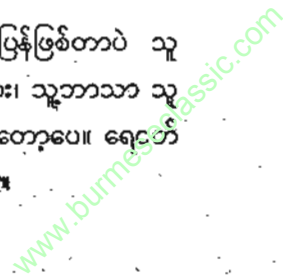
ညီညီစိုးက စီးပွားရေးသမား။ ပြီးတော့ ခင်လေးငယ်
အား တကယ်ရအောင် ပြန်ယူပြမည့်သဘောရှိနေ၏။

ညီညီစိုးနှင့် အစစ အရာရာမှာ မယှဉ်ရဲ၊ အချစ်ကိုပဲ
ယှဉ်ကြည့်လိုက်ပါဦး။

သူဟာ ခင်လေးငယ်အတွက် ဒုတိယလူ ဖြစ်နေပါပြီ
တာ။

ညနစ်နာရီကျော်လောက်မှာ အခန်းပြန်ဖြစ်တာပဲ သူ
တတ်မိ၏။ ညီညီစိုးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ခြင်းလား၊ သူ့ဘာသာ သူ
ပြန်တာလားဆိုတာကိုတောင် စဉ်းစားလို့ မရတော့ပေ။ ရေငတ်
သွန်းခြင်းကြောင့် အိပ်ရာမှ နှိုးလာခြင်းဖြစ်၏။

ရေသောက်ရင်းကပင် ညတုန်းက အရှိန်က မပြယ်ခင်
သေးပေ။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်မဝင်ဖြန်
တော့ပေ။

‘ညတုန်းက ဘယ်တွေလျှောက်သွားနေတာလဲ’
တံခါးအဖွင့်မှာပင် မျက်နှာကိုဖြစ်ပြီး ခင်လေးငယ်၏
စကားသံကို သူ ကြားလိုက်ရ၏။

‘ကိုယ့်သူငယ်ချင်းနဲ့ စကားတွေ အများကြီးပြောရင်
ညအတော်နက်သွားတယ်’

‘ညဆယ့်နှစ်နာရီ ထိုးတော့ ဖုန်းခေါ်နေသေးတယ်
မကိုင်တာနဲ့ အခုဝင်လာတာ’

‘အထဲဝင်ဦးလေ၊ ကိုယ် မျက်နှာသစ်လိုက်ဦးမယ်’
ခင်လေးငယ်လက်ထဲမှ ဈေးခြင်းကို သူ လှမ်းယူရန်
ပြင်ရင်းက ပြောလိုက်သည်။ အရေးထဲမှာ အရာပေါ်ပြီး ဝမ်းက
ရစ်နာနေသေး၏။

‘မဝင်တော့ဘူး ကိုမင်းလက်ျာ၊ မနေ့က မေမေတို့ရောထဲ
လာကြတယ်’

‘ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဖေဖေ မအားဘူး၊ မနက်ဖြန်
ညနေစာကို အိမ်မှာလာစားရင်း ဖေဖေတို့နဲ့တွေ့ရအောင်
လာပြီး အသိဝေးတာ’

သူကလည်း ခင်လေးငယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ပေမယ့် သံဖန်
သံတံခါးကိုတော့ မဖွင့်ပေးဖြစ်ခဲ့။ ဒါမှလည်း သူ့ထံမှ အနံ့အသံ

ချိုးတွေကို ခင်လေးငယ် မခံစားရမှာလေ။

‘တွေ့ရမှာပေါ့ ခင်လေးငယ်’

‘မနေ့ကလို မိုးမချုပ်စေနဲ့ဦးနော်’

မိဘတွေနှင့် ပေးတွေ့ပေးဖို့ အရေးကို ခင်လေးငယ်က
ထားလွန်းနေ၏။ အတိမ်းအစောင်း အမှားယွင်းမဖြစ်စေဖို့
ခင်လေးငယ် သတိပေး၏။

‘မနက်ဖြန်ဆို အလုပ်ကလည်း ခွင့်ရနေပြီပဲ။ ကိုယ်
ဘက်မှ သွားစရာမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ ခင်လေးငယ် ကျောင်း
မတက်ဘူးလား’

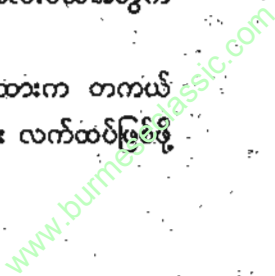
‘ဒီနေ့ရော၊ မနက်ဖြန်ရော ခင်လေးငယ်ကျောင်းတက်
ဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး ကိုမင်းလက်ျာ၊ ခင်လေးငယ်
ပြန်တော့မယ်’

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်ပြီး ခင်လေးငယ် ပြန်သွား၏။
စဉ်းစားရင်းကပင် သူ့အဖြစ်ကို သူ အားမရခြင်းများစွာဖြင့်
ဝမ်းနည်းဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ညီညီစိုးနှင့် ခင်လေးငယ်တို့သည် ငယ်ပေါင်း
အချစ်ဦးသူတွေ၊ ညီညီစိုးနောက်ကိုပင် တစ်နေ့တာနီးပါးမျှ ခင်
လေးငယ် ခိုးရာလိုက်ပြေးဖူး၏။

အခုအချိန်မှာတော့ သူသည် ခင်လေးငယ်အတွက်
ဒုတိယလူဖြစ်နေပြီ။

သူနှင့် ခင်လေးငယ်တို့၏ အနေအထားက တကယ်
ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ချစ်သူအဖြစ်မှနေပြီး လက်ထပ်ဖြစ်ဖို့
အထိ ဖြစ်နေ၏။

ဒီအခြေအနေရောက်နေတာကိုတောင်မှ အတိတ်က ဧက
ကြောင်းကို ခင်လေးငယ် ထိန်ချန်ထားရစ်သည်လေ။

* * *

၆။

ညနေစောင်းမှာ ခင်လေးငယ်မိဘတွေနှင့် တွေ့ဖြစ်သည်။
ညီညီစိုးနှင့် စကားတွေသာ မပြောဖြစ်ပါက ညီညီစိုးသာ ခင်
လေးငယ်နှင့် မပတ်သက်ခဲ့ပါက အခြေအနေအားလုံးဟာ သူ
အတွက် ဝမ်းသာစရာတွေပင်။

နေ့လယ် ထမင်းစားခါနီးမှာပင် သူ့အခန်းသို့ ခင်လေး
ငယ် တစ်ခေါက် ရောက်လာသည်။

‘ဘာတွေများ ဒုက္ခခံပြီး ယူလာရပြန်တာလဲ ခင်လေး
ငယ်’

စားခါနီး သောက်ခါနီးမှာကပ်ပြီး စားစရာတွေယူလာ
၏။ ခင်လေးငယ်ကတော့ ခါတိုင်းနယ် ပြုလေ့ပြုထအတိုင်းပင်
သူ့ကို ဂရုစိုက်နေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ခင်လေးငယ်၏ အယုအယများနှင့်
သံယောဇဉ်များကို မလိုချင်တာလားဟု ဧဝေဧဝါ မကွဲပြား။

‘မေမေက ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မှာ ခင်လေးငယ် ကြိုက်တတ်တဲ့ နန်းကြီးသုပ် လုပ်ကျွေးတာလေ၊ ကိုမောင်လက်ျာစားဖို့ လာပို့ပေးတာ၊ ထမင်းမစားရသေးဘူး မဟုတ်လား’

‘စာဖတ်နေတာနဲ့ပဲ ထမင်းတောင် မချက်ဖြစ်ဘူး၊ မီးဖိုချောင်နေတာလည်းပါတယ်၊ ခဏနေရင် အပြင်မှာထွက်စားစဉ်းစားနေတုန်း ခင်လေးငယ် ရောက်လာတာ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ကိုမင်းလက်ျာစားဖို့ ခင်လေးငယ် ကြိုက်မယ်နော်’

သူက တစ်ယောက်တည်းသမားမို့ မီးဖိုချောင်ပစ္စည်းတွေ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေက တစ်ယောက်စာသာရှိ၏။

ရှိသမျှတွေနှင့်ပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ဖြစ်အောင် ခင်လေးငယ် ပြင်ပေးသည်။

ခင်လေးငယ် ရောက်နေသည်မို့ သစ်သားတံခါးကို မပိတ်ဘဲ သံပန်းတံခါးကိုသာ ပိတ်ထားဖြစ်သည်။

‘ခင်လေးငယ်ပါ အတူတူ ဝင်စားပါလား’

နန်းကြီးသုပ်၏ အပြင်အဆင်၊ ဟင်းချို၏ အနံ့တွေကြောင့် ဝင် သွားရည်ယိုချင်လာ၏။

‘ခင်လေးငယ်က အိမ်မှာ တစ်ဝကြီးစားခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုမောင်လက်ျာစားတာကို အနားကနေ ထိုင်ကြည့်ပေးမယ်လေ၊ အတူတူ လက်ဆုံစားသလိုပဲပေါ့’

ချစ်စရာကောင်းသော ခင်လေးငယ်က တီတီတာထဲ ပြောတတ်လွန်းသူ။ ဒီလို အချွဲအနွဲ့တွေကြောင့်ပင် ညီညီစိုးစိုး

ယောက် မမေ့နိုင်တာဖြစ်မည်ပဲ။

‘စကားမစပ် ပြောရဦးမယ်’

‘ဘာများလဲ ကိုမင်းလက်ျာ’

ညီညီစိုးစိုးနှင့် ပတ်သက်ခဲ့တာကို သူမေးလည်း မေးချင်သည်။ မေးလည်း မမေးဝံ့ပေ။

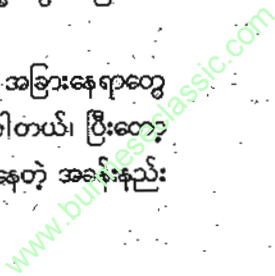
‘တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ် နိုင်ငံခြားသွားပြီး ပြန်လာ ဖြစ်ရင် ဒီအခန်းကို သူငယ်ချင်းလက်ထဲ ပြန်အပ်မလားလို့၊ အဆင်ပြေရင်တော့ အခန်းတစ်ခန်းလောက် ဝယ် မလားလို့ စိတ်ကူးတယ်’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အိမ်ရှင်သူငယ်ချင်းက ဆက်မထားချင် လို့လား’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ပိုက်ဆံရှိလို့ ဝယ်နိုင်ရင်တောင် ဒီအခန်းကို လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့နဲ့ ကိုယ့်ကို ပေးနေတာပါ၊ အခန်း ဝယ်ဖြစ်ရင်တောင် ဒီမှာ မဝယ်ချင်တာရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အကူအညီကို မလိုအပ်ဘဲ အရမ်း မယူချင်တာရယ် ကြောင့်ပါ’

ခင်လေးငယ်နှင့် မဆီမဆိုင် စကားပြောဖြစ်ရင်းကပင် ညီညီစိုးစိုးနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေဖို့ သူ စဉ်းစားဖြစ်သွားသည်။ ညီညီစိုးစိုးနှင့် ဆက်ပြီး ပတ်သက်နေဖြစ်ရင် စိတ်ဒုက္ခတွေ အမြဲတမ်း ရောက်နေရမည် ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်တယ် ကိုမင်းလက်ျာ၊ ဒီမှာက အခြားနေရာတွေ ထက် တိုက်ခန်းများပြီး ဈေးလည်းပေါတယ်၊ ပြီးတော့ လူတွေလည်းအစုံနေတယ်။ ကိုယ်ပိုင်နေတဲ့ အခန်းနည်း

ပြီး ငှားနေတဲ့သူတွေ အရမ်းများတာလေ။ ခြောက်လတစ်ခါ တစ်နှစ်တစ်ခါ ပြောင်းလိုက် ရွှေလိုက်နဲ့ ပတ်သက်ကျင်နဲ့လည်း သတ်သတ်မှတ်မှတ် ပေါင်းလို့သင်းလို့ပြန်ဘူး။

‘ဟိုက ပြန်ရောက်ရင်တောင် ဒီမှာ ဆက်နေဖြစ်ပါ့မလား မသိဘူး။’

သွေးတိုးစမ်းသည့်သဘောမျိုး ပြောလိုက်မိသည်။

‘အဲဒီလောက်မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး တကယ်ဖြစ်မှာလားဟင်’

‘ပြောလို့မရဘူး ခင်လေးငယ်၊ အဆင်ပြေရင်တော့ ပြန်သွားနိုင်တယ်’

ခင်လေးငယ် မျက်နှာကို သူ အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဒီအခန်းမှာ နေခြင်း၊ မနေခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်လေးငယ်၏ ခံစားမှု မှနေ၏။

‘ညနေကျရင် လေးနာရီထိုးအတိ ရောက်အောင်လားနော် ကိုမင်းလက်ျာ၊ လူကြီးတွေကပြန်ပြီး စောင့်နေရင် အမှတ်လျော့သွားမှာစိုးလို့ သတိပေးတာနော်’

ခင်လေးငယ်ကတော့ မိဘတွေနှင့် တွေ့ပေးမည့်ကိစ္စကို

အရမ်း အလေးအနက်ထားနေ၏။

‘စိတ်ချပါ ခင်လေးငယ်၊ လေးနာရီ ဒေါင်ဆိုတာနဲ့ ခင်လေးငယ်တို့ရဲ့ အိမ်ဝကို ကိုယ် ရောက်စေရမယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ခင်လေးငယ် ပြန်တော့မယ်နော်’

‘ခဏလေး ခင်လေးငယ်’

ပြန်တော့မည့် ခင်လေးငယ်အား အမှတ်မဲ့ ဖက်တွယ်ပြီး အများကို နမ်းရှိုက်လိုက်သည်။

‘အရမ်းကဲ့တာပဲကွာ’

ချိုသာနွဲ့ပျောင်းလွန်းသော အပြစ်တင်စကားကိုပြောပြီး ခင်လေးငယ် ပြန်သွား၏။

သူ့နှုတ်ခမ်းဆီမှာတော့ ခင်လေးငယ်၏ အငွေအသက်ကြွင်းကျန်ရစ်သည်။ ဒီရန်တွေကို သူ ပထမဆုံး ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရ

အမှတ်မဟုတ်လောက်ဟု တွေးရင် သက်ပြင်းမောချဖြစ်ပြန်သည်။

* * *

ခင်လေးငယ်တို့အိမ်ကို သွားရပေမယ့် စိတ်မကြည်။

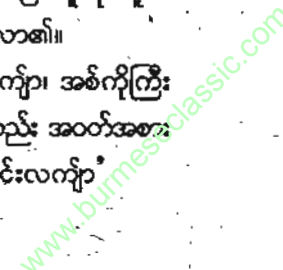
လောရှိသော တွေ့ဆုံမှုဖြစ်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာမကောင်း။

နှစ်ဖက်မိဘတွေကို အသိပေးနေမှတော့ သူ့အပေါ် ဘယ်သူ့ဘာသာထားကြောင်းကို ခင်လေးငယ်နှုတ်မှ ‘ချစ်တယ်’ဟု ပြောသေးသော်လည်း အဖြေက ရှင်းလင်းနေပြီးသား။

‘ခင်လေးငယ်ရေ... မောင်မင်းလက်ျာ ရောက်လာပြီ’ အန်တီကြွေက သူ့ကို မြင်သည်နှင့် အသိပေးလိုက်

အန်တီဝေနှင့်အတူ ခင်လေးငယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူဟု ယူဆသူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး အိမ်ထဲမှ ထွက်လာ၏။

‘ခဏလေးနားလိုက်ဦး မောင်မင်းလက်ျာ၊ အစ်ကိုကြီးလည်း ရေချိုးနေတယ်၊ ခင်လေးငယ်လည်း အဝတ်အစားလဲနေတုန်းလေ၊ မမ သူက မောင်မင်းလက်ျာ’

သူတွေ့တာ မမှားပေ။ ခင်လေးငယ်၏ မိခင်ဖြစ်သူက သူ ပြုံးပြန့်တတ်ဆက်လိုက်၏။

‘သမီးလေးက ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့ ခွဲနေပြီး သူ့အန်တီတွေနဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအော်ကမှာနေတာ ကြာပြီလေ။ တက္ကသိုလ် မတက်ခင်ကတည်းက ဆိုပါတော့ မောင်မင်းလက်ျာ သူ့အန်တီတွေ လက်ထဲမှာပဲ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့တာ အန်တီကြောတို့ အန်တီဝေတို့ဆီကို ညီညီစိုးနှင့် ပြဿနာ တက်ပြီးကတည်းက ရောက်ခဲ့ပုံရ၏။ ‘ဇင်ဇင်’ဆိုသော အခေါ်အဝေါ်ကိုတော့ အခုထိ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သုံးစွဲတာ မကြာ ရသေးပေ။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ခင်လေး ငယ်နှင့် ဖခင်ဖြစ်သူတို့ သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။

‘အားလုံးပဲ ထမင်းစားလိုက်ကြရအောင်’

ချစ်စရာ အသွင်ဖြင့် လှပနေသော ခင်လေးငယ်၊ အပြစ် ရိပ်၊ ပီတိရိပ်တွေကြောင့်ပင် ပိုလှလေသလားဟု ထင်ယောင်နှင် မိသည်။

‘မောင်မင်းလက်ျာတို့က ညီအစ်ကို မောင်နှမ ဘာ နှုတ်ကောက်ရိလဲ’

စားရင်းသောက်ရင်း ခင်လေးငယ်၏ ဖခင်ဖြစ်သူက မေးသည်။ သူကလည်း ဝတ္တရားအရ ပြန်ဖြေရ၏။

‘သုံးယောက်ရှိပါတယ် ဦး၊ အစ်ကိုကြီးကတော့ ထောင်ကျပြီး ဖေဖေတို့ မေမေတို့နဲ့ပဲ နေပါတယ်။ ညီ ခင်လေးကတော့ ဆယ်တန်းကျောင်းသူပါ’

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မေးမလိုဖြစ်ပေမယ့် သူ ချိန်ဆ ခြစ်၏။ စကားလုံးတွေရာမိပြန်သည်။

‘သမီးလေးကတော့ ဦးတို့ ရောက်ရောက်ချင်းမှာပဲ လူ ချင်းဆိုဖို့ ပူဆာတော့တာပဲ၊ မောင်မင်းလက်ျာ ဟိုကနေ ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ဦးလည်း ရန်ကုန်ကို ပြန် ပြောင်းဖြစ်ဖို့များတယ်’

‘တကယ်လား ဖေဖေ၊ ဒီလောက်ဝမ်းသာစရာကောင်းတဲ့ သတင်းကိုများ စောစောကတည်းကတော့ မပြောဘူး’ ခင်လေးငယ်တို့ မိသားစုလေးကတော့ စုစုဝေးဝေးဖြင့် တွေ့ပြန်နေဖြစ်တော့မှာမို့ ဝမ်းသာနေပုံရသည်။

‘ဒါနဲ့ နယ်မှာ ဦးနဲ့ဒေါ်ဒေါ်တို့နှစ်ယောက်တည်း နေကြ တာပေါ့’

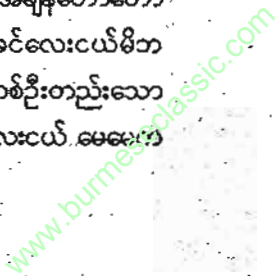
‘ဟုတ်တယ် မောင်မင်းလက်ျာ၊ ဒေါ်ဒေါ်တို့မှာက ဒီသမီး လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ ကိုယ်တလွမ်းရင် ရန်ကုန် ဆင်းလာလိုက်၊ သူကလွမ်းရင် နယ်ကိုလာလိုက်နဲ့ပဲ နေနေကြရတာ’

‘ဒေါ်ဒေါ်တို့ ဦးတို့ ဘယ်တော့လောက်ပြန်ဖြစ်မလဲ’

‘တစ်ရက် နှစ်ရက်နေရင် ပြန်ကြမှာလေ’

ထမင်းစားသောက်ပြီးကြတော့လည်း အချိန်တော်တော်

စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြ၏။ သူ့ကိုတော့ ခင်လေးငယ်မိဘ သဘောကျတာ သေချာသလောက်ရှိ၏။ တစ်ဦးတည်းသော မိသားစု မှားတာယွင်းတာမျိုးရှိရင် ခွင့်လွှတ်ဖို့ ခင်လေးငယ် မေမေက ပြောသေး၏။

ခင်လေးငယ်မှာ 'ဇင်ဇင်' ဆိုတဲ့ ငယ်နာမည်ရှိခဲ့
သလားဟု မေးလိုက်ချင်ပေမယ့် မမေးဖြစ်ပေ။

ခင်လေးငယ်ကိုယ်တိုင်ကော သူမ အပိုင်းအပိုင်းက
'ဇင်ဇင်' ဆိုသော အမည်နာမကို တမင် ဖုံးဖိထားကြလေသလား
မသိပေ။

* * *

၇။

သူနှင့်ဆုံလေတိုင်း ခင်လေးငယ်က တစ်ခုခုကို လိုလို
အားလား ပြောချင်နေပုံရ၏။ သူ မမေးသောကြောင့် မပြောဘဲ
အမင်နေမှန်းကိုလည်း သူ ရိပ်စားမိသည်။ ဇင်ဇင်ဆိုသော အမည်
နဲ့ အတိတ်အဖြစ်အပျက်ကို နားဖြင့်ဆတ်ဆတ် မကြားသရွေ့
ခွဲတယ်ဆိုသောစကားကို သူ မကြားချင်ပေ။

အချိန်တိုင်းမှာပင် ဇင်ဇင်ဆိုသော အမည်နှင့် အတိတ်
အစ္စမည် သူ့အားခြောက်လှန့်နေ၏။

'ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်'

တံခါးခေါက်သံ သုံးချက်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

နိုင်ငံခြားသွားရဖို့ ကြားနှစ်ရက်သာ လိုတော့၏။ အခန်း
ခံရှိ သူ့ပစ္စည်းများကို ရှင်းလင်းထုတ်ပိုးပေးရင်းကပင် တံခါးခေါက်
သံများ ကျောက်ခဲ့၏။

ခင်လေးငယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သူ သိသည်။ ခင်လေး
ငယ်၏ တံခါးခေါက်သံမှာ ဒီလိုလက်သံမပြင်းသလို၊ အမြဲတမ်း

နှစ်ချုတ်သာ ခေါက်တတ်၏။

သစ်သားတံခါးဖွင့်လိုက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ညီညိုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ဘယ်လိုလဲ မင်းလက်ျာ၊ မင်းဆီလာတဲ့ ဧည့်သည်တော် အိမ်ထဲဝင်ဖို့တောင် မဖိတ်ခေါ်တော့ဘူးလား၊ ဘာလဲ- ဇင်ဇင် ဒီကို လာစရာရှိလို့လား’

ရုတ်တရက်မို့ သူ အံ့ဩသွားခြင်းသာ။ ညီညိုစီးတစ်ယောက် သူ့ဆီရောက်လာလိမ့်မည်ဟု မထင်ထား၍ဖြစ်၏။

‘မဟုတ်ရပါဘူးကွာ၊ ထင်မထားဘဲ မင်းရောက်လာတဲ့ အံ့ဩသွားတာပါ။ ဝင်ပါကွာ’

အခန်းထဲသို့ ဣန္ဒြေရရဝင်ပြီး မျက်စိကစားလိုက်သည်တစ်အိမ်လုံး ရှင်းထားသလို ဖြစ်နေသောကြောင့် ညီညိုစီးမေးခိုက်

‘ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်းက လပိုင်းလောက်ပဲ ကြာမှ မဟုတ်လား၊ ပစ္စည်းတွေကို ဘာလို့သိမ်းရတာလဲ’

‘ဒီလိုကွာ၊ ငါပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒီအခန်းမှာနေဖြစ်ခဲ့မှ နေဖြစ်တော့မှာ၊ မသွားခင်ညအထိတော့ ငါ ရှိနေတာပါ။ အိမ်ကလူတွေ ဒီပစ္စည်းတွေ လာသယ်ပြီးတာမို့ အခန်းသော့ကို မင်းဆီ လာပေးလိမ့်မယ်’

သူ့အစီအစဉ်တွေကို ညီညိုစီးအား ပြောပြလိုက်၏။ သဘောမကျသည့်ပုံစံဖြင့် ညီညိုစီး ခေါင်းခါလိုက်သည်။

‘ဘာလဲ မင်းလက်ျာ၊ ငါနဲ့ လုံးဝ အဆက်ဖြတ်ဖို့ အစဉ်းစားပြီး ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလား’

ညီညိုစီးတစ်ယောက် သောက်ထားပုံမရပေ။ ဒီလိုအချိန်မှာ

အိမ်မှာ သူနှင့် ညီညိုစီးတို့ စာရင်းအပြတ်ရှင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

‘အဲဒီလို တွေးရင်လည်း တွေးလို့ရတယ် ညီညိုစီး၊ ဒီအခန်းမှာ အလကားနေခွင့်ပေးတဲ့အတွက်တော့ မင်းကို ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်’

‘မဆိုင်ဘူးထင်တယ် မင်းလက်ျာ၊ အဲဒီလောက်အထိတော့ မင်းမလုပ်သင့်ဘူးလို့ ငါထင်တယ်’

ခင်လေးငယ်အား သံယောဇဉ်ဖြတ်ဖို့ ခက်သောကြောင့် ညီညိုစီးအား မပတ်သက်ဖို့ သူရွေးချယ်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

ပြောသင့် မပြောသင့်ကို ချိန်ဆမနေတော့ဘဲ ရင်ထဲရှိ သေယကို ဖွင့်ချပြမိသည်။

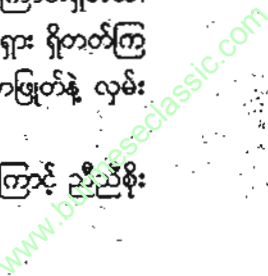
‘ငါ မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ မေးတော့မယ်’

‘ပြောပါ မင်းလက်ျာ၊ ငါကလည်း မင်းနိုင်ငံခြားမသွားခင် မင်းနဲ့တွေ့ပြီး ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောဖို့ လာခဲ့တာပဲ၊ မင်းပြောတာကို ငါ အရင်နားထောင်မယ်။ ပြီးမှ ငါ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြောပြမယ် မင်းလက်ျာ’

ညီညိုစီးက ဘာတွေ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို သူမေးချင်။

‘ခင်လေးငယ်ရဲ့ ငယ်နာမည်က ဇင်ဇင်ဆိုတာ သေချာရဲ့လား ညီညိုစီး၊ ငါ ဒီလိုမေးတာ အကြောင်းရှိတယ်။ လောကကြီးမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှား ရှိတတ်ကြတယ်။ မင်းက ခင်လေးငယ်ကို ခဏတဖြုတ်နဲ့ လှမ်းလှမ်းကပဲ မြင်ဖူး တွေ့ဖူးတာနော်’

သူ တွေးဆထားသော သံသယစကားကြောင့် ညီညိုစီး

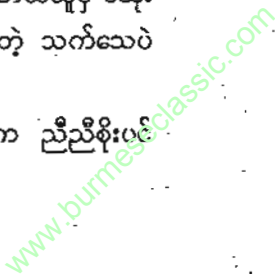
ဟားတိုက် ရယ်မောလေ၏။ ညီညီစိုးပြောလိုက်သော စကားများ ချွန်မြသော ဘေးသွားနှယ် ရင်ကိုထိုးဆွလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

‘ဖြစ်တတ်ပါတယ် မင်းလက်ျာ၊ ကိုယ်မြတ်နိုးတဲ့ မိခင်ကလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုယ်တစ်ယောက်တည်းက အရာအားလုံးကို ဦးဦးဖျားဖျား ပိုင်ဆိုင်ချင်တာ ယောက်ျားတွေရဲ့ သဘာဝပါပဲ။ မင်းလို ယောက်ျားနဲ့ မပြောနဲ့၊ ပွေလွန်းရှုပ်လွန်းတဲ့ ယောက်ျားတွေမှာတော့ ဒီအတ္တက ရှိနေသေးတာပဲလေ၊ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရုံတင် မကဘူး၊ အဲဒီလို နောက်ကို အရာအားလုံး ပေးဆပ်ဖို့ ခိုးရာလိုက်ပြေးဖမ်းမိန်းတစ်ယောက်ဆိုတာ သိရတော့ မင်း သွေးရွေးသွေးတမ်း ထင်မိထင်ရာ ပြောတာတွေက အပြစ် မဟုတ်ဘူး’
‘ခင်လေးငယ်ဟာ မင်းရဲ့ဇင်ဇင်ဖြစ်ကြောင်း မင်းမှာ သက်သေအထောက်အထားတွေများရှိလဲ ညီညီစိုး’
‘ငါ စွဲလမ်းခဲ့တယ်၊ ငါနဲ့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ရင်းနှီးခဲ့မိန်းမတစ်ယောက်ကို ငါ မမှတ်မိဘဲနေပါ့မလား၊ ငါ့နှလုံးသား ငါ့ခံစားမှုတွေမှာ ဇင်ဇင်က အမြဲရှိနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ၊ နေစမ်းပါဦး၊ သူဟာ ဇင်ဇင်မဟုတ်ဘူး၊ ညီညီစိုးဆိုတဲ့ကောင်နဲ့ ငြိစွန်းခဲ့ခြင်း မရှိပါဘူး’
မင်းကိုပြောလိုလား မင်းလက်ျာ’
ပွဲကတော့ တဖြည်းဖြည်း ကြမ်းလာ၏။ နှစ်ယောက်

လုံး ထိုင်နေရာမှ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြ၏။ အသက်ရှူသံတွေ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ကြီးစိုးလွန်းနေ၏။

* * *

‘ဒီလိုတော့ မပြောဘူး’
‘မပြောဘဲနဲ့ ခင်လေးငယ်ဟာ ဇင်ဇင် မဟုတ်ပါဘူးလို့ ဘာအတွက် သံသယ မင်းဖြစ်နေတာလဲ၊ ငါကလည်း ငါနဲ့ တကယ်မပတ်သက်ခဲ့ဘဲနဲ့ အောက်တန်းကျပြီး မင်းကို လီဆယ်ပါ့မလား မင်းလက်ျာ’
ညီညီစိုးစကားကြောင့် သူ ဝိုင်ကျသွားရ၏။ ညီညီစိုး နှစ်ယောက် မဟုတ်ဘဲနဲ့တော့ ဒီလောက်ကြီး အောက်တန်းမကျ ခု သူ ယုံကြည်သည်။
သူ့မှာကလည်း သံသယဖြစ်ဖို့ အချက်အလက်တွေက များနေသလို ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်ဖြင့် စွပ်စွဲတာမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြလိုက်ရသည်။
‘ငါ သူ့အန်တီနှစ်ယောက်နဲ့ လူချင်းရင်းနှီးရုံတင် မကဘူး၊ နယ်မှာရောက်နေတဲ့ သူ့အဖေနဲ့ အမေပါ ငါတွေ့ပြီးပြီ ညီညီစိုး၊ ခင်လေးငယ်နှုတ်ကရော သူ့အပိုင်အပိုင်ကပါ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်း ဘယ်သူမှ မသုံးကြဘူး၊ ဒါ ငါ့သံသယကို ခိုင်လုံစေတဲ့ သက်သေပဲ ညီညီစိုး’
ဒီတစ်ခါ တွေးဆဆလေးဖြစ်သွားသူက ညီညီစိုးပင်

ဒါက ဒီလိုဖြစ်နိုင်တယ်။ ငါ့ကို စိတ်နာပြီး ငါ့ကို ချင်တာနဲ့ ဇင်ဇင်ကိုယ်တိုင်က ဒီနာမည်ကို လုံးဝ မှေးထု လိုက်တာပဲနေမှာ။ မင်းထင်နေတဲ့ သံသယက လုံးဝ မခိုင်လုံဘူး မင်းလက်ျာ'

'ငါ့သံသယက မခိုင်လုံဘူးပဲထားပါ။ ခင်လေးငယ်က ဇင်ဇင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မင်းကရော ဘာတွေနဲ့ ခိုင်မာကြောင်း သက်သေပြမလဲ ညီညီစိုး၊ မင်းပြောနေတဲ့ စကားတွေနဲ့တော့ ငါ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်ဘူး'

'ငါ့မှာ ပစ္စည်းသက်သေတွေရှိတယ်၊ ဒီနိုင်ငံသားစီစစ်ရေးကတ်ပြားက ငါနဲ့ခိုးရာလိုက်တုန်းက ကားတိုက်ခံခေးရုံပေါ်ရောက်ပြီး ငါ့နောက်ပါလာတာပဲ။ ဒီကတ်ပြားကို မင်း သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်ဦး'

ညီညီစိုးပေးသော နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ပြားကို ကြည့်လိုက်သည်။ ခင်လေးငယ်မှ ခင်လေးငယ်စစ်စစ်။ ကတ်ပြားပေါ်မှာတော့ ဇင်ဇင်ဆိုတာ လုံးဝ မပါပေ။ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ပင် အမည်အားလုံး အတိအကျ။

'နောက် သက်သေပစ္စည်းတစ်ခုရှိသေးတယ် မင်းလက်ျာ ဒီမှာတွေ့လား။ ငါတို့ လမ်းမှာခဏနားတုန်းက စိတ်ကလေးရလို့ လက်မှတ်အတူထိုးခဲ့တာ။ ငါတို့က စွယ်တော်ပင်ကြီးအောက်မှာ ခဏထိုင်ဖြစ်ခဲ့တာ။ စွယ်တော်ပင်တစ်ရွက်ကို ဇင်ဇင်ကိုယ်တိုင် ခူးတယ်။ တစ်ယောက်တည်း လွှာစီမှာ ငါတို့ရဲ့ လက်မှတ်တွေကို ရေးထိုးကြတယ်။ ဒီစွယ်တော်ရွက်ပေါ်မှာ ထိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်ဟာ ငါ့

အချစ်တွေအတွက် နှစ်ဦးသဘောတူ ပေါင်းဖက်မယ့် စာချုပ်တစ်ခုပဲ မင်းလက်ျာ'

ခြောက်ကပ်နေသော စွယ်တော်ရွက်ကို စာအုပ်ကြားထဲမှ ခုတ်ပြီး ညီညီစိုးပြသည်။

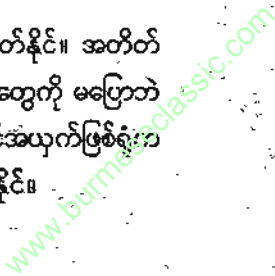
စွယ်တော်ရွက်ပေါ်မှာ ဘောလိပ်နှင့် ရေးထိုးထားသော ဇင်ဇင်နှင့် ညီညီစိုးတို့၏ လက်မှတ်တွေ၊ နေ့စွဲတွေက အရာမပျက်သေးပေ။

ဇင်ဇင်နှင့် ခင်လေးငယ်မှာ တစ်ယောက်တည်းမဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုသော သူ့သံသယတွေ လုံးဝ ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

'ဒါက ပစ္စည်းသက်သေတွေပဲ။ ခင်လေးငယ်နဲ့ ဇင်ဇင်ဟာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်တယ်ဆိုတာကို ပြောနိုင်ဖို့ လူသက်သေအနေနဲ့ကတော့ ဒါက သက်ရှိထင်ရှားရှိနေသေးတယ်ဆိုတာ မင်းသဘောပေါက်မှာပါ မင်းလက်ျာ'

'မင်း ပြောသလို ဟုတ်ပြီကွာ။ မင်း ဘာဆက်လုပ်ချင်လဲ၊ မင်းနဲ့ခင်လေးငယ်က ပြည်ဖုံးကားချပြီးပြီ။ ဘဝခြားခဲ့ပြီပဲ။ ငါ ခင်လေးငယ်ကို ချစ်တယ်။ သူ့ကိုလက်ထပ်မှာက ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ဆိုတဲ့ အပိုင်းပဲ။ မင်းက အပြင်လူဖြစ်နေပြီ။ မင်း ဘာလို့ ဝင်ရုပ်ချင်ရတာလဲ ညီညီစိုး'

ခင်လေးငယ်ကို သူ သံယောဇဉ် မပြတ်နိုင်။ အတိတ်က ခင်လေးငယ် ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့။ ဒီအကြောင်းတွေကို မပြောဘဲ ညွှန်ပေးပေးထား။ သူ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရဲ့က ညွှန်ပေးလို့ ခင်လေးငယ်အား ကျောခိုင်းမသွားရက်နိုင်။

“သေချာစဉ်းစားပြီးမှ ပြောပါ မင်းလက်ျာ၊ မင်းပေါ်ထွက်
တာ လပိုင်းပဲရှိသေးတာ။ ခင်လေးငယ်နှလုံးသားထဲမှာ
ငါက ပထမနေရာယူပြီး ထုနဲ့ထည်နဲ့ ရှိနေခဲ့တာ။ ဒီ
ဒီမြေမှာရှိနေတဲ့အတွက် ငါ ဆင်ခြင်နေတာ။ ငါ ဇင်ဇင်
တွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသွားပြီ။ တင်နေတဲ့အကြွေးကို ငါပြန်
ဆပ်ရမယ်။ ဇင်ဇင်အချစ်ကိုရော ဇင်ဇင်ဘဝကိုပါ ငါ
မရရအောင် ပြန်ယူမယ်။ ဒီအတွက်တော့ မင်းကို မင့်ညို
ရာကျသွားလို့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးဖို့ ငါ တောင်းဆို
ပါတယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူးမယဉ်နဲ့ ညီညီစိုးစိုး၊ မင်းမှာ
သီသီဆွေရှိနေတယ်။ ခင်လေးငယ်က လုံးဝ လက်ခံမှာ
မဟုတ်ဘဲ”

“ငါနဲ့ ဇင်ဇင်က မချစ်မနှစ်သက်လို့ ကွဲခဲ့ကြတာ မဟုတ်
ဘူး။ ငါနဲ့ သီသီဆွေဟာလည်း ချစ်ခင်စုံမက်လွန်းလို့
ပေါင်းခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း မြန်မာပြည်မှာမရှိ
ကာလမှာ ငါ ကြိုးစားမယ်။ နည်းပေါင်းစုံသုံးပြီး ဇင်ဇင်
နဲ့ ပေါင်းရအောင် ကြံမယ်။ မင်းကို ဒီအကြောင်းတွေ
မပြောလည်း ဖြစ်တယ်။ မင်းဆီက ခွင့်တောင်းတဲ့အခါ
ပြောလိုက်ရလို့ ငါ လိပ်ပြာသန့်တယ်”

“ငါကတော့ ငါ့စိတ်နဲ့ ခွင့်မပြုဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်
ငါ မရှိတုန်းမှာ မင်း ကြိုးစားလို့ ခင်လေးငယ်က
သဘောတူရင်တော့ ငါ့ကုသိုလ်ပေါ့ကွာ”
ညီညီစိုးစိုးကို သူ သိနေသည်။ လိုချင်တာကို ရအောင်

သူ့ဖို့ ဝန်မလေးတတ်သော စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်တော့
မဟုတ်။

“မင်းလည်း ဟိုမှာစဉ်းစားပါ။ မင်းပြန်လာရင် အဖြေတစ်
ခုခုတော့ သိရမှာပဲ။ အဲဒီအခါ မင်းနဲ့ အေးအေးချမ်းချမ်း
ပြန်ဆုံချင်တယ်။ မင်း လေဆိပ်ဆင်းတဲ့အထိ ဒီအခန်းမှာ
ရှိမှာ မဟုတ်လား။ လေဆိပ်ကို ဇင်ဇင်ပါ လိုက်ပို့မှာ
မဟုတ်လား မင်းလက်ျာ”

“ဟုတ်တယ်”

“မင်းကို လိုက်ပို့တဲ့အနေနဲ့ ငါကိုယ်တိုင် လေယာဉ်ကို
ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့မယ်။ သက်သေပြလိုက်တဲ့ နည်း
တစ်ခုလို့ မင်း လက်ခံရဲ့လား”

ပြန်အဖြေပေးဖို့ နှုတ်များစွာ ဆွဲအသွား၏။ ရေခြားမြေ
အားသို့ မသွားခင်မှာတော့ ခင်လေးငယ်နှင့် ညီညီစိုးစိုးတို့ ပြန်တွေ့မှု
ဆို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်ရ တွေ့ရတော့မည်ပဲ။

* * *

၈။

စင်စင်နှင့် ခင်လေးငယ်မှာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ အရမ်းသေချာသွား၏။ ခင်လေးငယ်အား ရယူဖို့အတွက် သူ့မြန်မာပြည်မှာ မရှိခိုက်မှာ ကြိုးစားသွားမည်ဟု ညီညီစိုးက ပြောခဲ့ပြီးနောက် အရင်တော့ နိုင်ငံခြားမသွားခင်မှာ 'ချစ်တယ်' ဆိုသော စကားကို ခင်လေးငယ်နှုတ်ဖျားမှ ကြားရဖို့ တဖွဖွ နားပူနားလှုပ်ခဲ့ဖူး၏။

မနက်ဖြန်ပဲ ဒီလိုအချိန်ဆို ဒီမှာ သူမရှိတော့ပြီဟု ကြေညာ ဖြစ်သည်။

'မောင်မင်းလက်ျာ၊ ဟိုမှာစားဖို့ ငါးပိကြော်တွေ သနပ်တွေ ထည့်ပေးလိုက်တယ်နော်၊ မနက်ကျရင် ယူသွားမပေ့နဲ့နော် ခင်လေးငယ်'

'မမတူမက မေ့ထားမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ သေသေချာချာ ထုတ်ပိုးပြီးနေပြီ သိရဲ့လား'

အန်တီဝေနှင့် အန်တီကြွေတို့၏ စကားတွေကို ကြားနေ၏။ ခင်လေးငယ်နှင့်အတူ ရောယောင်ပြီး ပြုံးဖြစ်သော်လည်း ချီပြုံး။

'အန်တီဝေ၊ ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ စကားပြောရင်း လမ်းလျှောက်ထွက်မလို့ အန်တီဝေကို တိုင်တည်ပြီး ခင်လေးငယ် ခွင့်တောင်း၏။ အပြင်ဘက်မှာ အလင်းရောင်ဖျော့နေပြီ။ အန်တီဝေက ခေါင်းညိတ်ပြီး ခွင့်ပြုသော်လည်း အန်တီ

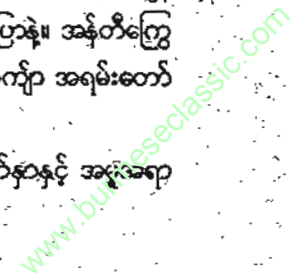
ကြွေက...

'သွားပေါ့ ခင်လေးငယ်၊ အန်တီကြွေတို့လည်း တော်တော်နဲ့ အိပ်ကြသေးမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်အကန့်အသတ်မဲ့စွာ ခွင့်ပြုလိုက်သော စကားအရ သူ့ရော ခင်လေးငယ်ပါ နားလည်လိုက်ကြ၏။

အလင်းရောင် မမဲ့တမဲ့အောက်မှာပင် ခင်လေးငယ်အား မြောတသစွာ ကြည့်ဖြစ်၏။ အကြည့်ဆုံခိုက်မှာပင် ခင်လေးငယ်

၁...

'အရင်တုန်းကဆိုရင် အန်တီကြွေက ဘယ်သွားမှာလဲ သိပ်မကြာစေနဲ့နော်လို့ အမြဲပြောတာ၊ ဒီတစ်ခါတော့ အပျိုကြီးက ကိုယ်ချင်းစာသွားတာ ထင်တယ်။ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ကာယကံရှင်ကို မပြောနဲ့။ အန်တီကြွေကိုတောင် စည်းရုံးနိုင်တာ၊ ကိုမင်းလက်ျာ အရမ်းတော်လို့နေမှာ' အပြောင်အနောက်စကားဆိုသလို မျက်နှာနှင့် အဖူးအရာ

တွေက ရွှင်လန်းနေ၏။ ဒီအပြုအမူတွေက သူ့အတွက်တော့ လူ
စရာ၊ နှမြောတာသဖြစ်စရာအဖြစ် ရင်မှာ ကျန်ရစ်မည်မှာ သေ
နေသည်ပဲ။

‘ဘယ်သွားမလဲ ခင်လေးငယ်’

ကံ့ကော်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ခါနီးမှာပင် သူ
လိုက်မိသည်။

ကံ့ကော်လမ်းမပေါ်သို့ရောက်က တောင်ဘက်သို့သွား
ရင် ဘုရားလေးရှိရာ ကွင်းပြင်ဆီရောက်မည်။ မြောက်ဘက်
သွားပါက ညီညီစီးပိုင်ဆိုင်သော သူ့ ခေတ္တနေရာအခန်းသို့ ရောက်
နိုင်၏။

‘ကိုမင်းလက်ျာရဲ့ သဘောပဲလေ’

အိမ်မှထွက်ခဲ့သည့် ရည်ရွယ်ချက်ကိုက အေးအေးဆေး
ဆေး စကားပြောဖို့ပဲ ဖြစ်၏။ နှစ်ယောက်တွေ့ဖို့ နေရာလည်း
မသတ်မှတ်သလို၊ ဘယ်ရွှေဘယ်မျှ ကြာရမည်ဟု လူကြီးကလည်း
အချိန်မကန့်သတ်ပေးလိုက်ပေ။

ခင်လေးငယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သုံးလစွန်းစွန်းလောင့်
ခွဲရမည့်အရေးအတွက် သူ့အား အလွမ်းပြေစေရန် အရာရာ
အလိုလိုက်မည့်သဘောမှာ ရှိနေ၏။

ကံ့ကော်လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ခါနီး ခြေတစ်လှမ်း အင်
မှာပင်။ သူ့စိတ်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်း ရွေးချယ်လိုက်မိသည်။

‘ဘုရားလေးဆီကိုပဲ သွားကြတာပေါ့ ခင်လေးငယ်၊ နွဲ
နီး အမှတ်တရပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား’

ကံ့ကော်လမ်းမပေါ်ရောက်တော့ အလင်းရောင်ပိုမဲ့သွား

မီးပျက်နေသော အလင်းရောင်မရှိ။ ကောင်းကင်မှာလည်း
အင်မိုက်လိုနေ၏။

‘ကိုမင်းလက်ျာ သဘောပါပဲလို့ ခင်လေးငယ်ပြောပြီး
သားပဲဥစွာတို’

အားမလို အားမရခွဲပြလိုက်သောအသံဟု ရင်ထဲမှာ ခံစား
သည်။

ခွဲရတော့မည့် ချစ်သူနှစ်ဦး အလွမ်းပြေနေချိန်မျိုးမှာ လူ
ပြောနှင့် အသံတွေတောင် လိုချင်မှာမဟုတ်။

ရင်ခွန်သံတွေကို နှစ်ယောက်သား အတိုင်းသားကြားချင်
သည်ပဲ။

သူ့အခန်းများကို ဆိတ်ကွယ်ရာဟု နားလည်သည်။
ယောဇဉ်တို့ အထပ်ထပ် စည်းနှောင်ဖြစ်အောင် လူသူရှိသော

ရာကို သူ ရွေးချယ်ဖြစ်လိုက်၏။
ခင်လေးငယ်ကိုယ်တိုင်နှင့် ဝန်းကျင်ကပေးလိုက်သော

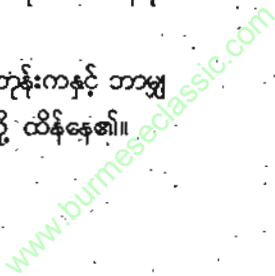
အခွင့်အရေးကို ဆုံးရှုံးခံခဲ့၏။

* * *

‘ဘာဆုတွေတောင်းလဲ ခင်လေးငယ်’

ဘုရားလေးကိုရှိခိုးပြီး အရင်တစ်ခေါက် ထိုင်သော နေရာ
မှာပင် နှစ်ယောက်အတူတူ ထိုင်ဖြစ်၏။

ဘုရားလေးပုရုဏ်မှာ အရင်အခေါက်တုန်းကနှင့် ဘာမျှ
မတူတော့။ မိစက်မောင်းပြီး အလင်းရောင်တို့ ထိန်နေ၏။

စေတီအရံတွေ၊ ဘုရားရုပ်တုတွေ၊ အခြားရုပ်တုတွေနဲ့ ထယ်ထယ်ဝါဝါ ဖြစ်နေသည်။

မှောင်နေသော်လည်း ဘုရားဖူးသူများက တဖွဲဖွဲ။

‘ကိုမင်းလကျာအတွက် ဆုတောင်းဖြစ်တာ’

သူ့ကို ပထမဦးစားပေးကြောင်း ပြောလိုက်သောစကားရင်ထဲမှာ မကောင်းပေမယ့် ကျေနပ်စရာစကားဟု မှတ်ယူမိသည်။

‘ပြောပါဦး ခင်လေးငယ်’

‘ကိုမင်းလကျာ သွားလမ်းသာပြီး လာလမ်းဖြောင့်ဖြောင့်ဖို့အတွက်ရော၊ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ကျန်းမာစွာနဲ့ အလှူတွေ လုပ်သမျှ ကြံသမျှအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဆုတောင်းဖြစ်တာ’

ရေခြားမြေခြားရောက်နေပြီး ခင်လေးငယ် မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပေမယ့် ကိုယ်က ကျန်းကျန်းမာမာဖြစ်ရင်တောင် ငါ့ကတော့ ချမ်းမြေ့မှာမဟုတ်ဘူးဟု ရင်ထဲမှာ ပြောဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းမှာတော့...

‘ဟိုရောက်ရင် ကိုယ်လည်း ခင်လေးငယ်ကို အမြဲသေရနေမှာပါ’

မြန်မာပြည် ပြန်ရောက်ဖြစ်ရင် အခုလိုမျိုး လူချင်းဆုံပါ့မလားဟု မယုံရဲတော့ပြန်။ သူသံယောဇဉ်နှင့် ညီညီနီနီသံယောဇဉ်တို့ကြားမှာ ဘယ်သူဘက်ကို ယိမ်းမလဲဆိုတာ မစဉ်းစားရဲ။

‘ဒီနေ့တစ်နေ့တည်း ဆုတောင်းမှာမဟုတ်ဘူး၊ မနက်ဖြန်လည်းလာမယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း လာမယ်၊ ကိုမင်း’

လကျာ ပြန်မရောက်မချင်း ဘုရားလေးမှာ နေ့စဉ်မပျက် ဆုတောင်းမယ်၊ ကိုမင်းလကျာအတွက် တတ်စွမ်းတဲ့ ကုသိုလ်တွေ လုပ်ပေးနေမှာ’

နောက်ဆံငင်စေသော အကြင်နာစကား။ သူ့ရင်ထဲ မိုးရွာတာကို ခင်လေးငယ် မသိမြင်နိုင်ပေ။ သူ့မျက်နှာ ပျက်ယွင်းနေတာကိုလည်း ခွဲရတော့မည့်အရေးကြောင့်ဟု ခင်လေးငယ် ထင်ပေသည်။

‘ခင်လေးငယ်’

‘ဘာလဲ ကိုမင်းလကျာ’

အကြည့်ရှုသော မျက်ဝန်းများက ဘာကိုတောင်းဆိုနေမှန်း သိသည်။ သူတောင်းဆိုသမျှကို ဒီအချိန်မှာ ခင်လေးငယ် ညီဆည်းမည်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်၏။

‘တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်လေးငယ် ဘာပစ္စည်းတွေများလိုချင်လဲ၊ အမှတ်တရအဖြစ် ကိုယ် ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲလို့ မေးမလို့ပါ’

အပျော်ဖြင့် မျှော်လင့်ထားသောစကား မဟုတ်သောကြောင့် မျက်နှာအလိုမကျဖြစ်သွားတာကို မြင်ရ၏။

သိလျက်တိုင် ခင်လေးငယ်အား သူ မချော့ဖြစ်ပေ။

‘ဒီစကားကိုပြောဖို့များ အရေးတယူလုပ်ရတယ်လို့ ကိုမင်းလကျာရယ်’

နှုတ်အမူအရာနှင့်မက စကားအရပါ ပြောဆိုလာတော့ နည်းတော့ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖာထားပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် ကိုယ် လေယာဉ်ပျံပေါ် တက်သွားတာ’

ကိုကြည့်ပြီး ခင်လေးငယ် ဝမ်းနည်းမှာလား’

‘ကောင်းသောခရီးမှာ အဲဒီလိုဝမ်းနည်းမှုတွေက ကာယ
ရှင်အတွက် နောက်ဆံတင်းစရာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်
ဝမ်းမနည်းပေမယ့် ပျော်တော့ ဘယ်ပျော်ပါ့မလဲ
ကလေးဆန်တတ်သော စရိုက်လေးကြောင့်ပင် မချို

ပြုံးဖြစ်သေး၏။

အတွယ်အတာတွေဖြင့် နောက်ဆံငင်ရပြီ။ ညီညီစိုး
မတွေ့ရခင်အထိ ဒီစကားတွေက အသက်ဝင်မှာလားဟု မေးလို
ချင်သည်။

‘ဖြစ်နိုင်ရင် ဒီခရီးစဉ်ကိုဖျက်ပြီး မသွားဘဲနေလိုက်
တယ် ခင်လေးရယ်၊ ခဏပဲခွဲရပေမယ့် ကိုယ့်ရင်ထဲ
တော့ တစ်မျိုးကြီး ခံစားနေရတယ်’

‘ပိုတာပါနော်၊ နည်းနည်းလျှော့ပါလား’

ခဏပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်လေးငယ်၏ အကြင်နာစကား၊ အ
အန္တရာယ်များကို ဖက်တွယ်နေချင်သည်ပဲ။

‘မပိုဘူး၊ ဒီထက် ကဲလိုက်ချင်တယ်’

‘ဟိုး ဆရာ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဒီနေရာကို ရွေးချယ်
တာနော်၊ စိတ်ထိန်း’

လှမ်းအဖက်မှာပင် ခင်လေးငယ်က ကိုယ်လေးယ်
လိုက်၏။ တစ်ခဏလေးမှာတော့ ကြည့်နူးဖြစ်သည်။

‘ကိုယ့်စိတ်ကို သိနေလို့ရယ်။ ပြီးတော့ ခင်လေးငယ်
ကို မြတ်နိုးလို့ရယ်ကြောင့် အခန်းကိုခေါ်မသွားတာ
ပြီးတော့လေ...’

‘ပြီးတော့လေ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဆက်ပြောလေ’

‘ခရီးမသွားခင် ခင်လေးငယ်ပြောမယ့်စကားကို ကြားချင်
တယ်လို့ ကိုယ်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘အခု မမေးတော့ဘူး၊ ခင်လေးငယ်လည်း မဖြေခန့်ဦး၊
ကိုယ်ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှ ဖြေပေါ့၊ ဒါမှ ကိုယ်
ခင်လေးငယ်ကို ပိုလွမ်းဖြစ်မှာ’

‘အမျိုးမျိုးပဲ၊ တတ်လည်းတတ်နိုင်ပါတယ်’

ခင်လေးငယ်ပြောသော စကားကို သူ နားလည်သည်။

အချိန်မှာ သူ မေးလိုက်ရင် ချစ်ပါတယ်ဟု ခင်လေးငယ် ပြန်
ပြောမှာ သေချာ၏။

မနက်ဖြန်ဆို ညီညီစိုးနှင့် ခင်လေးငယ် ဆုံဖြစ်ကြတော့
ညီပဲ။

ခင်လေးငယ် နှုတ်မကျွဲဖြစ်စေရန်အတွက် သူ ရင်အကွဲ
ဆိုက်ခြင်းဟု နားလည်စေချင်လှသည်။

ဆုံခဲ့ ကြည့်ခဲ့ခြင်းတွေကတော့ တစ်ဘဝစာမက အမှတ်ရ
မှာပါလေ။

* * *

တစ်စိုးတစ်ခြေတစ်တစ်ခဲ၊

ရိုးခွေးကု ခွေးကြား...

တကယ်ခန့်...

စွယ်တော်အသည်းရိုး၊

တော်ကွဲလို့နှစ်ယောက် မြင်းခိုကြား

တစ်ယောက်ချင်း ငိုဝေးစွ...

(အချစ်ရယ်...)

အောက်ချင်းခိုတေး...။

၁။

နှလုံးသားထဲမှာရော၊ သူမ၏ဘဝထဲကပါ 'စိုးစိုး' ပျောက်
ခဲ့တာ ကြာခဲ့ပြီကော။ 'စိုးစိုး' မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည်။
အိပ်မက်ဆိုတာကိုလည်း သိနေခဲ့သည်။

အိပ်မက်ထဲမှာ 'စိုးစိုး' ကို တွေ့ဖြစ်သည်။

လွန်လေပြီးသော ကာလတစ်ခုက ဆယ်တန်းကျောင်း
လေး စိုးစိုး။ အိပ်မက်ထဲမှာပင် ပို့စကတ်ထဲမှ ကဗျာလေး
ရွတ်ပြ၏။

ကဗျာမရွတ်ခင်မှာ အတိတ်ဆီတုန်းကပြောခဲ့သော စကား
တိုပင် စိုးစိုး ပြောနေသေး၏။

'ဒီပို့စကတ်လေးက စိုးစိုးရဲ့ ဦးလေးဆီကနေ ရလာခဲ့
တာ၊ ပို့စကတ်လေးရဲ့အသက်က စိုးစိုးတို့ထက် အများ
ကြီး ကြီးမှာ၊ ဦးလေးက ကြိုက်လွန်းအားကြီးလို့ လက်
ဆင့်ကမ်း သိမ်းထားခဲ့တာတဲ့'

ပို့စကတ်လေးက အရောင်မလင်းတလင်း။

မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျားလေးရုပ်တို့မှာလည်း ဦးတမ်း မျှသာ။ အဲဒီအခါတုန်းဆီက စိုးစိုးကို စကားတွေပြန်ပြောခဲ့ပေမယ့် အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဘာစကားမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ အံ့ဩတုန်တုန်နေဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ အိပ်မက်၏ လှည့်ဖျားမှုကြောင့်ပင် ထူထောင်ခွတ်သူမှာ စိုးစိုးမဟုတ်တော့ဘဲ ကိုမင်းလက်ျာကိုယ်တိုင် ဖြစ်လာပြန်၏။

တစ်မိုးတစ်မြေတစ်ဘဝနဲ့
မိုးမြေကျ မခွဲကြေး...
တကယ်နော်...
စွယ်တော်အသည်းမို့
ဖော်ကွဲလို့နှစ်ယောက် မငြင်းဆိုကြေး
တစ်ယောက်ချင်း ငိုဝေးမှ...
(အရစ်ရယ်...)
အောက်ချင်းဆိုတေး... ဝဲ။
* * *

ကဗျာဆုံးတော့ 'နားမထောင်ချင်ဘူး' ဟု အော်ဟစ်ခဲ့လည်း သိလိုက်သည်။ သတိရဖြစ်ချိန်မှာတော့ အိပ်ရာထဲထဲ အိပ်မက်ကြောင့် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး ရှိုက်ငိုဖြစ်တော့၏။

မနက်ခင်းဆီက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်များနှင့် ဆုံတွေ့ပြီး အိပ်မက်မက်ခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။ မထင်မှတ်ဘဲ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော မနက်ခင်းဆီက အ

အပျက်များကို ပြန်တွေးဖြစ်သည်။

* * *

လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့ စောင့်နေဆဲမှာပင် အိမ်ရှေ့သို့ ဘားတစ်စီး ထိုးဆိုက်လာသည်။ ကိုမင်းလက်ျာနှင့် ပထမဆုံး ဆွဲကန်လည်ဖြစ်သည့်နေ့က စီးဖြစ်ခဲ့သော အစိမ်းရောင်ပရာဒို ဘားလေးဖြစ်နေ၏။

ကားမောင်းသူကတော့ ကိုမင်းလက်ျာမဟုတ်ဘဲ အသက် ငယ်ငယ်ကောင်လေး တစ်ယောက်ပင်။

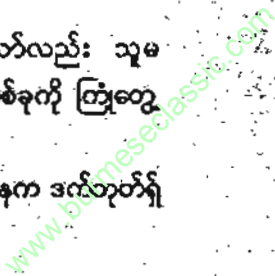
'အန်တီတို့ကို ကျွန်တော် ကန်တော့ပါတယ်' ဟုပြောရင်း ကိုမင်းလက်ျာ လက်အုပ်ချီသောအခါ သူမပါ ရောယောင်ပြီး ကန်တော့လိုက်ရသေးသည်။

'ကိုမင်းလက်ျာရဲ့မိသားစုကို ဝင်ခေါ်ရဦးမှာပေါ့နော်' 'ခေါ်စရာမလိုတော့ဘူး ထင်တယ် ခင်လေးငယ်၊ သူတို့ အစီအစဉ်နဲ့ သူတို့ လာကြမှာပါ။ လေဆိပ်မှာ ဆုံကြရုံပဲလေ'

ဒီအချိန်အထိတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေ၏။ လမ်းခရီးတစ်ဝက်မှာပင် ယာဉ်ထိန်းရဲအဖွဲ့က သူမတို့စီးလာသောကားကိုတားပြီး စစ်ဆေး၏။

ပြဿနာမရှိဘဲ ဆက်မောင်းဖြစ်သော်လည်း သူမအတွက်တော့ အံ့ဩထိတ်လန့်ဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ကြုံတွေ့ဆုံ့က်ရ၏။

'ညီလေး၊ ပို့စကားအဟောင်းလေးက ခုနက ဒက်တုတ်ရှိ

ဆွဲဖွင့်လိုက်တုန်းက ပြုတ်ကျသွားတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီကားပေါ်မှာ ဒီအတိုင်းပဲရှိနေခဲ့တာတော့ မသိဘူး။ ပို့စကားအဟောင်းအနှမ်းလေးကို ကောက်ယူရင်း ကိုမင်းလက်ျာ ပြော၏။

ကောင်လေးကလည်း နောက်လှည့်မကြည့်ဘဲ ကောင်မလေးနေရင်းကပင် ပြီးစလွယ် ဖြေ၏။

‘ပြုတ်ကျသွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူ့ဘာသာ နှုတ်ကတည်းက ရှိနေတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ပတ်သက်တဲ့ပစ္စည်းလေးတော့ မဟုတ်ဘူး အစ်ကိုမင်းလက်ျာ၊ အဲဒီပို့စကားလေးကို ပြစမ်းပါ။ ခင်လေးငယ် ကြည့်ချင်လို့’

ကိုမင်းလက်ျာလက်ထဲမှ ပို့စကားနှမ်းနှမ်းလေးကို လိုက်သည်။ သေချာအောင်ပင် ပို့စကားနောက်ကျောကို ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်ချို့က ရေးထားသော စိုးစိုး၏လက်ရေးက အလေးပျက်စီးနေ၏။ စိုးစိုးလက်ရေးဆိုတာကိုတော့ မှန်းသိသိလိုက်၏။

‘ဒီပို့စကားက ဒီကားပေါ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ၊ မသိဘူးနော်’ သူမ မျက်နှာပျက်ယွင်းနေတာ သိသာစေမည်ထင်ကာ ‘တစ်ယောက်ယောက် ကျကျန်ခဲ့တာမျိုး ဖြစ်တာပဲ။ ခင်လေးငယ်၊ ဘာလဲ ဒီပို့စကားလေးကို လိုချင်လို့အလို့ငှာ ‘မလိုချင်ပါဘူး၊ ပို့စကားမှာပါတဲ့ ကဗျာလေးကို ကြည့်

ချင်လို့ ယူကြည့်မိတာပါ’ ‘ဟုတ်ပါရဲ့၊ ခင်လေးငယ်ပြောမှ သတိထားဖြစ်တယ်၊ ကိုယ် ဖတ်ကြည့်စမ်းမယ်၊ ဒီကဗျာလေးအရဆိုရင်တော့ ဒီပို့စကားလေးဟာ ကောင်လေးကဖြစ်စေ၊ ကောင်မလေးကဖြစ်စေ အမှတ်တရအနေနဲ့ ပေးဖြစ်တာမျိုးနေမှာ။ ရေးထားတဲ့ကဗျာလေးက ဘယ်ရယ်တဲ့...’

ပို့စကားပါ ကဗျာလေးအား အသံထွက်ပြီး ကိုမင်းလက်ျာ ဖတ်ပြ၏။

သူမဘဝမှာ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့တာ ကြာပြီဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်တွေက ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး ပေါ်လာခဲ့သည် ဆိုသိပေ။

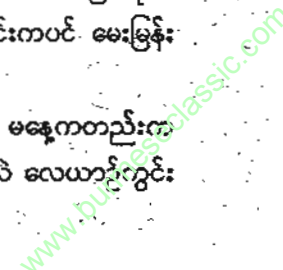

‘ခင်လေးငယ် ကျောင်းသွားဖို့ပြင်တော့ ဆင်တော့လေ၊ အိပ်ရာကထပြီး ဒီတိုင်း ငူတူတူကြီးနဲ့ ဘာလို့ထိုင်နေရတာတုန်း’

ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲရင်းကပင် အသိဝေးသလိုလို၊ ဆူညံသလိုလိုမျိုး ပြောပြီး အန်တီကြော ထွက်သွား၏။

အန်တီဝေ အနားရောက်လာတာကို သတိမထားဖြစ်လိုက်တာပဲ။ အန်တီဝေကတော့ သူမကို အကဲခတ်ရင်းကပင် မေးမြန်းလိုက်သည်။

‘ခင်လေးငယ် နေကောင်းရဲ့လား၊ မနေ့ကတည်းက အန်တီဝေ သတိထားဖြစ်တာ၊ ဘာလဲ လေယာဉ်ကွင်း

လိုက်ပို့ရင်း မောင်မင်းလက်ကွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်ခုခု စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့လို့လား'

'ကိုမင်းလက်ကွဲနဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟိုလေ ဇင်ဇင် ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့်ပင် မေ့ပျောက်ထားဖြစ်သော အမည်

တို့ လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိသောကြောင့် စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်သွား ရသည်။

'ဘယ်လို... ဇင်ဇင်လို့ ပြောလိုက်တယ် ဟုတ်လား မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ဟိုတစ်ချိန်က ဖြစ်ခဲ့တာတွေနဲ့ပတ်သက် ပြီး မောင်မင်းလက်ကွဲနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြတာလား ဒီသူငယ်ကို သဘောထားကြီးတဲ့ ယောက်ျားလို့ အန်တီ ဝေ ထင်ထားခဲ့တာ၊ သမီးပြောပြ ရှင်းပြတာတွေကို ယုံယုံကြည်ကြည်နဲ့ လက်ခံပြီး ဒီအကြောင်းတွေကို ဥပေက္ခာပြုသင့်တယ်'

'မဟုတ်ဘူး အန်တီဝေ၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ဒီအကြောင်း တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို သမီး မပြောဖြစ်သေးဘူး'

'အခုချိန်မျိုးရောက်တာတောင် မပြောရသေးဘူး ဟုတ် လား ခင်လေးငယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအကြောင်းတွေကို မပြောရသေးသလို သူလိုချင်တဲ့ သူ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေကိုလည်း သမီး မပေးရသေးဘူး အန်တီဝေ'

ကိုမင်းလက်ကွဲနှင့် သူမတို့၏ဆက်ဆံရေးကို ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောပြဖြစ်၏။ သူ့စကားတွေကြောင့်ပင် အန်တီဝေ အံ့ဩသွားပုံ ရ သည်။

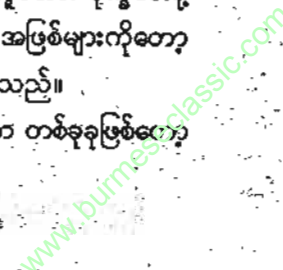
'ခင်လေးငယ်ရယ်၊ သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက် လူကြီးတွေနဲ့ တောင် အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်နေမှ၊ ဘာလို့ အဖြေမပေးရ သေးတာလဲ။ ပြီးခဲ့တာတွေကို ဘာလို့ရှင်းမပြဘဲ ဖုံးကွယ် ထားရတာလဲ'

'သမီး ပြောဖို့ကြိုးစားပေမယ့် သူ့ကိုကြည့်ပြီး ပြောမထွက် ခဲ့ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အတိတ်အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြပြီးမှ အဖြေပေးမယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိခဲ့တယ်။ သူ ခရီး သွားဖြစ်တဲ့အထိ ပြောဖို့ အခြေအနေက မပေးခဲ့ဘူးလေ၊ သမီးရဲ့ တွေဝေထိတ်လန့်မှုတွေကြောင့်လည်း ပါတာ ပေါ့ အန်တီဝေ'

သူမကိုကြည့်ရင်း အန်တီဝေ နားမလည်နိုင်သည့်အလား 'ခင်လေးငယ်အနေနဲ့ မောင်မင်းလက်ကွဲသိအောင် ရှင်းပြ ပြောပြထားရမယ်။ အခုရှုပ်မှ နောင်ရှင်းမယ့်ကိစ္စမျိုး ဖြစ်နေတာလေ။ အန်တီတို့ကတော့ သမီးအနေနဲ့ ပြောပြီး လို့ မောင်မင်းလက်ကွဲကလည်း ကျေနပ်နားလည်လို့ နှစ် ဖက်မိဘတွေကို အသိပေးတာလို့ ထင်ခဲ့ကြတာ။ သမီး ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့လည်း ဒီလိုပဲနားလည်သွားကြတာ အပြစ်ပြောရင်လည်း ခံရပေလိမ့်မည်။ ကွယ်ပျောက်နေခဲ့

သော ဒီအတိတ်ဆိုးက ဘယ်လိုဆက်စပ်ပြီး သူမအား ဒုက္ခပေးဖို့ ဖြစ်ပေါ်လာရပါလိမ့်။ မနေ့က ကြုံခဲ့ရသော အဖြစ်များကိုတော့ အန်တီဝေအား မပြောဘဲ ထိန်ချန်ထားလိုက်သည်။

ပို့စကဒီလေးကို တွေ့လိုက်ရတာကိုက တစ်ခုခုဖြစ်တော့ မည်ဆိုတာကို သိနေသလိုပင်။

စိုးစိုးတစ်ယောက် အိမ်ထောင်ကျပြီး သူ့ဘဝနှင့်သူ ဖြစ်နေ
ပြီပဲဟု လွယ်လွယ်တွေးလို့မဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

* * *

J။

‘ခင်လေးငယ်က တို့နှစ်ယောက်ကိုတောင် မမြင်ဘူး’
သူမနှင့် မေဂျာမတူသလို အတန်းလည်းမတူ။ တံစ်မြို့
ဘည်းနေ၊ ကျောင်းကား တစ်ကားတည်းစီးသောကြောင့် စုစုနှင့်
မိကေတို့အား ရင်းနှီးနေ၏။

‘ဟုတ်တယ် စုစု၊ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် လမ်းလျှောက်လာ
လို့ စုစုတို့ကိုတောင် သတိမထားဖြစ်လိုက်ဘူး’

‘ဘာလဲ မခင်လေးငယ်ရဲ့လူကြီး နိုင်ငံခြားသွားလို့အလွမ်း
မပြေ ဖြစ်နေတာလား’

‘ဟုတ်မှာပေါ့၊ သူ့ရှိတုန်းကဆိုရင် နေ့စဉ်မပျက် ကားဆီ
အရောက်လာ လိုက်ပို့ပေးနေကျ မဟုတ်လား’

ကိုမင်းလက်ျာနှင့် စခုံဖြစ်ပြီး လူချင်းမရင်းနှီးခင်ကပင်
စုစုတို့နှစ်ယောက်က သိနေကြ၏။ သူမနှင့် ကိုမင်းလက်ျာတို့
ချင်းနှီးဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း စုစုတို့နှစ်ယောက်နှင့်ပါ အခေါ်အပြော
ရှိခဲ့၏။

‘အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွယ်’

‘ဪ... ဒါနဲ့ မခင်လေးငယ်တို့ နောက်ဆုံးနှစ်တွေ စာမေးပွဲ အရင်စဖြေမှာနော်’

‘စုစုရယ် ဒီစာမေးပွဲအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ လပိုင်လောက်ပဲ လိုတော့ပေမယ့် ငါ တမင်ကိုမေ့ထားတာ သိလား’

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာတွေကြောင့်ပင် သူမလည်း စာမေးပွဲကို မေ့လျော့ထားဖြစ်သည်။ ဒီစာမေးပွဲကတော့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝနှင့် လုံးဝ အဆက်ပြတ်ပေမည့် စာမေးပွဲပေမယ့် အခုချိန်မှာ စာမေးပွဲဆိုတာထက် ကိုမင်းလကျာနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်လာမလဲဆိုတာကိုပဲ ရင်ပူနေပြန်သည်။

ဒီအချိန်မျိုးကျမှ စိုးစိုးနှင့် ဘယ်လိုပတ်သက် ဆက်စပ်ပြီး ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးတွေ ဆက်ဖြစ်မလဲ၊ မတွေ့တတ်အောင် ရှိလှ၏။

ကျောင်းကားပေါ် ရောက်တော့လည်း အားလုံးနီးပါးက စာမေးပွဲအကြောင်း စာအကြောင်းတွေကို ပြောဆိုနေကြ၏။

သူမခေါင်းထဲမှာတော့ နိုင်ငံရပ်ခြား ရောက်နေသော ကိုမင်းလကျာ၊ စိုးစိုးနှင့်ပတ်သက်သော ပို့စကဒ်လေးအကြောင်းကိုသာ ဆက်စပ်ပြီး အဖြေရှာနေမိတော့သည်။

‘ဒီကားက မရိုးသားဘူး၊ တို့ကားကို နောက်ယောင်မလိုက်နေတာ သေချာသွားပြီ’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီပရာဒိုအစိမ်းရောင်ကား’

ပတ်သက်တဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ’

ကောင်လေးတွေ၏ အသံကြောင့်ပင် မိန်းကလေးအချင်းချင်း ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်ဖြစ်နေကြသည်။

‘ဒီကောင်တွေပြောတာဟာ သိပ်သေချာတယ်၊ ဒီကားပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာ မမှားနိုင်ဘူး’

ပရာဒို အစိမ်းရောင်ဆိုသော စကားကြောင့်ပင် သူမအတွေးတွေကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဝင်ရောက်စပ်စုဖြစ်သည်။

‘ဘယ်ကားလဲ မိကေ၊ ဘယ်မှာလဲ’

‘အခုကျော်တက်သွားတဲ့ ပရာဒိုအစိမ်းရောင်လေးလေ’

မိကေ စကားကြောင့် သူမ ငဲ့ကြည့်ဖြစ်တော့ ပရာဒိုကားလေး၏ နောက်ပိုင်းကိုသာ မြင်လိုက်ရ၏။ သိပ်သေချာတာပေါ့။ ဒီကားက သူမနှင့် ရင်းနှီးနေသော ပရာဒိုအစိမ်းရောင်ကားလေး။

‘မခင်လေးငယ်က အခုမှ သတိထားမိတာနေမှာ၊ ဒီကောင်တွေ ပါးစပ်မဖွာခင်ကတည်းက မိကေတို့တွေ သတိထားမိနေခဲ့တာ၊ ဒီကားပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်နဲ့တော့ ပတ်သက်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ကျောင်းကိုတောင် ရောက်ခါနီးပြီပဲ၊ ကျောင်းထဲအထိ လိုက်မယ့်သဘောရှိနေတယ်’

ကားမောင်းသူကို ကြည့်ချင်ပါသည်ဆိုမှ မြင်ကွင်းထဲကို ခြေထောက်ပြတ်သားသား ဝင်မလာတော့ပေ။

သူမတို့ ကျောင်းကားထက်စောပြီး ကျောင်းဝင်းအတွင်း

သို့ အစိမ်းရောင်ပရာဒိုကားလေး ဝင်သွားတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရင်
 'မိကေတို့ တစ်ခုခုစားရင်း ဆိုင်ထိုင်မလို့ လိုက်ခဲ့ရင်
 မလား မခင်လေးငယ်'
 'မလိုက်တော့ဘူးကွယ်၊ အတန်းထဲက သူငယ်ချင်းတွေ
 မေးခွန်းပောင်းတွေ ကူးဖို့ ချိန်းထားသေးတယ်'
 မုသားမကင်းစွာပြောပြီး မိကေတို့နှင့် လူချင်းခွဲလိုက်
 သည်။ ကားပေါ်တုန်းက ကောင်လေးတွေ၏ အပြောင်အနောင်
 ကြောင့်ပင် အစိမ်းရောင်ကားလေးကို အရေးတယူလုပ်ပြီး အားထု
 က စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။

ကျောင်းထဲရောက်ပြီး ကျောင်းကားပေါ်မှ ဆင်းသည်မှာ
 လမ်းတစ်လျှောက် နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး လိုက်နေသော ကား
 လေးအကြောင်းကို အားလုံး မေ့လျော့သွားကြဟန်တူသည်။
 အားလုံးသောသူများနှင့် မပတ်သက်ပေမယ့် ဒီကား
 သူမနှင့် လုံးဝ ပတ်သက်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်မိသည်။
 ကားတွေရပ်ထားရာနေရာကို မျက်စိ ကစားကြည့်လိုက်
 သည်။

သိပ်အပင်ပန်းခံပြီး မရှာလိုက်ရပေ။ ခပ်လှမ်းလှမ်း
 ကြည့်သာမြင်သာအောင် ရပ်ထားသော အစိမ်းရောင် ပရာဒိုကား
 လေးအား တွေ့လိုက်ရသည်။
 ကားလေးနားသို့ ကပ်သွားရင်းကပင် သူမရင်တွေ အ
 မြန်လာ၏။ ဘယ်သူများပါလိမ့်ဆိုသော သိချင်စိတ်ကြောင့်
 သေချာကြည့်လိုက်သည်။ ကားမောင်းသူကတော့ ကားပေါ်
 ရှိမနေ။

ဒီအနီးတစ်ဝိုက်မှာ ပုန်းကွယ်နေရင်း သူမ၏ လှုပ်ရှားပုံ
 ကိုများ စောင့်ကြည့်နေမလားမသိ။ အနီးအနားပတ်ဝန်းကျင်
 ကားမောင်းသူကိုရှာဖို့ ကြိုးစားလိုက်၏။

'ဇင်ဇင်'
 သူမနောက်ကျောဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသောအသံ။
 ချက်ချင်းလှည့်ကြည့်ဖို့ အင်အားများစွာ မှဲသွားရသည်။
 အသံကို သိပ်မှတ်မိတာပေါ့။

'စိုးစိုး'မှ စိုးစိုးရဲ့အသံ စစ်စစ်ပါလေ။
 ရပ်နေမိသည့် နေရာမှာပင် အသက်ရှူပြီး သူမ ကျောက်
 ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလားမသိ။

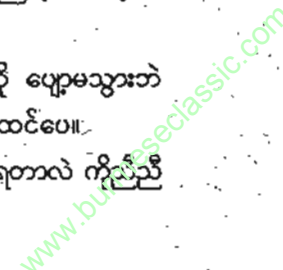
'တစ်ချိန်တုန်းက ဇင်ဇင် အရမ်းချစ်မြတ်နိုးခဲ့တဲ့ စိုးစိုး
 ပါ'

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားလာသောအခါ 'စိုးစိုး'ဟု
 မှုခေါ်လှန်းပါး ဖြစ်သွားရ၏။

'စိုးစိုးလို့ အားပါးတရ ခေါ်လိုက်စမ်းပါ ဇင်ဇင်ရယ်၊
 ဒီအသံ ကြားချင်လွန်းလို့ မရမက ကြိုးစားပြီး ဇင်ဇင်
 ရှေ့မှောက်ကို ရောက်လာရတဲ့သူပါ'

တစ်ချိန်က အကြင်နာတွေ၊ အချစ်တွေ ပိုခဲ့တာ မှန်၏။
 သူမတည်ဘဲ ချန်သွားရစ်သူဆိုသော အတွေးကြောင့်ပင်။ မှေပစ်
 ကြာပါပြီကော။

သူမ အသည်းသည် အရင်တုန်းကလို ပျော့မသွားဘဲ
 အစက်မာကျောနေတာကို စိုးစိုး သိဦးမည်မထင်ပေ။
 'ဘာကိစ္စရှိလို့ ကျွန်မနဲ့တွေ့ဖို့ ကြိုးစားရတာလဲ ကိုညီညီ'

စိုး

သူစိမ်းဆန်လိုက်တာ ဇင်ဇင်ရယ်၊ စိုးစိုးလေ၊ ဇင်ဇင် စိုးစိုးပါလို့ အသိအမှတ် မပြုတော့တာလား

အရာအားလုံး နှောင်းသွားခဲ့ပြီးမှ အလွမ်းသယ်ပြနေတာကို သူ့အား ဝမ်းနည်းမှုကင်းစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိသည်။

‘အဲဒီ စိုးစိုးတို့ ဇင်ဇင်တို့ဆိုတဲ့ အတိတ်က အခေါ်အဝေါ်တွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး မပြောပါနဲ့လား ကိုညီညီစိုး၊ နိုနိုဆိုတာရော ဇင်ဇင်ဆိုတာရော ကျွန်မဘဝမှာ သေသွားပြီးသား အမည်နာမတွေပါ။ ကျွန်မကို ခင်လေးလို့ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ကိုညီညီစိုး’

အတိတ်တုန်းဆီက သူ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ပြီး သူမ ဘာလောက် ခံစားနာကျည်းခဲ့ရသည်များကို မတွေးချင်၊ မပြောတော့ပေ။

အခုချိန်မှာ အရမ်းသိချင်နေတာ တစ်ခုပဲရှိ၏။ စိုးစိုးကိုမင်းလက်ကတို့ ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနှင့် ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည်ဟု သောအကြောင်းများပဲ ဖြစ်၏။

‘ကောင်းပါပြီ ဒေါ်ခင်လေးငယ်၊ စိုးစိုးဆိုတဲ့ ချာတစ်တစ်ကောင်ကို ဇင်ဇင်အနေနဲ့ မတွေ့ချင်၊ စကားမပြောတောင်မှ ဦးညီညီစိုးကိုတော့ ဒေါ်ခင်လေးငယ်က အယူပြီး စကားပြောချင် တွေ့ချင်မှာပဲ မဟုတ်လား သူမ၏ စိတ်အခြေအနေကို စိုးစိုးက အခုလို သိမြင်နေ

ရောလား။

‘ဗဟုတယ် ကိုညီညီစိုး၊ ကျွန်မ ခင်လေးငယ်က နှုတ်

အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောချင်တယ်’

တပ်ထားသော အနက်ရောင်မျက်မှန်ကို စိုးစိုး ချွတ်လိုက်

မျက်ရည်ပဲနေသော သဲနားချင်ယောင်ဆောင်ထားသည့် စိုးစိုးအကာကွယ်မဲ့ တွေ့လိုက်ရသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ စိုးစိုးကတော့ ဘယ်လိုသဘောထားမှ မပြောင်းဘဲ ဇင်ဇင်နဲ့တွေ့ဖို့လာခဲ့တာ၊ ဇင်ဇင်လို့ ခေါ်နေမှာပဲ၊ စိုးစိုးလို့ အမြဲပြောနေမှာပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ရှင်နဲ့တွေ့စရာ စကားပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး ကိုညီညီစိုး’

စိုးစိုး ဘယ်လိုပဲ မျက်ရည်ခံထိုးထိုး၊ သူမ အသည်းမာကျောတာကိုတော့ ဖျက်ဆီးနိုင်စွမ်း မရှိပါလေ။

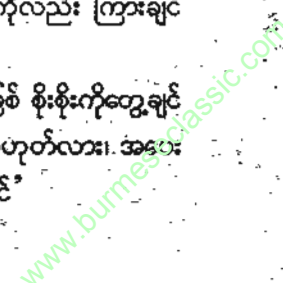
စိမ်းလက်စနှင့်ပင် ကျောခိုင်းဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

‘ခဏလေးနေပါဦး ခင်လေးငယ်’

‘ရှင်ဖက်က သဘောထား မပြောင်းနိုင်မှတော့ ရှင်နဲ့ စကားဆက်ပြောနေလို့ အလကားပဲ။ ကျွန်မ သိချင်တာတွေက စောပြီးသိရတာနဲ့ နောက်ကျပြီးမှ သိရတာပဲ ကွာခြားမှာပါ’

စိုးစိုး မျက်ရည်ခံထိုးမှုကိုလည်းမလိုချင်။ နောက်ကြောင်း နှိပ်ပြောပြမည့် ပြီးခဲ့ ဖြစ်ခဲ့သည့်စကားတွေကိုလည်း ကြားချင်စိတ်မရှိပေ။

‘မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် စိုးစိုးကိုတွေ့ချင် စကားပြောချင်တာ သေချာတယ် မဟုတ်လား၊ အပေးအယူတစ်ခုတော့ လုပ်လိုက်ရအောင်’

စိုးစိုးကမ်းလှမ်းသော စကားကြောင့် သူမ ခြေလှမ်းတွေကို ရုတ်လိုက်ရ၏။

‘ပြောကြည့်လေ၊ ကိုညိုညိုစိုး’

‘ဒီလိုပါ၊ စိုးစိုးပြောချင်တာတွေကို ဇင်ဇင် နားထောင်ချင်ပေမယ့် ဇင်ဇင် သိချင်နေတာတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ အတိတ်ကကိစ္စကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် နောက်ကြောင်းပြန်ပြီး မကြားချင်ဘူး၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေကိုပဲ သိချင်တာ’

‘ဒီလိုလုပ်ပါ ဇင်ဇင်၊ ဇင်ဇင်သိချင်နေတာတွေကို သိဖို့ စိုးစိုးပြောချင်တာတွေကိုလည်း နားထောင်ပေးပါ အခုချက်ချင်းကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ဆယ်ရက်အချိန်ယူပြီး ဇင်ဇင် စဉ်းစားပါ၊ စိုးစိုးရဲ့လိပ်စာကဒါ၊ ဇင်ဇင်စဉ်းစားရတဲ့အချိန်၊ တွေ့ချင်တဲ့အချိန်မှာ ပန်းလှမ်းဆက်လိုက်တဲ့ စိုးစိုးသွားလိုက်ဦးမယ် ဇင်ဇင်’

လိပ်စာကဒါပြားလေးကို သူမလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးပြီး စိုးစိုး ထွက်သွားသည်။ သူမတစ်ယောက်တည်း တွေဝေနေဆဲပင် အစိမ်းရောင် ပရာဒိုလေး မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

* * *

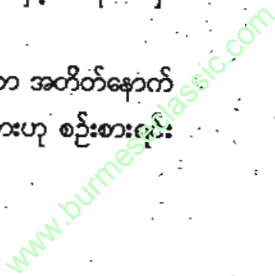
၃။

စိုးစိုးနှင့် စကားပြောဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း သူမ တွေးနေဖြစ်တာ တစ်ရက်လည်းမက၊ နှစ်ရက်လည်းမက၊ စိုးစိုး ပေးထားခဲ့သော ဆယ်ရက်ဆိုသည့်အချိန်သည် ခဏလေးကုန်ဆုံးသွားသည်။

ကိုမင်းလက်မှာ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရှိသည်ကို သိထား၏။ အလုပ်ကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းအခန်းမှာ ပြောင်းရွှေ့နေရင်း သူမနှင့် ကိုမင်းလက်တို့ ဆုံဖြစ်ကြသည်။

ပထမဆုံး နှစ်ယောက်အတူ တွေ့ဖြစ်သောနေ့၊ လေယာဉ်ကွင်းကို သွားသောနေ့၊ အစိမ်းရောင်ပရာဒိုကားကို စီးဖြစ်သည်။ ကိုမင်းလက်မှာ သူငယ်ချင်းမှာ စိုးစိုးများဖြစ်နေမည်လား။ မဖြစ်ဘဲထား၊ စိုးစိုးမှာ ကိုမင်းလက်မှာ သူငယ်ချင်းနှင့် တရင်းတနီးအတိတ်သက်သောသူ ဖြစ်ရမည်ပဲ။

ဒီလိုဆိုခဲ့ရင် သူမ မပြောဖြစ်သေးသော အတိတ်နောက်ကြောင်းများကို ကိုမင်းလက်က သိသွားနိုင်ပြီလားဟု စဉ်းစားရှင်းဆင်းခြောက်ခဲ့တာ ဆယ်ရက်ပြည့်လှနေပြီ။

‘ခင်လေးငယ်ကို ပြောလိုက်ပါ။ ဖုန်းလာနေတယ်လို့ အန်တီဝေ၏ လှမ်းပြောသံကို မကြားရခင်ကပင် ရန် မြည်သံကို ကြားရ၏။ မြန်မာပြည်က ထွက်သွားကတည်းက ဒီနေ့အထိ ကိုမင်းလက်ျာ ဖုန်းမဆက်ပေ။ မျှော်ရဖန်များတော့ ဖုန်းမြည်သံကိုပင် ငြီးငွေ့လာ၏။

ကိုမင်းလက်ျာ့ဆီက မဟုတ်မှန်းသိလျက်နှင့်ပင်။

‘အန်တီဝေနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာ ဘယ်သူလဲ အန်တီကြွေ

‘မောင်မင်းလက်ျာ မဟုတ်ဘူး ခင်လေးငယ်၊ ညည မေမေနယ်ကနေ ဖုန်းဆက်နေတာ၊ ညည်းနဲ့ ပြောချင်တာ ခေါ်ခိုင်းတာ’

ကိုမင်းလက်ျာ့တစ်ယောက် ဖုန်းမဆက်ဘဲ နေနိုင်ခြင်း အပေါ် သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။ စိုးစိုးကိစ္စသာ မပေါ်ပေါက်ပါက အလုပ်တွေမအားလို့ဟု ကြံဖန်ဖြေရင်း ဖြေလိုရဦးမည်ကို ကိုမင်းလက်ျာ ဖုန်းမဆက်ခြင်းမှာ စိုးစိုးနှင့် အများကြီး ပတ်သက်နိုင်သည်ဟု ဆက်စပ်တွေးလိုရသည်လေ။

‘ခင်လေးငယ် မေမေနဲ့ ဖုန်းပြောလိုက်ဦး’

အနားသို့ သူမ ရောက်သည်နှင့် စကားပြောခွင့်ကို အန်တီဝေ လက်လွှဲပေးလိုက်၏။

‘မေမေ နေကောင်းတယ်နော်’

‘ကောင်းတယ် သမီး၊ သမီးဖေဖေက ဝမ်းသာစရာ သတင်းကို လှမ်းပြောလိုက်ပါဆိုလို့ မေမေ ဖုန်းဆက် လိုက်တာ’

‘ဘာသတင်းများလဲ မေမေ’

ဒီရက်ပိုင်းမှာ ဝမ်းသာစရာဆိုလို့ အိပ်မက်ပင် ကောင်းကောင်းကန်းကန်း မမက်ဖြစ်ပေ။

‘တခြား မဟုတ်ဘူး သမီး၊ ရှေ့လကုန်ခါနီးမှာ မင်းဖေဖေ ရန်ကုန်ကို ပြန်ပြောင်းရတော့မယ်။ သမီးလေး စာမေးပွဲပြီးမှာနဲ့ အတော်ပဲ၊ အလုံမှာ အိမ်ခန်းလည်းရမယ်ပြောတယ်၊ မေမေတို့ ထင်ထားတာထက် နှစ်လ လောက်စောပြီး ပြောင်းဖြစ်တာလေ’

ဝမ်းသာစရာစကားဖြစ်ပေမယ့် သူမအနေဖြင့် အရမ်းကြီးကြိုက်လှိုက်လှဲလှဲ မဖြစ်မိပေ။ ဒါကို မေမေ ရိပ်မိပုံရ၏။

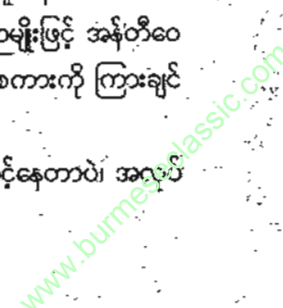
‘သမီး နေကောင်းလို့များလားဟင်’

‘စာတွေကြည့်ပြီး ခေါင်းနည်းနည်းနောက်နေတာပါ မေမေ’

မှသာမကင်းသော စကားကြောင့် မေမေ အစိုးရိမ် လျှော့ချပုံရသည်။ သူမတို့မိသားစုသုံးယောက် တကွတပြား ဖြစ်နေတာ နှစ်နှင့်ချီခဲ့ပြီ။ ဝမ်းသာစရာသတင်းကောင်းဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ထက် မရွှင်ပျချိန်မို့ အပြည့်ဝ မပျော်ခဲ့ပါလေ။

‘နိုင်ငံခြားသွားတာ ဆယ်ရက်စွန်းနေပြီ၊ အခုချိန်ထိ မောင်မင်းလက်ျာ ဖုန်းမဆက်သေးဘူးနော်’ တစ်ခုခု လွှဲမှားနေပြီဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် အန်တီဝေ အေးလပြီ။ အန်တီကြွေကလည်း သူမဖြေမည့်စကားကို ကြားချင် မပုံရသည်။

‘သမီးလည်း သူ့ဖုန်းကို နေ့တိုင်းစောင့်နေတာပဲ၊ အလုပ်တွေ မအားလို့နဲ့တူတယ်’

သူမအဖြေကို သူမကိုယ်တိုင်ပင် သဘောမကျချင်ဘဲ ဒီထက်ပိုပြီးတော့လည်း အဆင်ပြေအောင် မပြောပြတတ်ဘဲ အန်တီကြွေကတော့ အားမလိုအားမရစွာဖြင့် ဝင်ပြောသည်။

‘မဟုတ်သေးပါဘူးအေ၊ အချိန်ပြည့် အလုပ်ရှုပ်နေတာမျိုးတော့ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ဒီသူငယ်က ဖုန်းဆက်ပျင်းတာရယ်၊ ဝိုက်ဆံကုန်မှာရယ် စိုးရိမ်နေသလား မသိတာ’

‘အန်တီခေ ခင်လေးငယ်ကို အကြံတစ်ခုပေးချင်တာပေါ့ ပြောပါ အန်တီခေ’

‘ဒီကြားထဲ မောင်မင်းလက်ျာ ဖုန်းဆက်လာရင် သမီးအနေနဲ့ အတိတ်က ဖြစ်ခဲ့ပျက်ခဲ့တာတွေကို အပြစ်ယူပြီး ရှင်းပြ ပြောပြထားသင့်တယ်၊ အန်တီခေ အပြစ်ပေးတာကို သမီး လုံးဝ မမေ့နဲ့နော်’

‘သူ ဖုန်းဆက်ဖြစ်ရင် ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးစားပြောဖြစ်မှာပါ အန်တီခေ’

သူမရှေ့မှနေပြီး အန်တီခေတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားအောင် အပြင်ဘက်မှာ အလင်းရောင် ပျောက်လုနေပြီ။

သူမကတော့ တယ်လီဖုန်းဘေးနားမှာထိုင်ပြီး ချိတ်ချစ်ဖြစ်နေမိသည်။ တယ်လီဖုန်းစကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်နံပါတ်တွေ ကောက်နှိပ်လိုက်၏။ ဖုန်းမြည်သံကြားရပြီးမှ ပြောခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။

ဒီလိုလုပ်ဖြစ်တာ တစ်ကြိမ်တည်းတော့ မဟုတ်။

* * *

ညရှစ်နာရီထိုးတော့ အန်တီခေတို့နှစ်ယောက်နှင့်အတူ တီဗီထိုင်ကြည့်နေဖြစ်သည်။ သတင်း နားထောင်နေဆဲမှာပင် ဖုန်းမြည်သံ ကြားရ၏။

‘ဖုန်းလာနေတယ်၊ သွားကိုင်လိုက်ဦး ခင်လေးငယ်’

ကိုမင်းလက်ျာ ဆက်နေမှာစိုး၍ သူမကို ဦးစားပေးပြီး အကိုင်ခိုင်းခြင်းဟု နားလည်လိုက်သည်။

စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီး တစ်ဖက်မှ စကားသံ ကြားလိုက်ရသည်နှင့် လွှတ်ချပစ်ချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။

အန်တီခေတို့ ရှိနေသည်မို့ မနည်းဣန္ဒြေဆည်လိုက်ရသည်။

‘ဟဲလို... ခင်လေးငယ် ပြောနေပါတယ်’

‘ဇင်ဇင်နဲ့ တည့်တည့်တိုးတာ စိုးစိုးအတွက် အရမ်းကဲ ကောင်းသွားတယ်၊ ဒီပြင် လူတစ်ယောက် လာကိုင်ရင် ပြောရဆိုရ ခက်နေဦးမယ်’

ဒေါသဖြစ်ချင်ပေမယ့် အန်တီခေတို့ ကြားမည်စိုး၍ အသံနိမ့်ပြီး ပြောလိုက်ရသည်။

‘ဒီဖုန်းနံပါတ်ကို ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိလဲ’

‘ဒါက အထူးအဆန်းမှ မဟုတ်ဘဲ ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုးဆီကို နှစ်ခါတိတိ ဇင်ဇင်ခေါ်ပြီးမှ ဖုန်းချပစ်တာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ စိုးစိုးရဲ့ ဟန်းဖုန်းမှာ ဇင်ဇင် ဆက်တဲ့ဖုန်းနံပါတ်က ပေါ်နေတာပဲ၊ ဇင်ဇင်တို့ဆီက ဖုန်းတွေက ၅၉၃ နဲ့ စတာချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ စိုးစိုး ချက်ချင်း ပြန်မဆက်

ဖြစ်တာက ဇင်ဇင် အိမ်ကနေဆက်တာလား၊ အပြင်က
ပြီး ဆက်တာလားဆိုတာကို ချိန်ဆနေလို့ပဲ

လက်ပူးလက်ကျပ်မိနေမှတော့ ခြောင်ညာလည်း အပြင်
ဖြစ်တော့မည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့စကားပြောဖို့ လှမ်းဆက်လိုက်တာ
ဆက်ပြီးမှ စကားပြောချင်စိတ် မရှိတော့တာနဲ့ ချုပ်လိုက်
တာ’

‘စိုးစိုးနဲ့တွေ့ဖို့ ဇင်ဇင်က မချင့်မရဲဖြစ်နေတာ မဟုတ်
လား’

ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ စကားဖြတ်လို့ ရမည်မထင်
ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။ အန်တီကြွေကတော့ ဘုရား
ခန်းထဲဝင်သွားပြီး အန်တီဝေကလည်း တီဗီပိတ်ပြီး အိပ်ရာထဲ
ပြင်နေပြီ။

ကိုမင်းလက်ျာဆီက ဖုန်းဟုထင်ပြီး အန်တီဝေတို့နဲ့
ယောက် တမင် ရှောင်ပေးကြတာပဲဟု နားလည်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ ရှင်နဲ့တွေ့လည်း တွေ့ချင်တယ်၊ နေ
လည်း မတွေ့ချင်ဘူး’

‘စိုးစိုးပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုတော့ ဒီဆယ်ရက်အတွင်း
ဇင်ဇင် စဉ်းစားဖြစ်တယ် မဟုတ်လား၊ စိုးစိုးဆီကို လှမ်း
ဆက်တယ်ဆိုကတည်းက တွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်
တာကို စိုးစိုး သဘောပေါက်ပြီးသားပါ’

‘တွေ့ချင်တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကိုယ်ရှင်တော့
အထင်ကြီးမနေနဲ့ ကိုညီညီစိုး’

‘အထင်မကြီးပါဘူး ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုးဈေးဆစ်ခဲ့တာကို ဇင်
ဇင် လိုက်လျော့တယ်ဆိုရင်ပဲ ကျေနပ်လှပါပြီ။ တစ်ခု
တော့ ရှိတယ်နော် ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုးပြောချင်တာတွေ ပြော
ပြီးမှ ဇင်ဇင်သိချင်နေတာတွေကို စိုးစိုးက ပြောပြမှာနော်’
တစ်ဆင့် လျှော့ပေးလိုက်သည်နှင့် စိုးစိုးက တစ်ရစ်
စင်းပြနေ၏။

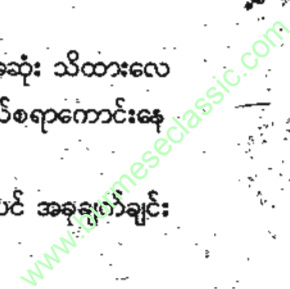
‘ရှင်က တော်တော် အတ္တကြီးတဲ့ ယောက်ျားပဲ၊ မိန်းမ
တစ်ယောက်ကို အကျပ်ကိုင်ပြီး ကိုယ်လိုချင်တာကို
အတင်း ယူတတ်တယ်နော်’

‘ဇင်ဇင် ကြိုက်သလို ထင်နိုင်ပါတယ်၊ ဇင်ဇင်ကိုယ်တိုင်
က သံယောဇဉ်ကင်းပြီး စိမ်းပြတ်နိုင်တာကိုး၊ ဒီလိုနည်း
လမ်းကို ခသုံးရင် ဇင်ဇင်က စိုးစိုးပြောမယ့်စကားတွေကို
အလွယ်တကူ နားထောင်မှာမှ မဟုတ်ဘဲ’

‘ရှင်ကိုယ်ရှင် သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ ကိုညီညီစိုးက ကျွန်မ
ရှင်နဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောမှာက ဇင်ဇင်အဖြစ်နဲ့ မဟုတ်
ဘူး၊ ဇင်ဇင်ဆိုတာ အတိတ်မှာ သေဆုံးပြီးသားလို့ စိတ်
စွဲနေတာ ကြာပြီ၊ ရှင်ကိုလာတွေ့မယ့်သူဟာ မင်းလက်ျာ
ရဲ့ချစ်သူဖြစ်တဲ့ ခင်လေးငယ်ဆိုတာကို ရှင် မြဲမြဲမှတ်ထား
ပါ’

‘ဇင်ဇင်တို့အကြောင်းကို အစကနေအဆုံး သိထားလေ
တော့ ဒီစကားက စိုးစိုးအတွက် ရယ်စရာကောင်းနေ
သလိုပဲ’

စိုးစိုးပြောလိုက်သော လေသံကြောင့်ပင် အခုနောက်ချင်း

တွေ့ချင်စိတ် ဖြစ်သွားမိသည်။ သူမနှင့် ကိုမင်းလက်ျာတို့ကြား
ဘယ်လိုအနေအထားမျိုးဖြင့် စိုးစိုးတစ်ယောက် ရပ်တည်နေသည်
အရမ်းသိချင်လှပြီ။

‘သိပ်ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေ ပြောမနေနဲ့ ကိုညီညီစိုး
နဲ့ ကျွန်မတွေ့ပြီး ပြောကြဆိုကြမှ ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်
ရှင်ကို ဘယ်လိုတွေ့ရမလဲသာ ပြောပါ’
သူမ၏ ဒေါသ၊ သူမ၏ စိတ်လောမူများကို စိုးစိုး

ယောက် ကောင်းကောင်းအသုံးချလေပြီ-

‘ဒီနေ့ ဘာနေ့များလဲ’

‘ဗုဒ္ဓဟူး’

‘ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေ၊ ဒီသုံးရက် နဲ့
မအားဘူး၊ အချိန်ဆွဲတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဇင်ဇင်
တိုင် လာတွေ့မှာဆိုတော့ စိုးစိုး ပြင်စရာဆင်စရာ
တွေအတွက် ဒီသုံးရက်အချိန်ယူတဲ့ သဘော
တနင်္ဂနွေနေ့ကျမှပဲ ဇင်ဇင်နဲ့ တွေ့လို့ဖြစ်မယ်’

ရှင်ကို လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူးဟု တုံ့ပြန်လိုက်ချင်
လည်း သိချင်ကြားချင်နေသော စကားတွေအတွက် အလွှာ
လိုက်ရ၏။

‘ကောင်းပြီလေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့လယ် ဆယ့်နှစ်
မှာ မုခ်ဦးထိပ်ကနေပြီး ရှင် စောင့်နေ၊ ကျွန်မ
အောင်လာခဲ့မယ်၊ အဝေးကြီးကို သွားလို့တော့
ရှင်ကို အချိန်တစ်နာရီပဲ ပေးမှာဆိုတော့ အ
တစ်နေရာရာမှာပဲ စကားပြောကြတာပေါ့’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုး ဆက်ဆက်စောင့်
နေပါ့မယ်’

စိုးစိုး၏ နှုတ်ဆက်သံကို နာခံမနေတော့ဘဲ အရင်ဦးအောင်
နားချပစ်လိုက်သည်။ အိပ်ခန်းဆီသို့ အသွားမှာပင် ‘မောင်မင်း
ကျော်နဲ့ စကားပြောကြတာလား’ဟု အန်တီဝေ မေးသည်။
‘ဟုတ်တယ် အန်တီဝေ’ဟု ပြီးစလွယ်ဖြေပြီး အိပ်ရာ
ဖြစ်ခဲ့၏။

* * *

www.burmeseclassic.com

နီးကျင်ကို ဂရုစိုက်မနေတော့ဘဲ ကားပေါ်ထိုင်လိုက်သည်။

သူမကို လိုက်ပို့ပေးသော ဆိုက်ကားသမားကြီးက ဘယ်
လို ကွေးထင်သွားမည် မသိပေ။

‘ဘယ်ကိုမောင်းရမလဲ ဇင်ဇင်’

‘ရှေ့က ပဲခူးမြစ်လမ်းအတိုင်းမောင်း၊ ကမ်းနားနဲ့ အနီးဆုံး
နေရာမှာရပ်ပြီး ပြောကြဆိုကြတာပေါ့’

သူမစကားကို လိုက်နာပြီး ပဲခူးမြစ်လမ်းအတိုင်း စိုးစိုး
မောင်းသည်။ သိပ်ကြာကြာ မမောင်းလိုက်ရဘဲ ဆောက်လက်စ
တံတားနားသို့ ရောက်သွားခဲ့၏။

‘ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်၊ ကားပေါ်မှာပဲ ပြောကြဆိုကြတာပေါ့
ကိုညီညီစိုး’

သူမ၏ညွှန်ကြားချက်ကို အတိအကျ စိုးစိုး လိုက်နာပြု

မူ၏။

‘ရှင်ပြောမယ်ဆိုတဲ့ စကားက ဒီမြစ်ကူးတံတားအကြောင်း
လား ကိုညီညီစိုး’

သူမ၏ အထွေအထွေစကားကြောင့် စိုးစိုး မချိပြုံး ပြုံး
လေသည်။

‘ဇင်ဇင်’

‘ရှင် ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ၊ ဒီနားမှာ ဇင်ဇင်ဆိုတာ
မရှိဘူး၊ ခင်လေးငယ်ဆိုတဲ့ ကျွန်မပဲရှိတယ်’

‘စိုးစိုးရင်မှာ ဘာတွေဖြစ်နေမလဲဆိုတာကို ဇင်ဇင် သိနေ
ချင်တယ်၊ အခုမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ အချိန်များစွာ ကလေး
များစွာ ရင်ထဲမှာ တနင့်တပိုးနဲ့ နေထိုင်ခဲ့ရတာပါ’

၄။

စိုးစိုးနှင့် သွားတွေ့ဖို့ အနက်ရောင်တီရှပ်နှင့် နက်ဖြာ
ရောင် ထဘီစကားကို ရွေးချယ်ပြီး ဝတ်ဆင်ဖြစ်သည်။

လွယ်နေကျ ကချင်လွယ်အိတ်ထဲသို့ ကျောင်းစာအုပ်များ
အပြင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကိုလည်း လိုရမယ်ရ ထည့်ယူသွား
ဖြစ်၏။

စားမေးပွဲအတွက် စစ်တောင်းထဲက သူငယ်ချင်းဆီသွား
ပြီး စာအတူကြည့်ဖို့ အကြောင်းပြုကာ အိမ်မှထွက်ဖြစ်သည်။

အရမ်းကြီး မိုးမချုပ်စေနဲ့နော်ဟု အန်တီကြွေက သွားခေါ်
စိုး သတိပေးလိုက်၏။

ကံ့ကော်လမ်းမပေါ် ရောက်သည်နှင့် ဆိုက်ကားငှားခိုက်
လိုက်သည်။

မုခ်ဦးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ထားသော စိုးစိုး၏ကား
နားမှာဝင် ဆိုက်ကား ရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

စိုးစိုးက ကားတံခါးကို အဆင်သင့်ဖွင့်ပေးသည်။ ဖတ်

‘ဟုတ်လား၊ ဪ... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒီစကားမျိုးတွေပဲ ကြားရမည်ဆိုတာကို သိနေခဲ့သည်။ ကရုဏာဖြစ်လေဟန် တမင်ရွံ့မြလိုက်၏။’

‘ကြိုက်သလို ပြက်ရယ်ဖြူပြီး ကဲ့ရဲ့နိုင်ပါတယ် ဇင်ဇင် ဒါပေမဲ့ စိုးစိုးစကားတွေကိုတော့ ဆုံးအောင် နားထောင်ပေးစေချင်တယ်’

‘နားထောင်ရမှာပေါ့၊ ရှင်ပြောခဲ့တဲ့ အပေးအယူကိစ္စကို သဘောတူခဲ့ပြီးပြီပဲ၊ ရှင်ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီးမှ ကျွန်ုပ် သိချင်တာတွေ သိရမှာ မဟုတ်လား’

တာဝန်ကျေသဘောမျိုး နေပြလိုက်သည်။ ဆောက်လက်စတံတားဆီသို့ ငေးကြည့်နေဖြစ်၏။

‘စိုးစိုး သတိရတဲ့အချိန်မှာ ဇင်ဇင်ကို ပထမဆုံးမေးကြတယ်။ ကိုယ်တိုင်က ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ လှေရတဲ့သူလေ၊ သူတို့လုပ်သမျှ စီစဉ်သူမျှကို ဒီအတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရတာ၊ စိုးစိုးကို ဆေးရုံပြောင်းလိုက်ကြတယ် ဇင်ဇင်ကတော့ ပဲခူးဆေးရုံပေါ်မှာပဲ ကျန်နေခဲ့တယ် ဒါပေမဲ့ကွယ်၊ ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်ခဲ့ပေမယ့် သူ့သဘော သူတို့အစီအစဉ်တွေကို ဘာတစ်ခုမှ စိုးစိုး မလွန်သန်နိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စတွေအတွက် စိုးစိုးကို လွှတ်ပေးပါ’

နားခါးလွန်းလှသည်။ အသိုင်းအဝိုင်း မျက်နှာကိုသာ ထောက်ထားပြီး ချစ်သူကို တစ်ဘဝလုံးစွန့်ခဲ့သော ယောက်ျားတစ်ယောက်အား အခုချိန်မှာ စကားနာလည်း မထိုးချင်တော့ပေ။

‘ပြီးခဲ့တာတွေကိုပြောပြလည်း ထူးမှာမှမဟုတ်ဘဲ၊ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီကိစ္စတွေအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်နေပြီ၊ ရှင်တောင် ရှင်မိဘပေးစားတဲ့ မိန်းမကိုယူပြီး ရှင်ဘဝနဲ့ရှင် တထီးတနန်းဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုးဟာ လူညံ့တစ်ယောက်ပါ။ အဲဒီလို ညံ့ခဲ့တာတွေအတွက် အခုအချိန်မှာ အားလုံးကို ပြန်ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ၊ ဇင်ဇင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေအတွက် စိုးစိုး တာဝန်ကျေပြချင်တယ်’

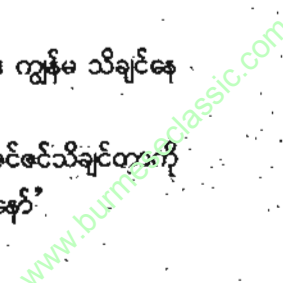
‘ရှင် တာဝန်ကျေချင်တယ်ဆိုရင် လွယ်လွယ်လေးပါ၊ ရှင်နဲ့ ကိုမင်းလကျော်တို့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ ရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ ကိုမင်းလကျော်တို့နှစ်ယောက်ကြားကို ရှင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ဝင်လာခဲ့သလဲဆိုတာကို ပြောပြလိုက်ရင် ပြီးပါတယ်’

မကြားချင်ပေမယ့် စိုးစိုး ဆက်ပြောမည့် စကားများကို ကြားနေရ၏။ မမြင်ချင်ပေမယ့် ရက်စက်တတ်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ မျက်ရည်ခံထိုးမှုတွေကို မြင်နေရသည်။

* * *

‘ရှင်စကားတွေကို နားထောင်ခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်မ သိချင်နေတာကို ရှင် ပြောပါ’

‘စိုးစိုးမှာ ပြောစရာကျန်သေးတယ်၊ ဇင်ဇင်သိချင်တာကို ပြောပြပြီးရင် စိုးစိုး ဆက်ပြောမယ်နော်’

ကျွန်မ သိချင်တာတွေသိပြီးလို့ အချိန်တစ်နာရီ မပြည့် သေးခင်အထိတော့ ရှင်ပြောချင်တာတွေ ဆက်ပြောပိုင် ခွင့်ရှိပါတယ်။

သူမနှင့် ကိုမင်းလက်ကွပ်ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ခုမရှိမသေ လုပ်ထားသည်ဟု ယုံကြည်နေမိသည်။

‘ဇင်ဇင် မှတ်မိရင် မှတ်မိတယ်။ တနင်္ဂနွေ မနက်ဆီထဲ အဖြစ်အပျက်ကိုပေါ့၊ မင်းလက်ကွပ်ကဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကို ဇင်ဇင်လာတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းလက်ကွပ်ရဲ့သူငယ် ချင်းဆိုသူက အလေးသွားချင်တာကို အကြောင်းပြပြီး ဆိုင်က ထွက်သွားတယ်ဆိုတာလေ’

‘ဒါဆို ရှင်က ကိုမင်းလက်ကွပ်နေတဲ့ အခန်းပိုင်ရှင်သူငယ် ချင်းပေါ့’

‘ဟုတ်တယ် ဇင်ဇင်၊ ဇင်ဇင်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်ပြီး မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲတာနဲ့ စိုးစိုး ရှောင်ထွက်သွားတာ’
‘ဒါဆို ရှင်ဟာ လက်ရှိမိန်းမကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လှုပ် ပြီး ဖောက်ပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့လူပဲပေါ့’

‘ပြောပါ ဇင်ဇင်၊ ဒီဘဝမှာ ပြန်မဆုံဖြစ်တော့ပါဘူးလို့ ထင်ထားခဲ့ပေမယ့် မင်းလက်ကွပ်ကြောင့် ပြန်ဆုံရတယ်။ ဒီအတွက်ကြောင့်ပဲ အမြဲတမ်းအိမ်ထောင်တာဝန်ကျေခံ စိုးစိုးဟာ လူတွေ ပြောစရာဆိုစရာကိစ္စတွေကို လုပ်ဖြစ် ခဲ့တယ်’

‘ဒုက္ခပဲ၊ ကျွန်မက ရှင်ရဲ့စိတ်အဆာဖြေမှုတွေအတွက် တရားခံ ဖြစ်ရပြန်ပြီလား ကိုမင်းလက်ကွပ်၊ ရှင်ဟာ အ

ချိန်ထိအောင် ကျွန်မကို အသုံးချစရာပစ္စည်းတစ်ခုလို့ မြင်တုန်းပဲလား’

‘မဟုတ်ဘူး ဇင်ဇင်၊ ဒီလို မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်ဇင်နဲ့ စိုးစိုး တို့ဇာတ်လမ်းကို မင်းလက်ကွပ် သိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခင်လေး ငယ်အနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ဇင်ဇင်အနေနဲ့သိတာ၊ ဇင်ဇင်နဲ့ ဒီလို ပြန်မဆုံဖြစ်ခင် အချိန်တည်းကိုက ဇင်ဇင်နဲ့ပတ် သက်ပြီး မင်းလက်ကွပ်ကို ရင်ဖွင့်ပြနေခဲ့သူပါ’

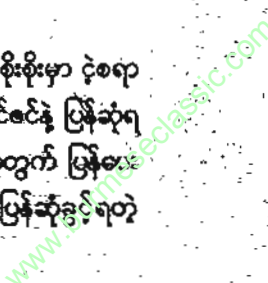
‘ကောင်းပြီ၊ ခင်လေးငယ်ဟာ ဇင်ဇင်ကို သိရတဲ့အချိန် နောက်ပိုင်းမှာ ရှင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လဲ’

‘ဇင်ဇင်နဲ့ ခင်လေးငယ်တို့ဟာ တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ကို စိုးစိုး ပြောပြဖြစ်တယ်။ မင်းလက်ကွပ်ကို ရှေ့ဆက်မတိုး ဖို့ တားမြစ်လိုက်တယ်’

‘ရှင် ဘာရည်ရွယ်ချက်ရှိလို့ ဒီစကားမျိုး ပြောရတာလဲ ကိုညီညီစိုး၊ ရှင် တော်တော်အကြပ်ပက်စက်တဲ့ ယောက်ျား ပါလား’

မျက်စိရှေ့မှာပင် စိုးစိုးပုံစံက ရွံရှာဖွယ်ဖြစ်နေတော့၏။ ထိုမှ အဖြေစကားကြားရဖို့ တတွတ်တွတ် ပူဆာနေခဲ့သော မင်းလက်ကွပ်၏ သွေးဆေးသွားမှုတွေကို အခုမှ သဘောပေါက် တာ၏။

‘စိုးစိုး အကြပ်ပက်စက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ စိုးစိုးမှာ ငဲ့စရာ မာမိလည်းမရှိတော့ဘူး၊ မထင်မှတ်ဘဲ ဇင်ဇင်နဲ့ ပြန်ဆုံရ တယ်၊ တာဝန်မကျေ သစ္စာမဲ့ခဲ့တာတွေအတွက် ပြန်ပေး ဆပ်ဖို့ ဒီလို ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ၊ ဒီတစ်ခါ ပြန်ဆုံခွင့်ရတဲ့

အချိန်မှာ ဇင်ဇင်ကို ထပ်ပြီး အဆုံးရှုံးမခံနိုင်လို့ပဲ၊ အခွင့်အရေးကိုတော့ ငဲ့ညှာသောအားဖြင့် စိုးစိုးကိုလေး ဇင်ဇင်

ရှင် ရူးနေလား၊ ရှင်မှာ စဉ်းစား တွေးခေါ်တတ် ပြီးနောက်မရှိလို့လား၊ ရှင်က ကျွန်မကို လျှော့တွက် ကိုမင်းလက်ျာကို နောက်ဆုတ်ခိုင်းခဲ့တာပေါ့လေ

စိုးစိုး နောက်ဆုတ်ခိုင်းပေးမယ့် သူ ဆက်တိုးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ သူ ဇင်ဇင်ကို တကယ်ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဇင်ဇင်ဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် နောက်ဆုံးရောက်ဖူးတဲ့ မိန်းမဆိုတာကို သိပြီး ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ သူ တွေဝေလာတယ်၊ ဝေခွဲလို့မရတာ ဖြစ်လာတာ စိုးစိုးကိုယှဉ်ပြီး သူ ဇင်ဇင်ကို ရူးရူးမိုက်မိုက် မခွဲပါဘူး

ဒီမှတ်ချက်တွေက ရှင်ကြားထဲကနေ ပေးရမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုရော ကိုမင်းလက်ျာကိုပါ ရှင် ဝေခွဲမလိုဘူး၊ နေပါဦး၊ လေဆိပ်သွားဖြစ်တဲ့နေ့က ကားပေါ်မှာ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ သင်္ကေတအဖြစ် ပို့လေးကို ရှင် တမင် အသုံးချခဲ့တာ မဟုတ်လား

ဟုတ်တယ် ဇင်ဇင်၊ အဲဒီရက်မတိုင်ခင်က စိုးစိုးနဲ့ လက်ျာတို့တွေပြီး စကားပြောဖြစ်တယ်။ လေယာဉ်ကို စိုးစိုးကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး လိုက်ပို့ဖို့ပြောခဲ့တာ အဲဒီမနက်မှာတော့ လူကိုယ်တိုင်မလိုက်ဖြစ်ဘဲ ပို့လေးကို စိုးစိုးကိုယ်စား တမင် ထည့်ပေးလိုက်တာ

ဇင်ဇင် စောင့်ကြည့်နေပါ၊ မင်းလက်ျာဟာ ဇင်ဇင်နဲ့ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားမယ့်လူပါ

ရှင် ဘာလို့ ဒီလိုအတတ်ပြောနိုင်ရတာလဲ

ဇင်ဇင်ကို စိုးစိုး ဘယ်လောက်ချစ်တယ်၊ စွဲလမ်းခဲ့တယ် ဆိုတာကို သူ သိနေတယ်၊ အခုချိန်မှာ စိုးစိုးအနေနဲ့ ဇင်ဇင်ကို မရရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုတာလည်း သူ ယုံကြည်နေတယ်၊ စိုးစိုးရဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ချစ်ခြင်းကို မင်းလက်ျာအနေနဲ့ ဘယ်လိုမှလိုက်မိမှာ မဟုတ်လို့ပဲလေ

ဒီမှာ ဘာလဲတွေ့လား ကိုညိုညိုစိုး

အသင့်ယူလာသော ဓားမြှောင်ကို မြင်သာအောင် ထုတ်လိုက်၏။

ဇင်ဇင်က ဘာသဘောနဲ့ ဒီဓားမြှောင်ကို ဆောင်ထားရတာလဲ

ပထမတုန်းက ရှင်နဲ့လာတွေ့တဲ့အခါ အကာအကွယ် တစ်ခုအနေနဲ့ ကျွန်မ ဆောင်လာခဲ့တာ၊ အခုတော့ ရည်ရွယ်ချက်က ရှင့်အတွက်ပါ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်အတွက်ပါ ဖြစ်သွားပြီ၊ ရှင် မှတ်ထားပါ၊ ကျွန်မ ဘဝမှာ ဇင်ဇင်ဟာပြန်ပြီး အသက်ရှင်လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဝဋ်ကြွေးမကင်းလို့ ရှင့်အနှောင်အဖွဲ့ထဲကို ဇင်ဇင်အဖြစ်နဲ့ ရောက်ချင်လာတာနဲ့ ဒီဓားမြှောင်က ကျွန်မ နှလုံးသားနဲ့ ကျွန်မအသက်ကို နှုတ်ယူမယ့်ပစ္စည်း တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်မ ဒီဓားမြှောင်ကို အမြဲဆောင်ထားတော့မယ်၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ဇင်ဇင်ဖြစ်ပြီလို့သိတာနဲ့ အဆုံး

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

အိပ်မက်ရမ်း စာပေနှင့် အနုပညာ

စိရင်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ

‘ဇင်ဇင် စိုးစိုး ဘယ်လောက်ခံစားပြီး ဘာတွေဆက်တိုက်
မယ်ဆိုတာကို မမြင်ချင် မတွေ့ချင်ဘူးလား’

‘တော်ပြီ ကိုညိုညိုစိုး၊ သတ်မှတ်တဲ့အချိန် ပြည့်သွား
မုန်ဦးဆီကို ပြန်ပို့ပေးပါ၊ ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် ဒီစားကြေး
ဟာ ကျွန်မအတွက်မဖြစ်ဘဲ ပထမတွေးထားသလို
အတွက် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်နော်’

သူမ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် လက်လျှော့လိုက်ဟန်
သည်။ ဘာစကားမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ကားစက်နှိုးလိုက်
မုန်ဦးနားရောက်ခါနီးမှာတော့ ‘စိုးစိုးအတွက်ကလေး
ဒီဘဝမှာ ဇင်ဇင်နဲ့ ပေါင်းရမှ အသေပြောတဲ့ချင်တယ်’ ဟု ပြော
သေး၏။

* * *

၅။

စိတ်အလိုမကျမှုတွေ၊ မုန်းတီးမှုတွေဖြင့် အိမ်ပြန်လာဖြစ်
သော သူမအဖို့ အမောမပြေနိုင်ဘဲ ရင်ဝကို စုံကန်လိုက်သလို
ထပ်ကြုံလိုက်ရပြန်တော့သည်။

မလိုအပ်ဘဲ စိုးစိုးနှင့် အလျင်စလိုတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်မိခြင်း
ကိုက အမှားတစ်ခုကို ကျူးလွန်လိုက်မိသလို နောင်တရမိပြန်၏။

‘ဇင်လေးငယ် စာသွားကြည့်တာ မြန်လိုက်တာ၊ ညနေ
စောင်း နေအေးမှ ပြန်ရောက်မယ်ထင်နေတာ’

‘သူငယ်ချင်းနဲ့ စာကြည့်နေရင်း အိမ်ပြန်ချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်လာ
တာနဲ့ အစောကြီး ထပြန်ခဲ့တာ အန်တီဝေ’

အဆင်ပြေအောင် ပြောလိုက်ခြင်းကိုက မထင်မှတ်ဘဲ
တိုက်ဆိုင်နေပြန်၏။

‘ဒီလောက် မကြာဘူးဆိုရင် ညည်းအပြင်မသွားဘဲနေဖို့
ကောင်းတယ်၊ ညည်းထွက်သွားပြီး မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက်
မှာ မောင်မင်းလက်ျာဆီက ဖုန်းဝင်လာတယ်’

အန်တီကြွေစကားကြောင့် သူမအဖို့ မိုးကြိုးပစ်လို သလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ကိုမင်းလက်ျာ ဖုန်းဆက်သည်တွင် သူမနှင့် အဆက်အသွယ် မလုပ်ပေမယ့် သူတို့ချင်းဖုန်းဆက်တာမျိုးတွေ ရှိသလားဟု စိုးရိမ်စွာတွေးဖြစ်သည်။

‘ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာ အန်တီကြွေလား အန်တီဝေလား’

ကိုမင်းလက်ျာ ပြောဆိုခဲ့သော စကားသွား၊ စကားလုံးကို အရမ်းသိချင်သွား၏။ သူမနှင့် စိုးစိုးတို့တွေ့ဆုံမည့်အကြောင်းကို ကိုမင်းလက်ျာတစ်ယောက် ကြိုတင်သိ၍ လှမ်းဆက်ခြင်းမှာ လားလေ။

‘ငါနဲ့ ပြောဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး အန်တီဝေ နဲ့ ပြောဖြစ်ကြတာ’

အန်တီဝေကတော့ သူမ၏ပျာယာခတ်မှုကို ကြည့်ပြီး သရော်နေသေး၏။

‘အပြင်သွားတုန်းက သွားပြီးတော့ အခုမှ ဘာလို့သည်းသည်းလှုပ်ဖြစ်နေတာလဲ ခင်လေးငယ်’

‘ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စကားပြောဖြစ်လဲ၊ ကိုမင်းလက်ျာက ဘာတွေပြောသွားခဲ့သေးလဲ အန်တီဝေ’

အန်တီဝေ၏ အမူအရာကတော့ ပုံမှန်အတိုင်းပင်။ ပြဿနာတစ်ခုတစ်ရာဖြစ်မည့် အရိပ်လက္ခဏာမရှိပေ။ သူမစိတ်ကို ငြိမ်အောင် ကြိုးစားပေးမယ့် အထမြောက်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

‘ခဏပဲ ပြောဖြစ်တာပါ၊ ခင်လေးငယ်နဲ့ ပြောသလိုမျိုး’

ဘယ်ကြာပါ့မလဲ၊ မနေ့ညက မောင်မင်းလက်ျာ ဖုန်းဆက်သေးတယ် မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ထပ်ဆက်မှာကို ပြောပြမထားဘူးလားလို့ မေးဖြစ်သေးတယ်’

ကိုမင်းလက်ျာ ဖုန်းဆက်သည်ဆိုသည်အထိ ရင်မီးတောက်ဖြစ်သေးပေ။ တွေးရင်းကပင် ရင်ပူတာမျိုးပဲ ဖြစ်ခဲ့၏။

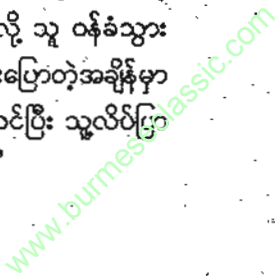
အန်တီဝေပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ရင်မီးတောက်လောင်ရာ ဖြစ်ရပြီ။

မနေ့ညတုန်းက ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ ဖုန်းပြောတာဟု အလွယ်တကူ ပြောမိခြင်းအတွက် ဒုတိယအကြိမ် အကြီးအကျယ် နောင်တမိပြန်၏။

‘အန်တီဝေက အဲဒီလိုပြောတော့ သူ ဘာပြန်ပြောသေးလဲဟင်’

အသက်ဝအောင် မရှုနိုင်ဘဲ အန်တီဝေပြောမည့် စကားကို စိတ်စောနေဖြစ်၏။ မနေ့ညတုန်းက စိုးစိုးနှင့် စကားတွေ့အကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

‘အန်တီဝေပြောတာကို နားမရှင်းလို့လား မသိဘူး။ မောင်မင်းလက်ျာ အင်တင်တင် လုပ်နေသေးတယ်။ ညရှစ်နာရီ ငါးမိနစ်လောက်မှာ မင်းရဲ့ဖုန်းဝင်လာတာလေ။ မင်းတို့ချင်း အကြာကြီး စကားပြောဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လားလို့ ထပ်ပြောတော့မှ ဟုတ်ကို အန်တီဝေလို့ သူ ဝန်ခံသွားတာ ခင်လေးငယ်၊ သမီးတို့ချင်း ဖုန်းပြောတဲ့အချိန်မှာ အန်တီဝေတို့ပါ အနားမှာ ရှိနေတယ်ထင်ပြီး သူလိပ်ပြာ သူမလှတာမျိုးဖြစ်တာလား မသိဘူး’

ညတုန်းဆီက ဖုန်းပြောဖြစ်တာကို ကိုမင်းလက်ျာနှင့် အန်တီဝေတို့ တစ်ထစ်ချ ယုံကြည်ထားဟန်တူသည်။ အတိတ် အဖြစ်အပျက်တွေကို အိတ်သွန်ဖာမှောက် သူမ ပြောပြဖြစ်ခဲ့သလို ဟု အန်တီဝေ ရည်ညွှန်းယုံကြည်ဟန်တူ၏။

‘သူ ဘယ်တော့လောက် ဖုန်းထပ်ဆက်မယ်လို့ ပြော သွားသေးလဲ အန်တီဝေ’

‘အဲဒီလိုမျိုးတော့ တိတိကျကျ ပြောမသွားဘူး သူမ အန်တီဝေကတော့ သမီးကိုယ်စား တာဝန်ကျေအောင် ဘယ်တော့ ဖုန်းဆက်ဦးမှာလဲလို့ မေးဖြစ်ပါတယ်။ ထပ်ဆက်မယ်လို့ပဲ ပြောသွားတယ်’

အန်တီဝေ စကားကျေနပ် အားရစရာ မကောင်းလှပေ။ အန်တီဝေတို့အား လိမ်ပြောခဲ့ခြင်းအပေါ် ကိုမင်းလက်ျာ ဘယ် များ ကောက်ချက်ချသွားမည် မသိပေ။ သူမနှင့် စိုးစိုးတို့အကြား ကို သိနေသလို စိုးစိုးပြောခဲ့သည့် စကားတွေနှင့် ပတ်သက် တာလွဲတွေ ဆက်စပ်တွေးယူရင်း ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီဟု ရင် ဖြန့်၏။

* * *

စိုးစိုး လုပ်ပုံကိုင်ပုံတွေကို ရွံလာသည်နှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်းလည်း စိတ်ထဲမှာ တွေးကြောက်လာမိသည်။

သူမကွယ်ရာမှာ စိုးစိုးက ဘာတွေများ ပြောထား မှာမသိပေ။ အဖြစ်အပျက်တွေကို အားလုံး ယုံရင်ခက်ပြီဟု တွေး မိသည်။

တစ်မိမိမိမိတွေးရင်းကပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာ တော့၏။

‘ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးနေပြီ၊ ဘာလို့ မအိပ်သေးဘဲ လမ်း ထလျှောက်နေရတာလဲ ခင်လေးငယ်’

စညိုခိန်းဆီမှာ တစ်ယောက်တည်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေစဉ်မှာပင် အန်တီဝေ တစ်ရေးနိုးလာပုံရ၏။

‘အိပ်ခန်းထဲမှာ အိပ်မပျော်တာနဲ့ အပြင်ထွက်လာဖြစ်တာ ပါ အန်တီဝေ’

‘အိပ်တော့လေ သမီး၊ မနက်ကျောင်းသွားရဦးမှာ မဟုတ် လား၊ ဒီအချိန်ကျမှတော့ မောင်မင်းလက်ျာလည်း ဖုန်း ဆက်တော့မယ် မထင်ပါဘူး’

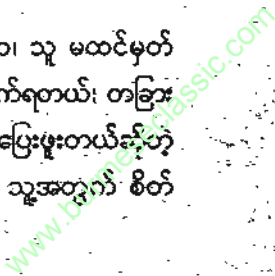
ကိုမင်းလက်ျာဆီကဖုန်းကို စောင့်နေသည်ဟု အန်တီ ဝေ တွေးပုံရ၏။

ရင်ထဲမှာ ခံစား ဖြစ်ပျက်နေရတာတွေကို တစ်စုံတစ် ယောက်အား ပြောပြချင်နေမိသည်။ တစ်ခုခုပြောလိုက်ရရင် ခံစား နေရတာတွေက လျော့ပါးသွားမည်ထင်၏။

‘အန်တီဝေနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောကြည့်ချင်တယ်’

‘ပြောလေ၊ မနေ့ညက သမီးတို့ချင်း ပြောဖြစ်ကြတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်နေလို့လား’

‘ဟုတ်တယ်လို့ ပြောရမယ် အန်တီဝေ၊ သူ မထင်မှတ် ထားတာကို ရုတ်တရက်ကြီး ကြားလိုက်ရတယ်၊ တခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးဖူးတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်အပျက်က တစ်မိမိမိမိတွေးရင်း သူ့အတွက် စိတ်

အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာ တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်သလား အန်တီဝေ

လေးလေးနက်နက်ဖြစ်အောင် မေးခွန်းထုတ်လိုက်တော့ အန်တီဝေက ပြီးစလွယ်မဖြေပေ။ စဉ်းစားဟန်ပြုပြီးမှ...

‘သေသေချာချာတော့ အတပ်မပြောနိုင်ဘူး၊ အနည်းနဲ့ အများတော့ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာပဲ။ ဒီအကြောင်းတွေ မသိခင်က ဒီလိုမိန်းမမျိုးပဲဆိုတဲ့အသိ၊ သူ့မှာရှိတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးတဲ့သူဟာ ခြောက်ပစ်ကင်းတယ်လို့ ထင်ထားမှာပဲ’

‘ကြားကြားချင်းမှာ သူပြုခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ငဲ့တွဲပြီး ချက်ချင်း မတုံ့ပြန်ပေမယ့် တဖြည်းဖြည်းစဉ်းစားရင်ကနေ သွေးအေးပြီး သူ နောက်ဆုတ်သွားတာမျိုး ဖြစ်လာနိုင်လား အန်တီဝေ’

သူမ ကြုံနေရသမျှ တွေးမိသမျှတွေကို မေးခွန်းလုပ်ပြီး အန်တီဝေအား မေးနေမိ၏။ သူမနေရာမှနေပြီး အန်တီဝေက လေးလေးနက်နက် သဘောထားပြီး အဖြေပေး၏။

‘ဒီလိုဖြစ်လာနိုင်သလားဆိုတော့ သူ့စိတ်ပေါ်မှာပဲ တည်တံ့တယ် သမီး၊ မောင်၊ မင်းလက်ျာကတော့ သဘောထားသေးသိမ်မယ့် လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောလို့ပဲ’

‘တကယ်လို့ သူ နောက်ဆုတ်သွားခဲ့ရင်ရော အန်တီဝေ ဒါဆိုရင်တော့ သမီး သူ့ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာပဲ။ ဒီလို သဘောထားမျိုးရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ ကိုယ့်အ...

နားမလည်နိုင်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ စောစောစီးစီး လမ်းခွဲလိုက်ရတယ်ပဲ မှတ်လိုက်ပါ ခင်လေးငယ်’

‘အခုအချိန်ထိတော့ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိရသေးပါဘူး၊ သမီးဘာသာ တွေးကြည့်နေတာပါ’

စိုးစိုးတစ်ယောက် မထင်မှတ်ဘဲ ပေါ်လာပုံတွေ၊ စိုးစိုးနှင့် ကိုမင်းလက်ျာတို့ ပတ်သက်နေပြီး ပစ္စုကွအခြေအနေများကို တော့ မပြောဖြစ်ဘဲ ထိန်ချန်ထားဖြစ်ခဲ့၏။

‘အတွေးလွန်ပြီး ခေါင်းခြောက်မခံပါနဲ့ ခင်လေးငယ်၊ စာမေးပွဲလည်း နီးနေပြီ မဟုတ်လား၊ နဖူးစာပါခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လောက်ပဲ ခက်ခဲခက်ခဲ ဒီဘဝမှာ ပေါင်းကြရမှာပါ။ သမီးနှလုံးသားက အစိမ်းသက်သက်မဟုတ်ဘဲ ခဲမှန်ထားဖူးခဲ့တာ မဟုတ်လား၊ ခင်လေးငယ် အလွယ်တကူ အိပ်ပျော်သွားအောင် အိပ်ဆေးတစ်လုံးသောက်လိုက်’

ဒီညအဖို့ အတွေးလွန်ပြီးအိပ်မရမှာကို အန်တီဝေ နားမလည်ထားပုံရသည်။ သူမ ကောင်းမွန်စွာအိပ်ပျော်စေဖို့ ဆေးနှင့် ဆေးချာတစ်ခွက်ကို အန်တီဝေကိုယ်တိုင် ယူလာပေး၏။ ဓာတုဆေးဝါးအင်အား အာနိသင်ကြောင့် အိပ်ရာထက်မှာ မှေးစက်နေမည်ဖြစ်သော်လည်း သူမအဖို့မှာတော့ အိပ်မက်ဆိုးများနှင့် လုံးဝ ကင်းလွတ်နိုင်မည် မထင်ပေ။

* * *

၆။

ဖြစ်သမျှ ကြံ့သမျှတွေကို တစ်ယောက်တည်း လည်စင်
ခံနေလို့ မဖြစ်တော့ဘူးဟု နားလည်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရင်ဖွင့်စရာ
လူအဖြစ် 'မြစန္ဒာ'ကို အားကိုးမိတော့သည်။

ပထမနှစ်ကတည်းက တွဲလာခဲ့သော မြစန္ဒာမှာ သူမနှင့်
ကိုမင်းလက်ျာတို့၏ သံယောဇဉ်အနေအထားကိုလည်း သိထားသူ
ဖြစ်သည်။

'နင်နဲ့ပေါင်းခဲ့ သင်းခဲ့တာ ကြာပြီပဲ၊ နင့်ဘဝမှာ ဒီလို
ဗျာပါဒမျိုးတွေ၊ ဒီလောက်လေးနက်တဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကို
ကြားရလိမ့်မယ်လို့ တစ်ခါမှ ငါ အိပ်မက် မမက်ခဲ့ဘူး
ခင်လေးငယ်'

အတိတ်မှာတုန်းက ကြုံခဲ့ရသော စိုးစိုးနှင့် ပတ်သက်
သည့် အဖြစ်အပျက်တွေ၊ စိုးစိုးနှင့် ကိုမင်းလက်ျာတို့ မထင်မှတ်ဘဲ
ပစ်သက်နေပြီး ပစ္စုပ္ပန်မှာ ကြုံတွေ့နေရပုံများ အားလုံးကို မြစန္ဒာ
အား ရင်ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့၏။

'ငါ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိသလို၊ ဘာမှလည်း မဆုံး
ဖြတ်တတ်တော့ဘူး မြစန္ဒာ'

'နင့်ရဲ့လူအပေါ်မှာ နင် တကယ်ပဲ စိတ်ပြတ်တာရော
ဟုတ်ရဲ့လား ခင်လေးငယ်'

'ဘယ်သူအတွက် ရည်ရွယ်ပြီးပြောတဲ့စကားလဲ မြစန္ဒာ'
နင့်ရဲ့လူဆိုတာ စိုးစိုးဖြစ်နိုင်သလို ကိုမင်းလက်ျာလည်း

ဖြစ်နိုင်၏။ မြစန္ဒာကို ကွဲကွဲပြားပြား ပြောလိုက်၏။

'စိုးစိုးဆိုတဲ့ ညီညီစိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီးပြောနေတာ'
အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို မြစန္ဒာ နားထောင်ပြီးပြီပဲ။

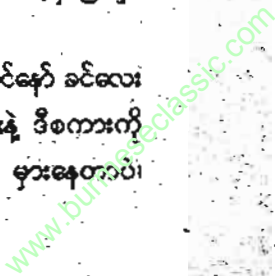
လွယ်အိတ်ထဲမှာ အသင့်ရှိနေသော ဓားမြှောင်ကို ထုတ်ပြ
သိမိသည်။

'ဒီဓားမြှောင်ကို ခဏတစ်ဖြုတ် ဆောင်ထားရင်းကနေ
ငါနဲ့ အမြဲမကွာထားဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကို နင်ယုံပြီ
လား မြစန္ဒာ၊ ငါ့အသွေးအသားတွေက အဲဒီလိုလူမျိုး
အပေါ် နည်းနည်းလေးပြန်ပြီး တပ်မက်တာနဲ့ အပြော
မဟုတ်ဘူး၊ တကယ် လက်တွေ့ ငါ့ကိုယ်ငါ အဆုံးစီရင်
လိုက်မှာသိလား'

သူ့အမူအရာကို သေသေချာချာ အကဲခတ်နေ၏။
ဘာမှဆက်မပြောဘဲ သူမ ငြိမ်သက်သွားတော့မှ မြစန္ဒာ

သည်။

'ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်နော် ခင်လေး
ငယ်၊ ညီညီစိုးကို စိတ်ပြတ်နိုင်ဖို့ ဒီဓားနဲ့ ဒီစကားကို
သက်သေထုတ်ဖော်တတ်တည်းက နင် မှားနေတာပဲ။

အဆိုးရွားဆုံးကတော့ သူလိုယောက်ျားမျိုးရှေ့မှာ ဒီစကား
တွေပြောပြီး ဒီအပြုအမူတွေလုပ်ပြမိခဲ့တာ ခင်လေးငယ်
မြစန္ဒာ ပြောလိုက်သောစကားက သူမအဖို့ အထူးအထူး

ဖြစ်နေ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ မြစန္ဒာ’

‘ငါတောင် တွေးမိမြင်မိသေးတာပဲ။ သူလည်း နင့်ကို
နင် မယုံကြည်ရဲလို့ ဒီခင်းဆောင်ပြီး ဒီစကားတွေပြော
တာလို့ ထင်မှာပဲ။ နင် တကယ်စိတ်ပြတ်ရင် ဒီစကား
ပြောဖို့ မလိုသလို ဒီခင်းမြောင်ကလည်း နင်နဲ့အတူ ရှိ
သင့်ဘူး။ နင်မှားနေတာ ငါပြောတာကို နင် နားလည်
ဒီခင်းမြောင်ကို အခုချက်ချင်း လွှင့်ပစ်လိုက်စမ်းပါ
လေးငယ်’

ဒေါသစိတ်ဖြင့် အယောင်ယောင် အမှားမှား ပြုခဲ့ခြင်းမှာ
အတွက် မြစန္ဒာက ဝေဖန်လိုက်သည်။ မြစန္ဒာစကားကို သဘော
တွေ့ပြီး ယုံကြည်မှု အစစ်အမှန်ကို တွေ့မြင်သွားခဲ့၏။ ဆောင်ထား
ဖြစ်သော ခင်းမြောင်ကို အဝေးသို့ ပစ်ထုတ်လိုက်မိသည်။

‘နင့်ရှေ့မှာပဲ ခင်းမြောင်ကို ငါပစ်ထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဘာ
များ အမှားတွေ ငါလုပ်မိခဲ့သေးလဲ မြစန္ဒာ’

‘ကျွန်တို့အမှားတွေထက်စာရင် ခင်းမြောင်ဆောင် သူ
ဘောကြောင်တဲ့ လူခိုက်အတွေး တွေးမိတာက အကြီး
အမှားပဲ။ ဒီလိုလုပ်လိုက် ပြောလိုက်ရလို့ နင့်ကိုယ်
အဟုတ်ကြီးလို့ ထင်နေတာ၊ တကယ်တော့ နင့်စိတ်
နင်မနိုင်သေးပါဘူးလို့၊ လူတွေမြင်သာအောင် ပြလို

သလိုမျိုး ဖြစ်နေခဲ့တာ’

မြစန္ဒာကို ရင်ဖြင့်ပြီး တိုင်ပင်တာမမှားဟု ကျေနပ်လိုက်ရ
သေးသည်။

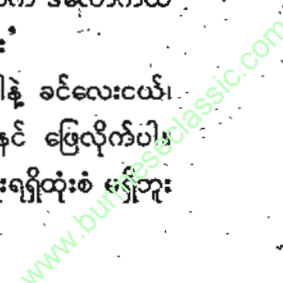
‘ညီညီစိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ တကယ် စိတ်ပြတ်ပါတယ်။
ဘယ်တော့မှ ဒုတိယဇင်ဇင် အဖြစ်မခံပါဘူး။ ငါ့ဆီက
ဘာစကားမှ မကြားဘဲနဲ့ ညီညီစိုး ပြောတာတွေကိုယုံပြီး
ကိုမင်းလက်ကွဲ တစ်ခုခု ဆုံးဖြတ်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေ
တာပါ မြစန္ဒာ’

‘နင့်ကို ငါနားလည်တယ်။ နင့်နေရာမှာ ငါဆိုရင်လည်း
ညီညီစိုးနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တာတွေကို ပြောဖို့ အချိန်ယူရမှာပဲ။
ညီညီစိုးက ကိုမင်းလက်ကွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရုတ်တရက်
ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဘယ်တွေးပါ့မလဲ’

မြစန္ဒာကို ရင်ဖြင့်လိုက်ရ၍ ခံစားနေရတာတွေ လျော့နည်း
သွား၍ထင်သည်။ ကျိုးကြောင်းဆက်စပ်ပြီး မြင်တတ် တွေးတတ်
တာ၏။

‘ငါ အခုမှ တွေးမိတာ မြစန္ဒာ၊ တကယ်ဆို ညီညီစိုး
ပြောလို့ ဒီအကြောင်းတွေ သိတာကို ဒီအတိုင်းကြီး
သူ မနေသင့်ဘူး။ သူ ငါ့ကို မေးသင့်တယ်။ သိသိချင်း
မှာ သူ မေးဖြစ်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ပြဿနာက ဒီလောက်ထိ
မီးခိုးကြွက်လျှောက်ဖြစ်စရာ မလိုဘူး’

‘ကိုမင်းလက်ကွဲကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့ ခင်လေးငယ်။
ငါတို့ကြားဖူးနားဝရှိတဲ့ စကားနဲ့ပဲ နင် ဖြေလိုက်ပါ။
အချစ်စစ် အချစ်မှန်ဆိုတာ ဖြောင့်ဖြူးရရှိထုံးစံ မရှိဘူး

ဆိုတာလေ။ ဒီအခက်အခဲတွေက နင်နဲ့ကိုမင်းလက်ျာ နှစ်ယောက်အချစ်ရဲ့ မှတ်တမ်းပဲပေါ့။ ဒါတွေကို လူ မြောက်သွားရင် နင်တို့အချစ်က ထာဝရတည်တံ့သွားမှာ မြစန္ဒာက သဘာဝကျကျရွေးပြောသည်။

အကောင်းဘက်ရောက်အောင် ပြောဆိုပြီး အားပေးခဲ့ သိမ့်တတ်သူတစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။ ကြုံတွေ့နေရသော အပူသော များကို လျော့ပါးသွားအောင် ဖြောင်းဖျော့တတ်သူမို့ မြစန္ဒာအ ကျေးဇူးတင်ဖြစ်၏။

* * *

‘သူ စွန့်ပစ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းကို အခြားသူက အမြတ်တစွာ နဲ့ ပိုင်ဆိုင်ပြတော့မှ နင်ညီညီစိုး အသည်းအသန်ဖြစ်တာ ကိုမင်းလက်ျာမပါဘဲ နင်တို့ချင်း ပြန်တွေ့ဖြစ်ရင် ဒီအခါ အနေမျိုးတွေ ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ တကယ်တော့ သူ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့လွန်းတာပါ။ အချစ်မှာ မျက်စိက ဘူးဆိုပြီး ထင်တိုင်းလျှောက်လုပ်ရင် အားလုံး အကျဉ်း တန်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်’ ပေါ့။ သူ့အနေအထားနဲ့ နင် ပြန်ပြီး ပိုင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားတာ အရမ်းကို တရားလေး နိုင်လွန်းနေတယ်’

‘သူ့အပိုင်းက ထားလိုက်ပါ။ နိုင်ငံခြားမသွားခင်ထက် က ညီညီစိုးပြောတာတွေယုံပြီး ကိုမင်းလက်ျာ ကို နေခဲ့တာ။ ပိုဆိုးသွားတာက ညီညီစိုးနဲ့ ဖုန်းပြောပြီး ကို သူ့နဲ့ပြောတာပါလို့ ငါလိမ်ပြောမိလိုက်တာပဲ။ ငါ

တော့ ကိုမင်းလက်ျာက သိသွားတယ်။ ကိုမင်းလက်ျာ တစ်ဖက်သတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး ငါ့ကို အဆက်အသွယ်လုပ် တော့မှာ မဟုတ်ဘူးထင်တယ် မြစန္ဒာ’

ပြဿနာအကျပ်အတည်းကို ရှင်းလို့ရလို့ရငြား မြစန္ဒာ အား အားကိုးမိ၏။ ထွက်ပေါက်တစ်ခုခုကိုတော့ မြစန္ဒာ စဉ်းစား နိုင်လောက်မည် ထင်၏။

‘ဒီအကြောင်းတွေကို ငါ့ကို ဖွင့်ပြောသလိုပဲ၊ လူကြီးတွေ ကိုပါ နင်ပြောပြသင့်တယ်။ နင့်အတွက် အကောင်းဆုံး သက်သေတစ်ခုဖြစ်သလို ထပ်ပြီးတော့ အမှားတွေမလုပ် ဖြစ်တော့မှာ လူကြီးတွေသိထားတော့ ညီညီစိုးနဲ့ပတ် သက်တဲ့ အန္တရာယ်ကလည်း တားပြီးဆီးပြီးသား ဖြစ် သွားတာပေါ့ ခင်လေးငယ်’

‘အေးဟာ... နင် အကြံပေးသလို အန်တီဝေတို့အားလုံး ကို ငါ ဖွင့်ပြောပြလိုက်တော့မယ်’

တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်ရှင်းတာထက်စာရင်တော့ ကြံဉာဏ်တွေ အများကြီးရလာနိုင်မည်။ စိုးစိုးတစ်ယောက်လည်း ဆက်ရဲဇက်ရဲလုပ်ဖို့ အခွင့်အရေးတွေ နည်းသွားလိမ့်မည်ဟု တွေး ခြစ်သည်။

‘ဒါနဲ့ နေဦး-ခင်လေးငယ်၊ ကိုမင်းလက်ျာ ဖုန်းဆက်ပြီး နောက်ပိုင်း နင်နဲ့ ညီညီစိုး အဆက်အသွယ်ထပ်ရဇ လား’

‘မရဘူး မြစန္ဒာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’
စိုးစိုးနှင့် ထပ်ဆုံချင်စရာ မကောင်း’

ပြီး ပြောမည့်စကားတွေကိုလည်း မကြားချင်ပေ။

‘ညီညီစိုးနဲ့ အမြန်တွေ့မှဖြစ်မယ်၊ သူ့ဆက်သွယ်လာတာကို စောင့်မနေဘဲ နင်ကိုယ်တိုင် အမြန်သွားတွေ့မှ ဖြစ်မယ် ခင်လေးငယ်’

‘ငါက ညီညီစိုးကို သွားတွေ့ရယ် ဟုတ်လား မြစန္ဒာ’
‘ဟုတ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူနဲ့ဖုန်းအကြားကြီး မပြောရဘဲနဲ့ ပြောပါတယ်ဆိုပြီး ကိုမင်းလကျော် သိလိုက်ရတယ်၊ ဒီအချက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ညီညီစိုးဆီ လှမ်းပြီး ဖုန်းဆက်မေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ ညီညီစိုး ပြန်ပြောဖြစ်တဲ့ စကားတွေက အရမ်းကို အရေးကြီးသွားပြီ နင်နဲ့ ကိုမင်းလကျော်တို့ရဲ့ ကံကြမ္မာနဲ့လည်း အများကြီး သက်ဆိုင်သွားပြီ’

စိုးစိုးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့တော့ ခက်ခဲလွန်းသော ကိစ္စ တစ်ခုဖြစ်နေ၏။ သို့ပေမယ့် မြစန္ဒာ၏စကားတွေကြောင့်ပင် အဆိုး မဆိုင်းဘဲ တွေ့ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ရသည်။

ဒီတစ်ခါ တွေ့ဆုံခြင်းကို နောက်ဆုံးအဖြစ် သတ်မှတ် လိုက်၏။ စိုးစိုးနှင့် တစ်ခါတည်းကိစ္စပြတ်အောင် ရှင်းခဲ့ဖို့ သွေး ရမည်ပဲလေ။

* * *

၇။

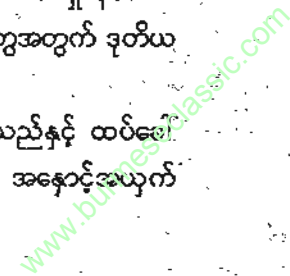
စိုးစိုးဆီ လှမ်းဖုန်းဆက်တော့ အနားမှာ မြစန္ဒာရှိနေ၏။ တွေ့ချင်သူ အသံမကြားချင်သူဆီကိုမှ စတင်ပြီး ဆက်သွယ်ရ သည်ပဲ။

‘လိုင်းမအားသေးဘူး မြစန္ဒာ’
သုံးကြိမ်လောက်ကြိုးစားပြီး ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။
‘ဒီမှာပဲ စောင့်တာပေါ့၊ ခဏစောင့်ပြီး ထပ်ခေါ်ကြည့်ပါ ခင်လေးငယ်’

ဖုန်းအဆက်အသွယ်ရတာနှင့် ကျောင်းမှာပဲ ချိန်းလိုက်ဟု မြစန္ဒာပြောထားပြီးသား ဖြစ်၏။ မြစန္ဒာတွက်သလိုပင် စိုးစိုးဆီ သို့ ကိုမင်းလကျော် ဖုန်းဆက်မှာသေချာသလောက် ရှိနေ၏။

မဆုံချင်ပေမယ့် သိလိုသော စကားတွေအတွက် ဒုတိယ ကြိမ် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရဦးမည်ပဲ။

သူမတို့ရှေ့မှ လူတစ်ယောက်ဖုန်းချသည်နှင့် ထပ်ခေါ် ကြည့်ဖို့ မြစန္ဒာသတိပေး၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အနှောင့်အယှက်

ကင်းစွာ အဆက်သွယ်ရသွား၏။

‘ဟဲ့လို... ပြောပါခင်ဗျာ’

အော့နုလုံးနာဖွယ်ကောင်းသည့် အသံကို ကြိတ်မှိတ်နု
ရင်း မနည်းပြောလိုက်ရ၏။

‘ကျွန်မ ဆက်တာပါ ကိုညိုညိုစိုး’

‘အပြင်ကနေ ဆက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုး အား
ကလည်း ဇင်ဇင်ကိုတွေ့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ’

‘ကျွန်မနဲ့အခုတွေ့ဖို့ ရှင် အချိန်ပေးနိုင်မလား’

‘သိပ်ပေးနိုင်တာပေါ့ ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုးဘဝမှာ ဇင်ဇင်ထက်
အရေးကြီးတဲ့အရာ ဘာတစ်ခုမှမရှိဘူး’

နားမဝင်ချိုသောကြောင့်ပင် မှဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ မြေ
ကတော့ သူမ၏ လှုပ်ရှားပြောဆိုမှုများကို ဝင်ရောက်စွက်စေ

ခြင်း မပြုဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးကြည့်နေ၏။

‘ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပထမဆုံးတွေ့ဖြစ်တဲ့ ကျောင်းဝင်းထဲ
ကားရပ်တဲ့နေရာကို မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား’

‘မှတ်မိတာပေါ့ ဇင်ဇင်၊ စိုးစိုး အခုချက်ချင်း လာခဲ့
မလား၊ နောက်ရက်တွေ ရွှေ့ပြေးချိန်းမနေပါနဲ့ ဇင်ဇင်’

‘အခုချက်ချင်းပဲ စိုးစိုးတို့ တွေ့လိုက်ကြရအောင်’

‘ကောင်းပြီလေ၊ အဲဒီနေရာကနေ ကျွန်မ ရှင်ကိုစောင့်
မယ်’

ပြောစရာစကားတွေကုန်သွားပြီမို့ အရင်ဦးအောင် ဖုန်
ပစ်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာသော မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူ
ရာနေရာသို့ ရောက်လာတော့မည်ပဲ။

‘နင်ဆက်လိုက်တာနဲ့ ညီညီစိုး မရောက်ရောက်အောင်
လာတော့တာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီမှာပဲ တွေ့ကြတာပေါ့၊
ကိုယ်သိချင်တာ သိပြီးတာနဲ့ စကားဖြတ်ပြီး လှည့်ထွက်
ခဲ့ပေါ့ ခင်လေးငယ်’

သူမစိတ်တွေ ရဲရင့်ပေမယ့် မနိုးမဝေးမှာတော့ မြစန္ဒာ
အား ရှိစေချင်၏။

‘နင် တခြားရှောင်ထွက်မသွားနဲ့ မြစန္ဒာ၊ နင့်ကို ညီညီစိုး
သိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်နဲ့ မလှမ်းမကမ်း
မှာ နင်ရှိနေပေးနော်၊ နင်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ အသိနဲ့ နင့်ကို
လှမ်းမြင်နေရရင် ငါ့အတွက် ပိုအားရှိတာပေါ့’

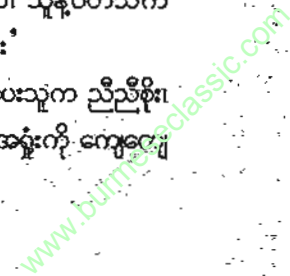
သူမအတွက် အင်အားတစ်ခုတိုးစေရန် မြစန္ဒာအား ရျော
အားပြီး စည်းရုံးလိုက်သည်။ မြစန္ဒာကလည်း အလိုတူအလိုပါမို့

သူမအတွက် ပါရမီဖြည့်ပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေ၏။

‘စိတ်ချ ခင်လေးငယ်၊ နင်တို့နဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ငါရှိနေ
မယ်၊ ညီညီစိုးဆိုတဲ့သူကိုလည်း ငါမြင်ချင်တွေ့ချင်သေး
တယ်၊ တွေ့ကြတဲ့အခါ စကားနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ဘက်က
အရှုံးမရှိဖို့ နင်ဂရုစိုက်နော်’

‘စိတ်ချစမ်းပါဟာ၊ ကိုမင်းလက်ျာကို သူ ဘာတွေပြော
ခဲ့သလဲဆိုတာကို ငါရအောင် မေးမယ်၊ သူနဲ့ပတ်သက်
ပြီး ငါ့မှာ ထုပ်ရှုံးစရာမရှိတော့ပါဘူး’

ဖူးစာကံလွဲခဲ့ပြီးမှ အသစ်တစ်ဖန် ဒုက္ခပေးသူက ညီညီစိုး၊
ဇင်ဇင်ဆိုသောနုနယ်သော ဘဝတွေတုန်းကသာ အရှုံးကို ကျွန်တို့

နပ်နပ်ကြီး ခံယူဖြစ်ပေမယ့် ခင်လေးငယ်အနေနှင့်တော့ နိုင်မှ
ပေမည်ဟု ရဲဆေးတင်ထားဖြစ်သည်ပေ။

* * *

ညီညီစိုးရောက်လာမည့်အချိန်ကို မှန်းပြီး သူမနှင့် ဖြစ်
တို့ လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ သူမရှိနေသော နေရာမှနေပြီး ဖြစ်
ရှိရာကို ကွဲကွဲပြားပြား လှမ်းမြင်နေရသည်။

သူမတို့နှစ်ယောက် အချိန်အဆက် လုပ်ထားသည်
တော့ ညီညီစိုး သိနိုင်မည် မထင်ပေ။

အချိန်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရဘဲ သူမအနားသို့ အ
ရောင် ပရာဒိုကားလေး ရောက်လာ၏။

ညီညီစိုးတစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းခင်မှာပင်
တတ်ရပ်နေရာမှ အနီးနားရှိ ခုံတန်းလျားဆီ လျှောက်သွား
ထိုင်နေလိုက်သည်။ သူမ အရိပ်ယောင်ပြခြင်းကို ညီညီစိုး သ
ပေါက်၏။

‘စိုးစိုး ထိုင်မယ်နော် ဇင်ဇင်၊ ဒီနေရာ ဒီထိုင်ခုံလေး
ဇင်ဇင်က အရင်ထားဦးထားတာဆိုတော့ ခွင့်တောင်း
သဘောပါ’

‘ထိုင်ခွင့်ရှိပါတယ် ကိုညီညီစိုး’

စိတ်ဓာတ်အရသာမကဘဲ စကားအရာနှင့်ပါ အ
က ရအောင်ယူထားဆိုသော ခြစန္ဒာ၏စကားကို နှလုံးသွင်
ပြုမဆက်ဆံမိ၏။

‘ဒီစွယ်တော်ရွက်ခြောက်လေးကို ဇင်ဇင် မှတ်မိသေးလ

အတိတ်တုန်းဆီက သူမ နှလုံးသားကို ညှိယူစွမ်းနိုင်ခဲ့
သော ချစ်ခြင်း၏ သင်္ကေတလေး။ ရင်ထဲမှာနာကျင်မိပေမယ့်
မရှုံးနိုင်အောင် မာန်တင်းလိုက်ရသည်။

‘အရာအားလုံးဟာ ဇင်ဇင်ဆိုတဲ့ အမည်နာမနဲ့အတူ သေ
ဆုံးသွားခဲ့ပါပြီ ကိုညီညီစိုး’

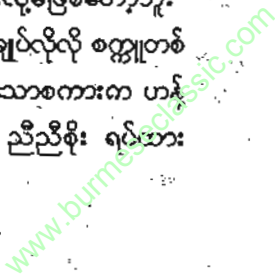
‘ဇင်ဇင်က ပြီးစလွယ် သဘောထားနိုင်ပေမယ့် စိုးစိုးတို့
နှစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့ ဒီစွယ်တော်ရွက်ပေါ်မှာ
ရေးထိုးဖြစ်ခဲ့တဲ့ စာချုပ်လေးကိုတော့ အမြဲအမှတ်ရပြီး
သေတဲ့အထိ ပတ်သက်နေမှာပဲလို့ ထင်တယ်’

ဒီစွယ်တော်ရွက်လေးပေါ်မှာ နှစ်ယောက်အတူ လက်မှတ်
ထိုးဖို့ အတိတ်ဆီတုန်းက စပြီး အကြံပေးသူမှာ သူမဆိုတာ
မှတ်မိနေသည်ပဲ။

‘အားလုံးကို မေ့ထားတာထက်ပိုတဲ့ ဥပေက္ခာတရားနဲ့ပဲ
သဘောထားမိတယ်၊ ကျွန်မသဘောထားကို တစ်ကြိမ်
မက ရှင်သိအောင် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ’

‘ဇင်ဇင် ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုတာကို စိုးစိုး သိနေပါတယ်၊
ဒါကြောင့်လည်း စိုးစိုးဘက်က လုပ်သင့်တာတွေ လုပ်
စရာရှိတာတွေ အားလုံးကို ရှင်းလင်းလုပ်ကိုင်ခဲ့ပြီးပါပြီ
ဇင်ဇင်၊ ဒီဘဝမှာ စိုးစိုးတို့ ထပ်စားလို့မဖြစ်တော့ဘူး’
ပြောပြောဆိုဆိုပင် မိုင်တစ်ခုထဲမှ စာချုပ်လိုလို စက္ကူတစ်

ရွက်ကို ထုတ်ယူဟန်ပြင်၏။ သူမ မေးလိုက်သောစကားက ဟန်
သလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် ဆက်မထုတ်ဘဲ ညီညီစိုး ရပ်ထား
လိုက်၏။

‘နေပါဦး ကိုညိုညိုစိုး၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ ရှင်ဆီကို ကိုမင်းလက်မှာ ဖုန်းဆက်သေးလား’

‘ဆက်တယ်၊ ဇင်ဇင်နဲ့တွေ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့ ညနေခင်းက ဆက်တာ၊ ဒီကောင်ဆက်တော့ အရမ်း အံ့ဩသွားတာ သူမေးတဲ့ မေးခွန်းတွေကြောင့် ပိုပြီးတော့တောင် အံ့ဩရသေးတယ်၊ စိုးစိုးတို့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာကို မင်းလက်က သိနှင့်နေတယ်’

‘သိမှာပေါ့၊ ကျွန်မရဲ့ ညှိဖျင်းမှုကြောင့် ကိုမင်းလက်က သိသွားခဲ့တာ၊ ရှင်နဲ့ဖုန်းပြောတာကို သူနဲ့ပြောတဲ့ ပုံစံနဲ့ နဲ့ လူကြီးတွေကို ညာခဲ့မိလို့လေ’

‘ဒါ စိတ်မကောင်းစရာမှ မဟုတ်ဘဲ သူ့အလိုလို မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြစ်သွားတဲ့ကိစ္စပဲမဟုတ်လား ဇင်ဇင်’

ညိုညိုစိုးမှာ ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဖြူစင်သောစိုးစိုး မဟုတ်တာတော့ သေချာနေ၏။

မာယာတွေ၊ ပရိယာယ်တွေနှင့် ရွံ့မုန်းစရာကောင်းသော လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေသည်။

‘ရှင်ကို ကျွန်မ မေးမယ်၊ တစ်လုံးမကျန် အမှန်အတိုင်း ဖြေပါ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် တွေဖြစ်တာတွေကိုရော ပကတိအတိုင်း ရှင် ပြောဖြစ်ရဲ့လား’

‘ဖုန်းဆက်တာရော တွေဖြစ်ကြတာရော အားလုံးကို ပြောပြဖြစ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောဖြစ်တဲ့စကားတွေကတော့ စိုးစိုးဖြစ်ချင်တာတွေချည်းပဲ ပြောလိုက်တယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင် သံယောဇဉ်ကုန်ပြီး တစ်စခန်းရပ်သွားမှာ

မဟုတ်လား၊ စိုးစိုးရဲ့ အဓိကပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်ကို ဒီနည်းနဲ့ မရှင်းလို့မဖြစ်ဘူးလေ’

‘ရှင် တော်တော်အောက်တန်းကျလှချည်လား ကိုညိုညိုစိုး၊ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေတွေအပေါ်မှာ မရိုးမသားအကြံ နဲ့ ရှင် အသုံးချတာပေါ့ မဟုတ်လား၊ ပြောဖြစ်ခဲ့တဲ့ စကားတွေကို တစ်လုံးမကျန် ရှင် ပြန်ပြောပြစမ်းပါ’

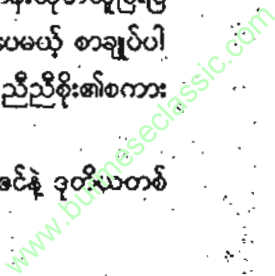
‘ဇင်ဇင် မပြောနဲ့ဆိုလည်း စိုးစိုးကပြောဖို့စဉ်းစားပြီးသားပါ၊ ဒီကောင်မရှိတော့တဲ့နောက်နေ့မှာ ဇင်ဇင်နဲ့တွေ့တယ်၊ ဖုန်းပြောဖြစ်တယ်၊ ဇင်ဇင်အနေနဲ့ သူ့ကို လုံးဝ မေ့လျော့ထားပြီး စိုးစိုးနဲ့ ပြန်အဆင်ပြေနေတာလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့၊ ဒါတင်မကသေးဘူး၊ ဒီနေ့တောင် နှစ်ယောက်တွေ ပြီး ပြန်လာပြီးစပဲရှိသေးတာလို့ ကြွားလိုက်တယ်၊ ဒီလို မျိုး အကြိမ်ထပ်မျှ တွေ့ကြည့်နိုင်ကြဦးမှာလို့ သာသာတိုးတိုး ပြောလိုက်တယ်’

‘ရှင် တော်တော် ယုတ်မာလွန်းတယ်’

‘ကြိုက်တဲ့စကားလုံးမျိုးနဲ့ အပြစ်တင်ပါ ဇင်ဇင်၊ အဓိက အကျဆုံးကတော့ ဇင်ဇင်ဟာ စိုးစိုးအတွက် အမြဲတမ်း ဖြစ်နေဖို့ပဲလေ၊ ဒီစာချုပ်ကို ဖတ်ကြည့်ပါ ဇင်ဇင်’

စောစောတ စာချုပ်ကို ကမန်းကတန်းထုတ်ယူပြီးပြ လိုက်၏။ ဒေါသစိတ်ကြောင့် အမြင်မပီသချင်ပေမယ့် စာချုပ်ပါ အကြောင်းအရာတွေကို မြင်နေ တွေ့နေရသလို ညိုညိုစိုး၏စကား ချားကိုလည်း ကြားနေရ၏။

‘သီသီဆွေဆိုတာ စိုးစိုးရဲ့ဇနီးပါ၊ ဇင်ဇင်နဲ့ ဒုတိယတစ်

ခေါက် တွေပြီးကတည်းက စာချုပ်မှာ ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့ လက်မှတ်ထိုးပေးဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ဒီနေ့မနက် စာချုပ်ပေါ်မှာ သူ့ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တာ ဇင်ဇင်စိုးစိုး ထိုးရမယ့် လက်မှတ်ကိုတော့ ဇင်ဇင်ရှေ့မှာ ထိုးပြပါမယ်။ ဒီကိစ္စတွေအတွက်လည်း ကြိုပြီးတော့ မင်းလက်ျာကို ပြောပြဖြစ်လိုက်တယ်။

တရားဝင် ကွာရှင်းစာချုပ်ဆိုတာကိုပဲ မျက်မြင်တွေ့လိုရ၏။ သူမလက်ထဲမှ စာချုပ်ကိုလှမ်းယူပြီး ညီညီစိုး လက်မှတ်ထိုးပြလိုက်၏။

‘ဒါတွေ ဒီအထိဖြစ်လာဖို့ ရှင့်ကို ဘယ်သူကခိုင်းပေးလို့လဲ ညီညီစိုး၊ ရှင် ဆင်ခြင်မှုမရှိတော့ဘဲ အမှားတွေ ဆက်တိုက်ကျူးလွန်နေတော့တာပဲ’

‘ဘယ်သူမှ မခိုင်းစေပေမယ့် စိုးစိုးတို့နှစ်ယောက်အတွက် လိုအပ်လို့ အပူတပြင်းစီစဉ်ရတာပါ။ ဇင်ဇင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်ပြီး ဘယ်လောက်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာ သက်သေပြတဲ့သဘောပါပဲ’

‘ဒီလုပ်ရပ်တွေ၊ ဒီဖြစ်ရပ်တွေကို ဇင်ဇင်အနေနဲ့လည်း သဘောမတူနိုင်ဘူး။ ခင်လေးငယ်အနေနဲ့ဆို ပိုဝေးအဝေးပေါ့။ ရှင်ဟာလေ ကျွန်မ ထင်ထားတာထက်တော့ အဆင့်နိမ့်ပြီး ဘာမှ ဦးနှောက်မရှိတဲ့ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ’

ကြည့်နေရင်း ပြောနေရင်းကပင် ဝေးဝေးသို့ ထွက်ခွာချင်မိတော့၏။

‘စိုးစိုးကို သနားပါ ဇင်ဇင်ရယ်၊ တစ်ချိန်က စိုးစိုး မလုပ်နိုင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေကို အခုချိန်မျိုးမှာ လုပ်ခွင့်ပြုပါ ဇင်ဇင်ရယ်၊ စိုးစိုး တာဝန်ကျေပြချင်တယ်’

‘ရှင့်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ်အနေနဲ့ ရှင်းရှင်းပဲ ပြောလိုက်မယ် ကိုညီညီစိုး၊ ဒါတွေကို မတွေ့ရ မမြင်ရခင်အထိ အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေအတွက် ရှင့်ကို ဇင်ဇင်ဆိုဆိုတဲ့ မိန်းမအနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုကောင်းပြုမယ်။ အခု အချိန်မှာတော့ ဇင်ဇင်အနေနဲ့ရော၊ ခင်လေးငယ်အနေနဲ့ပါ ဘယ်လိုမှ အသိအမှတ်ပြုလို့ မရတော့ဘူး။ ရှင်ဟာ သာမန်မိတ်ဆွေအဖြစ် ပေါင်းလို့သင်းလို့တောင် မဖြစ်တော့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲ။ ရှင် အမြန်ဆုံး အခြင်မှန်ရပြီး ရှင့်မိသားစုဘဝကို ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ပါစေလို့ ကျွန်မ ဆုတောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ သွားတော့မယ် ကိုညီညီစိုး’

ရင်ထဲမှာတော့ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေဖြစ်သည်။ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့်ပင် ဒေါသတို့ အိပ်ပျော်ခဲ့ပြီလား။

ကိုမင်းလက်ျာနှင့် တစ်သက်ဝေးရပြီဆိုသော ဝမ်းနည်းမရည်ရွယ်ပါဘဲ သူများအိမ်ထောင်ရေးကို ဖြုခွဲပစ်လိုက်ခြင်းဆိုသော ဝမ်းနည်းမှုတွေကြောင့် သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရမိသည်လားလေ။

မြစန္ဒာရင်ခွင်ထဲကို ပြေးဝင်ပြီး အားဝါးတရ ငိုကြွေးချစ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

အဆုံးသတ် အပြစ်အပျက်များ

နာကျည်းကြေကွဲဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်များကြောင့် နှလုံး
ထဲမှာ မချိတင်ကဲဖြစ်ရ၏။

တရားလက်မဲ့လွန်းသော ယောက်ျားတစ်ယောက်၏
ပြုအမှုများကြောင့် ကာယကံရှင် အပါအဝင် မဆိုင်သူများပါ
ကြွေးရလေပြီ။

သူမနှလုံးသားမှာ ဝဋ်ကြွေးမကင်းမှုကြောင့် ထားဦး။
မင်းလက်ျာနှင့် သီသီဆွေဆိုသော သူများမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ရော
တစ်ပါးရပြီလေ။

‘အခုချိန်ဆိုရင် ကိုမင်းလက်ျာ ပြန်ရောက်လောက်ပြီ
မြစန္ဒာ’

သူမတို့၏ နောက်ဆုံးနှစ်စာမေးပွဲတွေလည်း ပြီးခဲ့ပြီ။
မေတို့သည်ပင် ရန်ကုန်ရောက်နေပြီ။ မိသားစုသုံးဦး အတူတူ
ထြပြီ ဖြစ်၏။

‘နင်... ကိုမင်းလက်ျာနဲ့ တွေ့ချင်လို့လား ခင်မေးပေးပါ’

နိုင်ငံခြားရောက်နေသော သုံးလအတွင်းမှာ တစ်ကြိမ်သာ သူမထံသို့ ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။ အဲဒီတစ်ကြိမ် တစ်ခါမှာလည်း သူမနှင့် စကားမပြောဖြစ်လိုက်ရပေ။

‘ငါ တွေ့ချင်ပေမယ့် သူက တွေ့ချင်မှာ မဟုတ်ဘူး သူ့ လာတွေ့မှာကို ထိုင်စောင့်ရတာလည်း ငါ ရင်လှုပ်လှုပ် မြဲစနာ၊ သူ ငါ့ကိုတွေ့ချင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလေ’

စိတ်ပျက်အားလျော့စွာ မြည်တမ်းဖြစ်သည်။

အချစ်ရေးနှင့် ကံမကောင်းခဲ့သော ဆုတောင်းမျိုးတို့ တောင်းမိခဲ့လေသလား။ ကျင်လည်ရာဘဝတစ်ခုခု၌ သူ့ရတနာတကာ၏ချစ်ခြင်းကို ကွေကွင်းအောင်ပြုခဲ့လို့လားလို့ တွေးပြီး မေ့မရနိုင်ခဲ့ပေ။

‘ကိုမင်းလက်ျာရဲ့ ရုံးခန်းကို နင် သိတယ်မဟုတ်လား သူ ပြန်ရောက်၊ မရောက်ဆိုတာကို ငါ မေးပေးရမလား သူမ၏ ဖြစ်စေချင်သောဆန္ဒကို ပြောမထွက်ခဲ့ပေ။

မြဲစနာက စာနာပြီး ဖုန်းဆက်ပေးဖို့ ကြိုးစား၏။

‘ဖုန်းနံပါတ်ပေး၊ ငါ့ဘာသာ လှမ်းဆက်မယ်’

‘ငါ့အတွက်နဲ့ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရပါဦးမယ် မြဲစနာရယ်’

‘ငါ့အနားမှာ နင် ငြိမ်ငြိမ်လေး နေပေးစမ်းပါ၊ ငါ့နည်း

ငါ့ဟန်နဲ့ ငါ့ဘာသာ ကြည့်လုပ်ပါ့မယ်’

သူမလက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး တယ်လီဖုန်းရှိရာ မြဲစနာ ဦးဆောင်သွားလေသည်။ သူမယေးသော တယ်လီဖုန်း

နံပါတ်အတိုင်း တည်ငြိမ်စွာပင် မြဲစနာ ခေါ်လိုက်၏။

‘ဟိုလေ... ကျွန်မ စုံစမ်းစရာတစ်ခု ရှိလို့ပါ၊ ကျေးဇူး ပြုပြီး ပြောပြနိုင်မလား မသိဘူး’

‘.....’

‘ကိုမင်းလက်ျာများ နိုင်ငံခြားက ပြန်ရောက်ပြီလား မသိဘူးရှင်’

‘.....’

‘ဒါဆို သူ အလုပ်ဆင်းနေပြီပေါ့နော်၊ အခုရော ရုံးမှာ သူ ရှိနေလား’

‘.....’

‘ကျေးဇူးပါပဲရှင်’

‘.....’

‘ကျွန်မနာမည် မြဲစနာပါ၊ သူ့ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ပါရှင်’

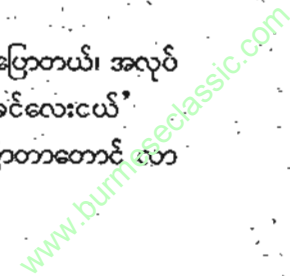
တစ်ဖက်မှ ပြောစကားများကို အပြည့်အစုံ မကြားရပေမယ့် ကိုမင်းလက်ျာ ပြန်ရောက်နေပြီဆိုတာကိုတော့ နားလည်လိုက်မိသည်။

‘သူ ပြန်ရောက်နေပြီ မဟုတ်လား မြဲစနာ၊ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာလဲ’

‘ပြန်ရောက်တာ နှစ်ပတ်ပြည့်သွားပြီ ပြောတယ်၊ အလုပ် ဆင်းတာတောင် ဆယ်ရက်ရှိပြီတဲ့ ခင်လေးငယ်’

ပြန်ရောက်နေပြီး ဒီလောက် ရက်ကြာတာတောင် လာ

တွေ့ဖို့ မကြိုးစားပေ။

‘သူ ငါ့ကို မတွေ့ချင်မမြင်ချင်တော့ဘူး ထင်ပါတယ် မြစန္ဒရယ်’

‘စဉ်းတော့ စဉ်းစားစရာပဲ။ အခုလည်း ကိစ္စတစ်ခု အပြင်သွားတယ်ပြောတယ်။ ဒီပုံစံမျိုးနဲ့တော့ နင့်မှာ အပြစ် မရှိဘဲ အကြွေးတင်တာ မကောင်းဘူး။ အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို သူ သိအောင် ငါကြိုးစားပေးမယ် ခင်လေး ငယ်’

‘ရပါတယ် မြစန္ဒရယ်။ ငါ့ဘဝနဲ့ငါ့ကံပဲ ရှိပါစေတော့ ဟာ။ သူ စိတ်ချမ်းသာသလို နေပါစေတော့’

သူမ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် မြစန္ဒ ကရုဏာ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလား။ ကိုမင်းလက်ျာတစ်ယောက်ကတော့ သူမအဖြစ် တွေ့ကို မြင်နိုင်၊ တွေ့နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါလေ။

‘ဒီလို လက်လျှော့အရုံးပေးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ အဖြစ်အပျက် တွေကို သူသိပြီး ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်တာက တစ်နဲ့ လေး ခင်လေးငယ်’

‘ဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သူနဲ့ တစ်ခေါက်လောက် တွေ့ ရရင် ငါ ကျေနပ်တယ်။ ငါ သူ့ကို စကားပြောချင်သေး တာ အမှန်ပဲ’

သူမနှုတ်မှ အဖြေစကားပြောဖို့ နှောင့်နှေးသွားခဲ့သည် မှာ အဓိကတရားခံလို ဖြစ်နေ၏။ ချစ်သူတွေမဖြစ်ရခင်မှာပင် မမြင်နိုင်သော ကံကြမ္မာ၏ စေစားမှုကြောင့် နှစ်ယောက်သား မဆုံနိုင်အောင် ဝေးခဲ့ကြပြီပဲ။

* * *

သူမ အိမ်ပြန်ရောက်သွားတော့ နေဝင်စအချိန် ဖြစ်နေ၏။ အနောက်ဘက်ကောင်းကင်ဆီမှာ တိမ်ရောင်စုံတို့ အရောင်ဖျော့နေ ကြပြီ။

မနက်ဖြန်မနက်မှာ သူမရော၊ ဖေဖေမေမေတို့ပါ ခရီး ထွက်ကြမှာဖြစ်၏။ ရွာဘုရားထီးတင်ပွဲကိုသွားဖို့ အန်တီဝေနှင့် အန်တီကြွေတို့လည်း လိုက်ဖြစ်ကြမည်။

‘အန်တီဝေတို့ ရောက်နေကြပြီလား။ ခင်လေးငယ်တော့ အဝတ်အစားတွေတောင် ထည့်ရသေးတာ မဟုတ်ဘူး’

‘ညည်းကလည်း မိဘအိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက အရမ်း လွတ်လပ်နေတာပဲ။ အခုကြည့်စမ်း၊ အလည်လွန်လိုက် တာ၊ မိုးချုပ်မှ အိမ်ပြန်ဝင်တော့တယ်’

အန်တီကြွေကတော့ မြင်သည်နှင့် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့

၏။

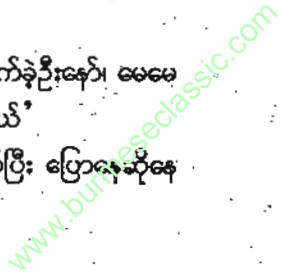
မေမေရော ဖေဖေပါ ဘာမျှဝင်မပြောဘဲ ရယ်၍နေသည်။

‘လျှောက်လည်ရုံသက်သက် မဟုတ်ပါဘူး အန်တီကြွေ၊ အလုပ်လျှောက်ဖို့အတွက် သူငယ်ချင်းနဲ့ သွားတိုင်ပင်တာ ပါ။ ဒီတိုင်းကြီး ထိုင်နေရတာထက် မေမေတို့ အန်တီ ကြွေတို့ကို သမီးလုပ်အားခန့် ကန်တော့ချင်လို့ပါ’

‘အေးပါ။ ဒီစကားတစ်ခွန်းနဲ့ မွေးရကျေးရကျေးဇူးတော့ နှပ်ပါပေတယ်’

‘သမီး အဝတ်အစားလဲပြီးရင် ပြန်ထွက်ခဲ့ဦးနော်၊ မေမေ တို့အားလုံး သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်’

ဖေဖေကိုယ်တိုင်က အရေးတယူလုပ်ပြီး ပြောနေဆိုနေ

တော့ ရင်ချန်သွားမိသည်။ မဟုတ်မှလွဲရော အန်တီကြွေ နားနားဆာလုပ်လွန်းလို့ သူမအား ယောက်ျားပေးစားတော့မည် ထင်၏။

‘ဟိုလေ... မနက် ခရီးသွားဖို့ အဝတ်အစားတွေ ထည့်ဦးမယ် ဖေဖေ’

မေမေ့ကို အကဲခတ်ရင်း ဆင်ခြေပေးဖြစ်သည်။

‘အဲဒါတွေ ခဏထားဦး သမီး၊ အရေးကြီးဆုံးစကား ပြောမလို့၊ အဝတ်အစားလဲပြီး သမီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ပါ အိမ်နဲ့သံပါသော စကားကြောင့် ဆက်ပြီး ဆင်ခြေမပေးရဲတော့ပေ။ အိမ်ထောင်ချပေးဖို့ ပြောလာရင်တော့ ကိုမင်းလက် အကြောင်းကို ထည့်ပြောမှ စဉ်းစားထားလိုက်၏။

* * *

‘ဒီလို သမီး၊ မနက်ဖြန် ခရီးသွားမယ့် အစီအစဉ် သမီး မပါတော့ဘူး၊ သမီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရလိမ့်မယ်၊ ခေတီတို့ လူကြီးတွေသာ သွားဖြစ်ကြတော့မှာ’

ဖေဖေပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် အံ့ဩသွားရ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ၊ ဘုရားထီးတင်ပွဲကို သမီး ဘာမှ မလိုက်ရတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့ရမှာလား’

‘ဒါပေါ့ ခင်လေးငယ်၊ အဝတ်အစားတွေ ထည့်စရာမရှိတော့ဘူး’

‘မဟုတ်သေးပါဘူး အန်တီကြွေရယ်’

သူတ တစ်ယောက်တည်းကိုဖွဲ့ပြီး - ကျန်ရစ်စေတာ အကြောင်းတော့ ရှိရမည်။ အန်တီဝေ ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် နားလည်ရပိုခက်သွား၏။

‘မနက်ဖြန်မှာ ဒီအိမ်ကို ဧည့်သည်လာလိမ့်မယ်၊ ဧည့်သည်လိုသာ ပြောရတာပါ။ ခင်လေးငယ်နဲ့ စိမ်းတဲ့သူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ ခင်လေးငယ် ခရီးသွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးလေ’

‘ဘယ်က ခင်လေးငယ်နဲ့ မစိမ်းတဲ့ ဧည့်သည်မျိုးလဲ အန်တီဝေ’

သူမတစ်ယောက်တည်းကို အားလုံးဝိုင်းပြီး ဦးနှောက်စားပြီ ထင်၏။

‘သမီး စဉ်းစားရတာ ပင်ပန်းနေမှာစိုးလို့ မေမေ တည့်တည့်ပဲ ပြောလိုက်ပါတော့မယ်၊ မနက်ဖြန် ဒီအိမ်ကို ရောက်လာမယ့် ရွှေဧည့်သည် ငွေဧည့်သည်ဟာ တခြားလူတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မောင်မင်းလက်ကဲ့သို့ သမီး’

ဝမ်းသာစရာကောင်းသော စကား၊ မထင်မှတ်ထားသော စကားမို့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားမိသည်။

အိပ်မက်များလားဟု ယောင်ယမ်းရပြီး အသားကို ဆွဲဆိတ်လိုက်သေး၏။

‘ကိုမင်းလက်ကဲ့သို့ ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ သမီးဆီကို လာမှာ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဒီစကားက အမှန်ပဲ၊ ဖေဖေတို့ လူကြီးတွေအားလုံးကတော့ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အလှူတွေကို

www.burmeseclassic.com

နားလည်ကြပြီ၊ သဘောပေါက်ခဲ့ကြပြီ၊ မနက်ကြည့်ရင် သမီးလည်း နားလည်ကျေနပ်သွားမှာပါ။ ကံဒီစကားတွေကြားပြီး ဖေဖေတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်သပ ဆိုတော့ အထုပ်အဝိုင်းတွေ သွားပြင်တော့ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် သူမကို ဖေဖေ နောက်နေသေးကိုင်မင်းလက်ကွဲနှင့် တွေ့ရမည်ဆိုမှတော့ အထုပ်ပိုးပြင်စရာ မလိုတော့ပေ။ ဒီညတော့ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်မှာ မဟုတ်ပေ။

ညကို မြန်မြန်ကုန်လွယ်စေပြီး မနက်မြန်မြန်လင်းတိတိဟု ဆုတောင်းနေဖြစ်မည်လေ။

* * *

အပျော်တို့ကြောင့်ပင် နှစ်နာရီထိုးမှ မှေးခနဲ အိပ်သွားဖြစ်သည်။ မနက်ငါးနာရီထိုးတော့ မေမေတို့တစ်တွေ ထာဂိတ်ဆင်းသည်ဖို့ ပြန်နိုးလာရသည်။

ကိုမင်းလက်ကွဲ လာမည်ဆိုသော အသိကြောင့်ပင် ပြီး အိပ်မရတော့ပေ။ ရေခိုးမချိုးခင်မှာ အိမ်အလုပ်တွေကို ဘယ်ယောက်တည်း ရှာကြံပြီး လုပ်နေဖြစ်သည်။ ရေခိုးချိုးပြီး အလုပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်လိုက်သည်။

ကိုမင်းလက်ကွဲ လာလမ်းဆီကိုမျှော်ရင်း တံခါးဝဆီ အသင့်စောင့်နေဖြစ်၏။

မနက်ကိုးနာရီ အထိုးမှာတော့ ပျော်ခဲ့သမျှ၊ မျှော်ခဲ့သမျှ တွေ့ချက်ချင်းဆွဲအသွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

သူမတို့နေထိုင်ရာ အိမ်ဝင်းထဲသို့ အစိမ်းရောင်ပရာဒိုကားလေး ဝင်ရောက်လာ၏။

ဆီးကြိုနေသူအတွက် အခက်တွေ့ရသည်။ စဉ်းစားမရခြင်းများစွာဖြင့် နပမ်းလုံးနေစဉ်မှာပင် ကိုမင်းလက်ကွဲနှင့် ညီညီစိုးတို့ အတူတွဲပြီး သူမရှေ့သို့ ရောက်လာ၏။

‘လာပါ ညီညီစိုး။ ခင်လေးငယ်ကရော ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ပေါ်တက်ဖို့ မခေါ်တော့ဘူးလား’ ကိုမင်းလက်ကွဲကတော့ အပြုံးမပျက် သွက်လက်နေ၏။ သူမနှင့် ညီညီစိုးတို့နှစ်ယောက်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုအတွက် စိုးရိမ်ကြောင့်ကျနေရ၏။

‘တက်ပါ’

သူမ၏ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့်ပင် နှစ်ယောက်စလုံး ခံညှိခန်းထဲမှာ ထိုင်နေကြသည်။ သုံးယောက်သား ထိုင်နေကြသော်လည်း စကားတွေ မပြောဖြစ်ကြပေ။ ကိုမင်းလက်ကွဲက ဦးဆောင်ပြီး- ‘ညီညီစိုး ပြောတာတွေကို ခင်လေးငယ်က နားထောင်ပေးလိုက်ပါ။ ညီညီစိုး မင်း ရှင်းပြချင်တာတွေကို ပြောပြလိုက်လေ’

ကိုမင်းလက်ကွဲတစ်ယောက်တည်း လာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း မနှစ်သက်သောသူက အဆစ်ပါလာခဲ့၏။

‘တို့ကို နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ ပထမဆုံး ပြောချင်ပါတယ် ခင်လေးငယ်။ ခင်လေးငယ် ပြောခဲ့သလို တို့ဟာ ဆင်ခြင်တုံတရားမဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၊ တစ်ခဏအတွင်းမှာ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်’

တောင်းပန်သော စကားလုံးတွေက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ မပါဝင်ပေ။ ညီညီစိုး၏ မျက်နှာသည်လည်း ပကတိ ရှင်းသန့်နေ၏။

‘ခင်လေးငယ်ကို ပြန်တွေ့ပြီး ပြီးဆုံးခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေ ကို ပြန်အသက်သွင်းချင်မိတယ်။ လက်ရှိဘဝကို ဘာမှ ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘဲ မိုက်ရှူးရဲဆန်ခဲ့တယ်။ ခင်လေး ငယ်ရဲ့အပေါ်မှာရော၊ မင်းလက်ျာရဲ့အပေါ်မှာပါ တို့ မငဲ့ မညှာဘဲ ရူးမိုက်မိတယ်။ အဆိုးဆုံးအဖြစ်ကတော့ တို့ ကိုအရမ်းချစ်တဲ့ တို့ဇနီး သီသီဆွေကို မျက်ကွယ်ဖြန့် ခြင်းပါပဲ’

ကိုမင်းလက်ျာကလည်း ဝင်မပြောသလို ကြားနေရသော စကားတွေအတွက် သူမအဖို့မှာလည်း ဝမ်းနည်းသလိုလို၊ ကြည့်န သလိုလို ခံစားနေရ၏။

‘ခင်လေးငယ်ဟာ တို့ကို ကြည့်ဖြူစွာနဲ့ လက်ခံလိမ့်မယ် လို့ ယုံကြည်ပြီး သီသီဆွေနဲ့ ကွာရှင်းဖို့အထိ မရရအောင် လုပ်ယူခဲ့တယ်။ တို့ စိတ်ချမ်းသာစေဖို့အတွက် သီသီဆွေ က စာချုပ်ပေါ်မှာ လက်မှတ်ထိုးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒီအချိန် အထိ သီသီဆွေကို လစ်လျူရှုခဲ့တယ်။ တို့ကြားဝင်ပြီး နေ့စဉ်လို့ ခင်လေးငယ်တို့ မင်းလက်ျာတို့ ဝေးကြတော့ မလို ဖြစ်ရတယ်။ တို့အစီအစဉ်တွေကို ခင်လေးငယ် လုံးဝ လက်မခံခဲ့ဘူး။ အဲဒီရက်တွေမှာပဲ သီသီဆွေမှာ ကိုယ်ဝန်လွယ်ထားရပြီဆိုတာကို အသိဆရာဝန်ကတစ် ဆင့် တို့ သိလိုက်ရတယ်’

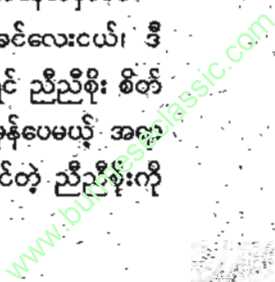
ကြားရသော စကားတွေကတော့ ယုံချင်ဖွယ်ရာ ကောင်း နေချော့လား။ အဖြစ်အပျက်တွေအားလုံး ပြီးစီးပြီး သူ့ဘဝတွေနှင့် သူ သာယာနေကြပြီပဲဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်မိလိုက်၏။

‘တို့နဲ့ သီသီဆွေတို့ ကွာရှင်းစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးတာ ကို ဘယ်သူ့ကိုမှ သီသီဆွေ မပြောဘူး။ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန် ရှိနေတာကိုလည်း တို့သိအောင်မပြောဘူး။ ရင်သွေးဆိုတဲ့ အသိကြောင့် သီသီဆွေဆီပြန်သွားတော့ အိမ်မှာ သီသီ ဆွေ မရှိတူး။ တို့ အရမ်းနောင်တရသွားတယ်။ သီသီဆွေ ကိုတွေ့အောင်ရှာပြီး တို့ တောင်းပန်တယ်။ သီသီဆွေ က မျက်ရည်တွေနဲ့ တို့ကို ခွင့်လွှတ်ခဲ့တယ်။ တစ်ချိန် တည်းမှာပဲ ခင်လေးငယ်ကိုလည်း တို့ လုပ်ခဲ့မိတာတွေ အတွက် တောင်းပန်ချင်တယ်။ ခင်လေးငယ်ကို ထပ် မတွေ့ရဲတာနဲ့ မင်းလက်ျာ ပြန်ရောက်လာတဲ့အထိ တို့ စောင့်နေခဲ့တာပါ။

အရာအားလုံးအတွက် တို့ကို ခွင့်လွှတ်တယ် မဟုတ်လား ခင်လေးငယ်’

ကိုမင်းလက်ျာက သူမကို ငေးကြည့်နေ၏။ ‘ညီညီစိုးက သည်း သူမ၏နှုတ်စကားကို စောင့်ဆိုင်းနေသည်။

ပြန်ပြောဖြစ်ဖို့ စကားလုံးတွေ ရွေးချယ်နေဆဲမှာပင် - ‘ခွင့်လွှတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ ခင်လေးငယ်။ ဒီ စကားကို နားနဲ့ဆတ်ဆတ် မကြားရရင် ညီညီစိုး စိတ် ကောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ မှားခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် အရာ အားလုံးကို အချိန်မီ ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်တဲ့ ညီညီစိုးကို

ခွင့်လွတ်ပေးလိုက်ပါ။

‘ဟိုး အတိတ်ကစပြီး ဒီနေ့ဒီအချိန်အထိ ဖြစ်ခဲ့တာတွေ အားလုံးအတွက် ခွင့်လွတ်နားလည်ပါတယ်။ အဲဒါ အတေးဆိုတာ ကျွန်မတို့ကြားမှာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိတော့ပါဘူး။’

‘ဒီစကားကြားရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်လေးငယ်။ မင်းလက်ျာ ငါ ပြန်တော့မယ်။’

ညီညီစိုးအား ခြံဝအထိ သူမနှင့် ကိုမင်းလက်ျာတို့ လိုက်ပေးဖြစ်ကြသည်။ ညီညီစိုးရှေ့မှာပင် ကိုမင်းလက်ျာက သူမလက်ဖျားလေးများကို ဖွဖွလေး ဆုပ်တွယ်ထား၏။

* * *

တစ်အိမ်လုံးမှာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက်တည်း ရှိနေကြ၏။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ခြင်းကြောင့်ပင် အသက်ရှူသံတွေကို အတိုင်းသား ကြားနေရ၏။

ကိုမင်းလက်ျာ၏ ရင်ခွင်ထဲမှာနေရင်း မျက်နှာကို ခေါ်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကိုမင်းလက်ျာက ခေါင်းငုံ့လိုက်ပြီး သူမပါးဖြူကို ဖွဖွလေးနမ်း၏။

‘မနေ့တုန်းက မြစန္ဒာဆိုပြီး ရုံးကို ဖုန်းဆက်သေးတာဆို ခင်လေးငယ်။’

‘ဟုတ်တယ်။ တကယ်ပဲ မြစန္ဒာဆိုတဲ့ ခင်လေးငယ် သူငယ်ချင်းက ဖုန်းဆက်ပေးတာလေ။’

မြစန္ဒာကိုတော့ မင်းလက်ျာ သိမှာ မဟုတ်ပေ။

‘ကိုယ်တိုင် ဘာလို့ မဆက်တာလဲ။’

‘သူများကိုသာ အပြစ်ပြောချင်တာ၊ သူကရော၊ ပြန်ရောက်တာ နှစ်ပတ်ရှိနေပြီပဲဗျာ။ ဘာလို့ အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ နေနိုင်ရတာလဲ။’

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချိုသာစွာ အပြစ်တင်ဖြစ်ကြ၏။

‘နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်ထဲမှာတော့ ဒေါသဖြစ်ဖို့ဆိုတာ အပျော်တွေ လွန်နေခဲ့ကြသည်။’

‘မဆက်သွယ်ဖြစ်ဘူးဆိုတာက ညီညီစိုးနဲ့ မတွေ့ရသေးလို့လေ၊ ပြီးတော့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အထင်မှားခဲ့တာတွေအတွက် လိပ်ပြာမလုံသလို ခံစားရလို့ပါ။’

‘ဒါကြောင့် ကာယကံရှင်ကို အသိမပေးဘဲ လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ပထမဆုံးလက်နက်ချပြီး အသနားခံတာပေါ့လေ။ ဒီကတော့ သူ့စိတ်နဲ့ လွမ်းလို့သေတော့မှာ သိလား။’

‘အတူတူပါပဲ ခင်လေးငယ်ရယ်။’

လွမ်းစရာတွေ၊ သောကဖြစ်စရာတွေကို ပြန်တွေးရင်းက ဝိုင်ရင်မောမပြေချင်ပေ။

တယုတယဖြင့် ဖက်သိုင်းလိုက်ပြီး မျက်နှာဝှက်ကာ ခေါ်လိုက်မိသည်။

‘ကိုကို’

‘ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ၊ ကိုကိုလို့ ခေါ်လိုက်တယ် ဟုတ်လား ခင်လေးငယ်။’

www.burmeseclassic.com

ရင်ကို ကြည့်နူးစေသော ချစ်သူ၏အယုအယ၊ နာပျော် ဖွယ် စကားများကြောင့် ရင်သပ်ရွှေမောရပြန်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကိုကို မမေးတော့ဘူးလား ဟင် ခင်လေးငယ် ဖြေချင်လှပြီ’

‘ကိုတို့ကို တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရိုးမြေကျချစ်ရဲ့လား ခင်လေးငယ်’

‘ချစ်တာပေါ့ ကိုကိုရယ်’

နှစ်ယောက်သား ဖက်ကွယ်ခြင်းတွေက အပြိုင်အဆိုင်ပင် မမောမပန်းနိုင်ဘဲ စက္ကန့်များကို ကုန်ဆုံးစေခဲ့၏။

‘နံရံမှာချိတ်ထားတဲ့ အောက်ချင်းငှက်လေးနှစ်ကောင် ပုံကို တွေ့လား ခင်လေးငယ်’

‘နယ်မှာနေတုန်းက ဖေဖေ လက်ဆောင်ရခဲ့တာပေါ့ အောက်ချင်းငှက်လေးတွေက သိပ် သစ္စာရှိကြတာ ကိုကိုရဲ့’

‘ကိုကိုတို့ ခင်လေးငယ်တို့လိုပဲ နေကြမှာပေါ့နော်၊ အဆိုရင် အောက်ချင်းငှက်ကလေးတွေလိုပဲ ကိုကိုတို့ သူ့ဆိုလို့ ရသွားပြီလေ၊ ကိုကိုတို့က ထာဝရ မခွဲတော့မယ့် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီ မဟုတ်လား’

‘ဘာလဲ ကိုကို၊ တစ်ကောင်သေရင် ကျန်တဲ့တစ်ကောင်က ကျန်နေမရစ်ဘဲ ရင်ကွဲနာကျူပြီး လိုက်သေမယ်လို့ ပြောလိုက်တာလားဟင်’

‘သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ ခင်လေးငယ်ရယ်’

ငြိမ်းချမ်း၍ အာဇာတကင်းသော ဝန်းကျင်မှာ ကျင်လည်

ရင်း အောက်ချင်းငှက်ဖိုငှက်မကဲ့သို့ သစ္စာထားနိုင်ရန် အတူ ဆုတောင်းရဦးမည်ပဲလေ။ ချစ်တတ်သော သူတို့မှာ လွမ်းတာကို လည်း စိတ်ရှည်ရမည်။ မပြေလည်တာကိုလည်း သည်းခံစောင့်ဆိုင်းတတ်ရမည်ဟု ရင်နှင့်ရင်းပြီး နားလည်လိုက်ရသည်လေ။

* * *

မောင်ညိုအေး(ပန်းတော)

တိုက်-၂၅၊ အခန်း-၃၀၄၊
၅-လမ်း(ဘီ)၊ ယုနေညယျာဉ်မြို့တော်၊
ဒဂုံမြို့သစ်(ဆိပ်ကမ်း)မြို့နယ်။

www.burmeseclassic.com